

Ob tem znamenju pri Sv. Ani na Ljubelju so pokopani štirje domobrance, ubiti 12. maja 1945 ob umiku na Koroško.
Med njimi je tudi Ivan Mežnar, oče sinov in hčake, ki živijo med nami v Argentini.

Foto: Lojze Rezelj

Duhovno življenje

BUENOS AIRES · LETO 70

5

JUNIJ 2003

Spodaj: Zlatomašnik Ciril Zajec somašuje z mons. Rodekom v cerkvi Marije Pomagaj. (Foto: Marko Vombergar)

Od zgoraj in od leve: 1. Mons. Janez Rihar mašuje v Kočevskem Rogu, kamor je 30. januarja vodila pot naše učiteljice in učitelje, ki so šli v Slovenijo na seminar. — 2. Na tem znamenju, ki ga je v Kočevskem Rogu postavila Nova Slovenska zaveza 9. junija 2002, je zapisano: **Na tem kraju leži štiri do pet tisoč vojakov slovenske narodne vojske od Angležev iz Vetrinja vrnjenih in od komunistov pobitih v prvih desetih junijskih dneh 1945. Njihova imena niso znana, tudi ne čete in bataljoni, v katerih so se tri leta bojevali za svobodo domovine. Padali so v to jamo, kjer je ležalo več tisoč vojakov srbske in hrvaške vojske. Vsem naj da Bog večni mir in pokoj.** (Foto: Matjaž Čeč) — 3. Somaševalci na romanju v Lujanu, od leve: župnik Ciril Zajec SDB, mons. dr. Jure Rode in mons. dr. Mirko Gogala. (Foto: Marko Vombergar) — 4. Somaševalci na romanju „Argentincev“ na Brezje iste ga dne, od leve: mons. Janez Rihar, župnik Tone Burja, CM in Pavle Novak, CM. (Foto: Janez Jereb) — 5. Somaševalci na žegnaniu v cerkvi Marije Pomagaj, od leve: dr. Lojze Kukovica, SJ, mons. dr. Jure Rode, sanhuški dušni pastir Toni Bidovec in mons. Jože Guštin. — 6. Sv. maša v Našem domu ob življenjskem jubileju voditeljice Balantičeve šole v Sani Justu, odč. Angelce Klančeve. (Foto: Marko Vombergar)

SPOMINI NA TRAGIČNE DOGODKE

LOJZE KUKOVICA

V mesecu juniju obhajamo spomin na tragične dogodke po koncu vojne, ko so komunisti pomorili tisoče domobrancev in stotine civilistov, ki so jim bili s prevaro vrnjeni iz Avstrije. Brez vsakega sodnega postopka in zato tudi brez vsake možnosti obrambe. In seveda brez vsake krivde. Ali če hočemo, njihova edina „krivda“ je bila, da so se uprli komunistični revoluciji, s katero so pod krinko osvobodilnega boja proti okupatorju komunisti hoteli za vsako ceno priti na oblast in uvesti v Sloveniji komunistični sistem. Ves moralno zdrav narod se je temu poskusu uprl, za kar je bil po človeškem in božjem pravu upravičen.

Ta pobje je brez dvoma največje grozodejstvo, ki se je kdaj izvršilo na slovenskih tleh. To je bil prvi strahotni zločin, ki so ga komunisti zagrešili nad svojimi nasprotniki po koncu vojne. Še zdavno pa ne zadnji. Odkar živimo v novi samostojni Sloveniji, se vedno znova odkrivajo množična grobišča, v katera so komunisti metali svoje žrtve zlasti v prvih letih svojega vladanja. Koliko tisočev nedolžnih slovenskih ljudi je plačalo s svojim življenjem, ker so drugače mislili, kot pa je bilo uradno določeno. Da ne govorimo o sramotnem in poniževalnem vohunjenju komunistične partije praktično skoro vseh slovenskih državljanov ves čas svoje tiranije, kot se v zadnjem času odkriva iz objavljenih dosjejev. Kako globoko je padla protičloveška komunistična ideologija!

Komunistične oblasti so potem storile vse, da bi njihov zločin ostal za vedno prikrit. Najbrž celo ne iz zavesti krivde, ampak bolj zato, ker so se bale, kako bo svobodni svet na to reagiral. V veliki meri jim je to uspelo, ne pa popolnoma. Rešenci iz taborišč in iz jam v Teharjih, Kočevskem Rogu in drugod, so povedali strahotno resnico o mučenju in pobijanju njihovih žrtev. Zvedeli smo resnico, zastala nam je kri v žilah. Vpraševali smo se, kako je bilo kaj takega sploh mogoče. In se vprašujemo še danes. Odgovor je v resnici samo eden: tega je bil zmožen le brezbožni in nečloveški komunizem, ki je za doseg svojih ciljev uporabljal vsa, tudi najbolj kruta in

nečloveška sredstva, in odrekal človeku tudi najbolj osnovne človešanske pravice, med njimi tudi pravico do življenja. To je komunizem dokazal povsod, kjer je bil na oblasti.

Naša bol in žalost nas spremljata ves čas begunstva in nas bosta spremljala še naprej. Zato se tudi vsako leto, posebej v mesecu juniju, s človeško in krščansko pieteto spomnimo teh naših žrtev z našimi religioznimi opravili in z žalnimi proslavami. Sicer nas je vedno manj živih tistih, ki so tedaj zgubili svoje očete, može, brate in druge svojce. A spomin nanje prehaja tudi v mlajše rodove, ki jih v času teh tragičnih dogodkov še ni bilo na svetu. Tako naj bi bilo tudi v bodoče, kajti v zgodovini našega naroda bodo morali biti zapisani ti zločini z neizbrisnimi črkami.

Sedaj smo v novi Sloveniji, vstopili smo celo v Evropsko Zvezo. Na žalost se še zdaleč ni razčistila naša polpreteklost. Nekateri od tistih, ki so sodelovali s komunisti v dobri veri, da gre za narodno stvar, so to že javno obžalovali. Upamo, da so mnogi drugi isto storili zasebno pred Bogom in svojo vestjo. Verjetno pa premnogi tega še niso storili ne tako ne drugače. Posebej to velja tudi za uradne in ideološke naslednike tedanjega režima. Dokler se to ne bo zgodilo z vso iskrenostjo in jasnostjo in se ne bodo popravile krivice, v kolikor je to sploh možno, ne bodo dani pogoji za ustvarjanje pravega bratstva med Slovenci, ki nam bi omogočilo veselo in pogumno graditi novo Slovenijo. Preteklost bi nas preveč bremenila. Ni zadosti odpuščanje z ene strani, potrebno je istočasno tudi iskreno kesanje in poprava z druge. Resnična sprava je možna samo tako. Predpogoj te sprave pa je, da se zgodovina tedanjih dogodkov napiše znova — po resnici in pravici. Da se prizna, da je tedaj šlo za komunistično revolucijo, ne pa za boj proti okupatorju. Da je bil ta le pretveza za ono.

Našim žrtvam pa velja vse naše spoštovanje in ljubezen. Pri vsej žalosti, s katero se jih spominjamo, smo jim pa predvsem hvaležni, da so branili našo domovino pred nesrečo brezbožnega komunizma do žrtvovanja svojega življenja.

DRŽAVLJANSKA ZAVEST

FRANC RODE

Morda se tega še premalo zavedamo in gledamo na državo kot na nekaj, kar ni povsem naše, za kar nismo bistveno soodgovorni. Ko bi bilo med nami več državljanske zavesti, bi bolj prisluhnili temu, kar se dogaja, in bi z večjo odločnostjo prevzemali svoje odgovornosti.

Pa tudi državniški čut! Suverenost, ki smo jo razglasili pred desetimi leti, ne sme ostati samo v ustavi. Suverenost se mora naseliti v nas. In ta novi položaj nas mora od znotraj spremeniti, da bomo živeli kot svobodni državljani, kot suvereni ljudje; da bomo čutili, da je država, v kateri živimo, naša država; da bomo gledali na njen ugled in na njeno priznanje v svetu. V naši zgodovini se je poudarjalo — in verjetno je bilo to potrebno — da smo bili narod upornikov. Vsi naši narodni miti so miti upornikov: kralj Matjaž, upornik, ki čaka na svojo uro; Martin Krpan, upornik, ki se umakne iz središča in gre na obrobje; hlapec Jernej, ki v obupu uniči domačijo, ker mu ni priznana njegova pra-

vica. Vsi ti so liki upornikov, ki so morda dobro predstavljali slovensko dušo.

Danes pa tega upornišva ne potrebujemo več. Danes smo suvereni, svobodni in imamo svojo državo. Ta suverenost in svobodnost, ta državniški čut se morajo ponosno naseliti v nas ter preoblikovati našo psihologijo in našo notranjost, da bomo bolj samozavestni, bolj pokončni in pogumni kot Slovenci in kot kristjani. In kmalu bi se ta naša nova drža tudi poznala. Mislim, da nam manjka predvsem tega: samozavesti in pokončnosti. Kolikor več bo samozavestnih in pokončnih kristjanov med nami, toliko bolj zdrava bo družba.

Kristjan gradi Božje kraljestvo na zemlji. Seveda je to, kar moremo zgraditi, tudi v naši dragi Sloveniji vedno nepopolno. Vendar je podoba, odsev in osnutek tistega dokončnega kraljestva, ki ga bo Bog vzpostavil ob koncu zgodovine. Kot kristjani moramo že sedaj delati, da bosta naša dežela in naš narod čimbolj podobna tistemu, kar morata v Božji zamisli biti.

Gradimo torej bolj plemenito Slovenijo, bolj pravično in kulturno, manj cinično in vulgarno, bolj odprto za življenje in bolj srečno, Slovenijo z manj samomori in manj zasvojenimi; bolj bratsko in bolj spravljeno. Podoba tiste Slovenije, ki jo bo nekoč vzpostavil Bog, ko bo postala kraljestvo resnice in življenja, svetosti in milosti, pravičnosti, ljubezni in miru.

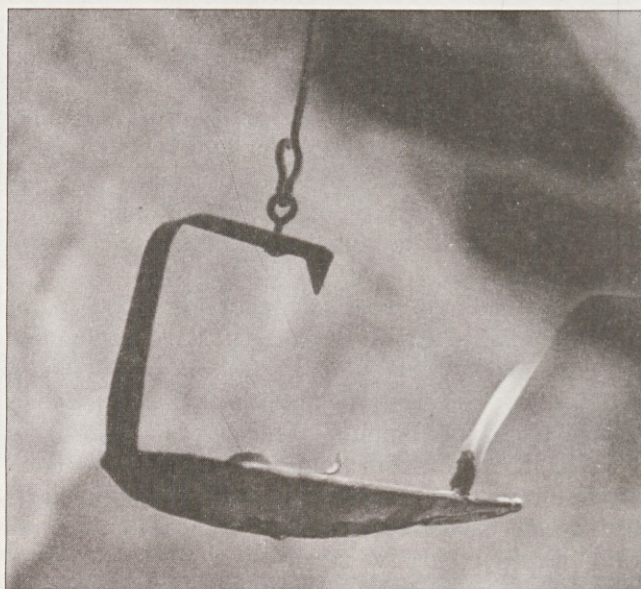
Iz knjige Stati inu obstatu

Kristjan je nositelj luči

Pravijo, da je to najlepši stavek v Svetem pismu: „Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor veruje vanj, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.“ Res, to je evangelij, vesele sporočilo. V luči te besede se vsaka trditev o Bogu kot nekakšnem nasprotniku človeka sprevrže v laž. Upravičeno nas vstopni spev četrte postne nedelje poziva: „Veseli se, božje ljudstvo ... Vriskajte od veselja vsi, ki ste bili žalostni, Gospod vas bo potolažil.“

Če je Bog svet tako ljubil, potem Sina ni poslal, da bi svet kaznoval, ampak da bi mu ponudil rešitev. Bog hoče človeku le dobro. Zato vzklika apostol Pavel: Če je Bog za nas, kdo je zoper nas? Kdor sprejme Božjo ponudbo, temu se ni treba bati sodbe. Kdor to ponudbo sam zavrne, kdor torej rešitve ne sprejme, kdor te rešitve noče, se sam obsodi na pogubo.

Božja ljubezen do nas je za nas vir veselja in zaupanja, je kakor luč. Kdor odpre svoje srce tej luči, bo ta luč v njem pregnala temo žalosti, potrnosti in obupa. Zmago te luči bomo slavili pri vstajenjski liturgiji, ko bomo Kristusovo zmago nad smrtjo opevali v luči velikonočne

sveče.

Če se trudimo živeti iz moči Kristusove ljubezni, ravnamo po resnici in pridemo k luči; postanemo tudi nositelji luči. Vsak kristjan naj bi bil nositelj luči. Kdor bo prinesel v temno cerkev prižgano velikonočno svečo, da bo njena luč pregnala temo, bo vsem navzočim pokazal, kaj pomeni biti kristjan.

Papež je povedal

O izročitvi mladih Mariji: O Marija, pomagaj jim, da bodo odkrili svoj pravi poklic. Vodi jih, da bodo spoznali pravo ljubezen, in blagoslovi njihovo vdanost. Podpiraj jih v trenutkih trpljenja. Daj jim moči, da bodo na veliko noč neustrašno oznanjali Kristusovo voščilo: Mir z vami! Z njimi se ti tudi jaz še enkrat izročam in zaupno ponavljam: Ves sem tvoj!

Mladim v Rimu 10. aprila

O miru, Kristusovem daru: Mir je Kristusov dar. Za nas ga je pridobil s svojo žrtvijo na križu. Da bi ga v resnici dosegli, se moramo povzpeti na Kalvarijo z božanskim Mojstrom. In kdo nas lahko bolje vodi pri tem vzponu kot Marija, ki nam je bila dana prav zaradi tega kot Mati pod križem? Da bi vam pomagal odkriti to čudovito duhovno resničnost, sem izbral za vodilno sporočilo letošnjega svetovnega dneva mladih besede umirajočega Kristusa: Glej, tvoja Mati!

Mladim na cvetno nedeljo, 13. aprila

O odnosu spovednika do spovedanca: Kot služabnik zakramenta pokore, ki se zaveda dragocenega daru milosti, podarjene po njegovih rokah, mora duhovnik vernike toplo sprejeti, ne da bi pri tem gledal na čas oziroma kazal nejevoljo ali hladnost. Ko vidi njihove težave, mora biti usmiljen, pravičen. Slediti mora pristnemu učenju Cerkve brez miselnih izkrivljanj ali samovoljnih opustitev, ter se izogibati modnim posvetnim novostim.

28. marca oficialom Apostolske penitenciarije

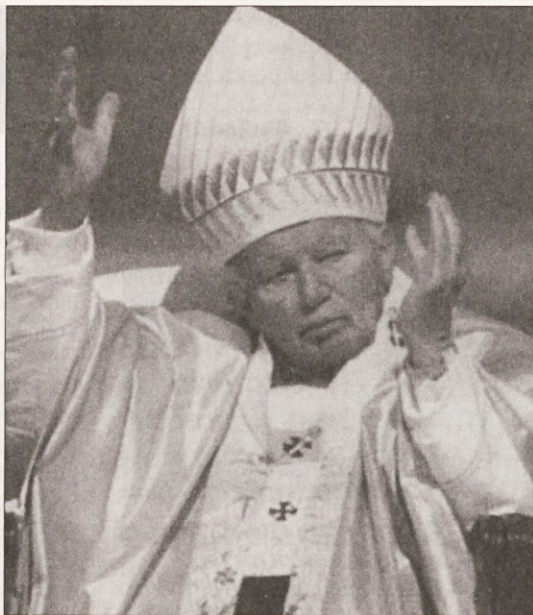
O veselju nad Kristusovim vstajenjem: Cerkev se v dneh velikonočne osmine globoko veseli Kristusovega vstajenja. Potem ko je prestal trpljenje in smrt na križu, Kristus sedaj živi za vedno in smrt nad njim nima več nobene oblasti. Po vseh krajih sveta skupnost verujočih dviga v nebo pesem hvale in zahvale Bogu, ki je človeka osvobodil sužnosti zla in greha po odrešenju, ki ga je dovršil učlovečeni Božji Sin.

Pri splošni avdienci 23. aprila

O daru pravega miru: Mir je torej tista „novost“, ki jo Kristusova velika noč prinaša v zgodovino. Poraja se iz globoke prenovne človeškega srca. Ni torej dosežek človeških prizadevanj in ga ni mogoče doseči samo s pomočjo dogovorov med osebami in ustanovami. Mir je predvsem dar, ki ga je treba velikodušno sprejeti, skrbno varovati in mu modro ter odgovorno dati možnost, da obrodi svoje sadove.

Pri splošni avdienci 23. aprila

O pomenu kontemplacije: Drama današnje kulture je pomanjkanje ponotranjenosti, odsotnost kontemplacije, brez katere je kultura brez vsebine in je kot telo,

ki še ni našlo svoje duše. Kadar manjka kontemplativnega duha, ni obrambe življenja in vse, kar je človeškega, se izrodi. Brez ponotranjenosti sodobni človek spravlja v nevarnost svojo lastno integriteto.

3. maja mladim Špancem

O prihodnosti Evrope: Evropa, zvesta svojim krščanskim koreninam, se ne sme zapirati vase, marveč se mora odpirati dialogu in sodelovanju z drugimi narodi sveta; zavedati se mora, da je bila poklicana za svetilnik civilizacije in pospeševalko napredka sveta. Ta Evropa naj združuje napore in ustvarjalnost v službi miru ter solidarnosti med narodi.

4. maja pri razglasitvi petih španskih svetnikov in svetnic

O prihodnosti Španije v Evropi: Srečujemo se v srcu Madrida, blizu velikih muzejev, knjižnic in drugih središč kulture, temelječe na krščanski veri, katero je Španija, del Evrope, s svojimi organizacijami bila sposobna ponuditi Ameriki in pozneje drugim delom sveta. Zaradi tega to mesto poziva španske katoličane h gradnji Evrope in solidarnosti z drugimi deli sveta.

4. maja pred opoldansko molitvijo v Madridu

Povzeto iz Družine

KRATKE NOVICE

RIM — Italijanska država namerava z vrsto kulturnih prireditev in predavanj počastiti srebrni jubilej papeške službe Janeza Pavla II. Takšnih prireditev bo petindvajset v raznih državah. Prva bo v poljskem Krakovu, kjer je bil sedanji papež pred izvolitvijo nadškof, zadnja pa v Rimu. (*Družina*)

Nameni Apostolata molitve

ZA JUNIJ

SPLOŠNI: Spoštovanje vrednot.

Za verne na odgovornih položajih v javnem življenju, da bi v skladu z naukom evangelija in z načeli družbene nauka Cerkve v vseh razmerah ščitili in širili spoštovanje vrednot.

Cerkev se v službi človeške družine steguje k vsem ljudem brez razlike in si z njimi prizadeva graditi civilizacijo ljubezni, ki temelji na univerzalnih vrednotah miru, pravičnosti, solidarnosti in svobode; te vrednote pa dobijo svojo pravo izpolnitev šele v Kristusu. Drugi vatikanski koncil je to misel izrazil z besedami: „Veselite in upanje, žalost in skrb ljudi tega časa, zlasti tistih, ki so ubogi in v kakršnemkoli pogledu prizadeti, je tudi veselje in upanje, žalost in skrb teh, ki hodijo za Kristusom. Zares, ničesar ni, kar bi ne našlo svojega odmeva v njihovih srcih.“

Spričo stanja v svetu Cerkev v zadnjem času vedno bolj poudarja potrebo po avtentičnem in celostnem razvoju človekove osebnosti, saj se čedalje bolj zaveda, da so danes ne samo dejanja posameznikov, ampak tudi družbene, politične in gospodarske strukture dostikrat človeku sovražne. Neravnovesje, ki izhaja iz naraščajočega prepada med tistimi, ki se okoriščajo z večjimi možnostmi za ustvarjanje bogastva, in tistimi, ki jih napredek pušča na obrobju, kliče po korenitih spremembah tako miselnosti kot družbenih struktur v prid človekovi osebi. Velik moralni izziv, pred katerim stojijo narodi in mednarodna skupnost, je pogum za novo solidarnost, ki bo sposobna premagati oboje: nerazvitost, ki razčlovečuje in „prerazvitost“, ki hoče človeka skrčiti na

ekonomsko cnoto v potrošniški mreži; ta pa vse močneje pritiska na posameznika.

Družbeni nauk Cerkve ponuja vrsto načel za razmišljanje, kriterijev za presojanje in smernic za delovanje. Obrača se v prvi vrsti na člane Cerkve v prepričanju, da morajo biti kristjani na odgovornih mestih v javnem življenju dobro seznanjeni z naukom Cerkve zato, da bodo mogli navdihovati in poživljati civilno družbo in njene strukture s kvasom evangelija. Družbeni nauk Cerkve tako prebujata krščanskim voditeljem zavest o njihovi dolžnosti in jim daje smernice za delovanje v prid človeku.

Janez Pavel II.

Ecclesia in Asia, 6. november 1999

MISIJSKI: Popolna enotnost različnih krščanskih tradicij v Indiji.

Za kristjane v Indiji, ki pripadajo različnim tradicijam, da bi bili vsi pričevalci popolne enotnosti in občestva v enem duhu, ki jih vodi.

Novembra 1999 je papež Janez Pavel II. v posinodalni apostolski vzpodbudi „Cerkev v Aziji“ nakazal nekatere važne vidike misijske dejavnosti v Aziji.

Katoliška občestva v Aziji so čudovito raznolika po izvoru in zgodovinskem razvoju ter zaradi različnih duhovnih in liturgičnih tradicij. Vsi pa enodušno izpričujejo Kristusov evangelij s svojim zgledom, dobroteljnostjo in človeško solidarnostjo. Nekatera teh občestev delujejo svobodno, druga se počutijo ogrožena od pripadnikov drugih ver ali etničnih skupin. Povsod - razen na Filipinih - so ta občestva v manjšini.

Ne glede na različnost pa ljudstva v Aziji globoko hrepene po Bogu. Zato sinodalni očetje opozarjajo, naj se Cerkev v Aziji osredotoči na oznanjevanje, da samo Kristus popolnoma izpolni hrepenenje po Bogu, da je le on Odrašenik.

Kažejo se znaki, da Sveti Duh Cerkve v Aziji vodi k „novi pomladi“ krščanstva. Eden teh znakov je povčeno število navdušenih laikov, ki se - napolnjeni s Svetim Duhom - vedno bolj zavedajo

svojega poslanstva v cerkvenih občestvih. Dar Svetega Duha so tudi apostolska in karizmatična gibanja, ki prinašajo novo življenje in moč laičnim skupinam, družinam in mladim. Cerkevna združenja, ki si prizadevajo za spoštovanje človeškega dostojanstva in človekovih pravic, pa pričujco o evangeljskem sporočilu, da smo vsi Božji otroci (prim. Rim 8, 15-16).

N. G.

SLOVENSKI:

Telovska procesija, dnevi čaščenja sv. Rešnjega telesa itd.: zvonjenje, godbe, cvetje, petje... Kakšno bogastvo srca naših prednikov. Molimo, da bi vse to tudi danes poglobljalo našo vernost.

Žal pa je tega vedno manj. V mestih in sploh večjih prometnih središčih je to težje. A ne pozabimo na Poljsko: tam je telovo tako ljudski praznik, vtan v narodno dušo, da je bil to vedno tudi državni praznik, celo pod komunistično diktaturo. Tudi naša duhovnost naj bo - bolj evharistična.

Najlažc molim, če gledam v točko, ki me priteguje, v hostijo! je rekel naš izobraženec.

p. Miha Žužek

Za 25-letnico papeževanja

Vatikanski državni tajnik Angelo Sodano je 8. maja na kongresu na Lateranski univerzi v Rimu potrdil, da bo papež Janez Pavel II. vse kardinale sredi oktobra povabil na praznovanje 25-letnice njegovega vodenja Cerkve. Slovesna maša bo na obletnico njegove izvolitve za papeža 16. oktobra, naslednja dva dneva bo zasedal kardinalski zbor. Kardinali bodo prisluhnili predavanjem o petrinski službi, duhovništvu in redovništvu, družini, ekumenizmu in misijonih. Srečanje kardinalov s papežem se bo končalo 19. oktobra s slovesno razglasitvijo matere Terezije za blaženo.

Kongres na Lateranski univerzi pod geslom Janez Pavel II. — 25 let pontifikata; Cerkev v službi človeka že spada v okvir vsebinske priprave na veliko oktobrsko praznovanje v Rimu. (Družina)

MATI TEREZIJA IZ KALKUTE

(14)

Prevaja METKA MIZERIT

Ljubezen do bližnjega

Ob smrtni uri, ko bomo zrli Bogu iz obličja v obličje, bomo sojeni po ljubezni: koliko smo ljubili. Ne po tem, koliko smo storili, ampak koliko ljubezni smo položili v naše delo. Ljubezen do bližnjega me vodi naravnost k Bogu.

Medsebojna potreba.

Ubogim nas potrebujejo, pa tudi mi jih potrebujemo. Veliko je zdravil in načinov nege za razne bolezni. Vendar, če tega ne posredujejo dobrohotne roke in radodarna srca, ki ljubijo, mislim, da ne bodo mogli nikoli pozdraviti bolezni osamljenosti.

Potreba po Bogu

Denar ni dovolj. Ne želim, da mi daste denar, ki ga lahko dobim, če prosim. Moji siromaki potrebujejo, da jih ljubimo z vsem srcem in jim strežemo z lastnimi rokami. Kristus me uporablja kot orodje, da dobim stik z njimi. To se zgodi povsod, kamor grem, kamor me kličejo. Ljudje se družijo z občutkom skupne potrebe po Bogu.

Bog naj vam povrne vso ljubezen, ki ste jo darovali in vse veselje, ki ste ga sejali v svoji okolici ter po vsem svetu. Bog naj vas blagoslovi. Vsi se moramo truditi za mir na svetu.

Da bomo lahko dosegli ta mir, se moramo od Jezusa učiti, da smo krotki in ponižni iz vsega srca. Samo ponižnost nas družijo in samo združeni bomo dosegli mir. Približajmo se Jezusu v ponižnosti.

Mladike iz Bangladesha

Moliti moramo za tiste dežele, ki so potrdile zakone, po katerih je splav dovoljen, naravno dejanje. Njihov greh je velik; to je zločin.

Ko so nas prosili, da bi sestre poskrbele za dekleta, ki so jih posilili vojaki v Bangladeshu, je bilo potrebno, da smo odprle dom za novorojenčke. Imele smo veliko težav, ker sprejeti v družbo mladike, ki so jih posilili, nasprotuje indijskim in muslimanskim

zakonom. Veliko nasprotovanj smo doživeli. Ko je Mujih rekel, da so tista dekleta narodne junakinje, ki so se borile za svojo čistost, za svojo deželo, so jih nekateri starši prišli iskat. Mnogim smo našle mlade fante, ki so jim ponudili poroko. Nekateri so hoteli, da dekleta naredijo splav. Morale smo se boriti, da smo jih branile. Priporočevala sem jim, da so bila dekleta poslana, da naj jih nikar ne silijo v zločin, ki jih bo zaznamoval za vse življenje. Nikoli ne bi pozabile, da so kot matere ubile svoje lastne otroke.

Hvala Bogu nam je vlada pomagala. Lahko smo sprejele vse otroke, ki so se rodili. Veliko smo jih poslali v Kanado in druge dežele, kjer so jih dobre družine posvojile.

Veličina ubogih

Brezbrižnost tistih, ki hodijo po ulicah in ne naredijo ničesar za uboge, je potrdilo njihove nevednosti in pomanjkanja vere. Če bi bili prepričani, da je tisti, ki je bil vržen na cesto, njihov brat ali sestra, bi brez dvoma zanj nekaj storili. Na žalost ne vedo, kaj je usmiljenje, niti ne poznajo teh bitij.

Lahko vam zatrdim, da se vsi, ki

sprejmejo odgovornost za uboge, zavedajo, da so to naši bratje, da pri tem ni važna narodnost, rasa ali vera.

Misijonarke božje ljubezni vršimo pohod molitve, dela in žrtve v prid ubogim. Potom ljubezni hočemo osvojiti svet in prinesiti v srca vseh ljudi božjo navzočnost in resnico, da Bog ljubi vse ljudi.

Lahko je ljubiti tistega, ki je daleč; ni vedno lahko s tistim, ki je ob nas. Lažje je ponuditi krožnik riža nekemu, ki je lačen, kakor spremljati nekoga v njegovi samoti in blažiti stisko tistega, ki se ne čuti ljubljenega.

Srečanje z Jezusom

Naš delavni dan pričnemo s sv. mašo in sv. obhajilom.

Potem, ko naše sestre končajo svoj delavnik, čas v službi ljubezni, v Jezusovi družbi, imamo zaradi ljubezni do Jezusa ob koncu dneva eno uro molitve in evharistično čiščenje.

Ves dan smo bile v stiku z Jezusom, skritim pod trpečo podobo ubogih gobavcev. Ko gre dan h koncu, se srečamo z Njim v molitvi pred tabernakljem.

Bogastvo poklicev

Duhovni poklic je božji dar. Kristus je rekel: „Jaz sem vas izvolil.“ Vsak poklic pripada Kristusu. Delo, ki ga opravljamo, ni nič drugega kakor način, da uresničimo ljubezen do Boga. Mladike danes iščejo popolno predajo; vse ali nič. Prepričane so, da je življenje v uboštvo, molitvi in odpovedi, ki je v službi bližnjega, odgovor na njihove želje, pričakovanja, upanje. Mislim, da je naš red, naše delovanje in naše življenje odgovor na Gospodove besede: Lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem bil in ste mi dali piti, nag sem bil in ste me oblekli.

To je, kar skušamo me v stiski in bolečini ubogih storiti za Kristusa.

Kar se tiče gospodarstva naših ustanov, se me zanašamo na Jezusove besede: „Oče skrbi za vas in pozna vaše potrebe. Pred njegovimi očmi smo bolj važni kakor lilije na polju in ptice pod nebom.“

Nikoli nam ni bilo treba nikogar zavrniti zaradi pomanjkanja sredstev. Dobri Bog nam je vedno razodel najnežnejšo skrb za naše uboge, da jim je po naši službi iskaval polnost svoje ljubezni.

ROŽNI VENEC DEVICE MARIJE

ROŽNI VENEC - MOLITEV V SRCU KRŠČANSKEGA ŽIVLJENJA

Spremna beseda

Raziskovalci še niso do kraja do-
gnali, kdaj je v zahodni Cerkvi
nastala molitev rožnega venca.
Ni še pojasnjeno, ali jo je vpeljal ustanovi-
telj dominikancev, sv. Dominik iz Španije,
ali kartuzijski menih Dominik iz Prusije.

Zdi se mi lepo, da je to molitev, v kate-
ri se s srcem in čustvom zbrano mudimo
v preprostosti in tihoti, iznašel človek z
imenom Dominik (kar pomeni „Gospo-
dov“). Kako lepo je, da je to molitev hval-
ležno in z veseljem sprejelo celotno
katoliško krščanstvo. Ali ni „ves Gospo-
dov in Marijin“ (totus tuus) tudi naš papež
Janez Pavel II., ki nam je zdaj podaril še
svetli rožni venec?

Naši predniki so bili glede izvora rož-
nega venca mnjenja, ki je vredno
upoštevanja. Njihovo mnenje presega vse,
kar more ugotoviti zgodovinsko razisko-
vanje. Kardinal Joseph Ratzinger je v svoji
pridigi v Münchnu leta 1984 o rožnem ven-
cu kot molitvi srca na Zahodu razvijal nas-
lednje misli, ki jih tu povzemam. Dovolj je,
pravi kardinal Ratzinger, da pogledamo na

številne baročne oltarje in podobe, ki po-
nazarjajo rožni venec, in videli bomo, kaj
so naši predniki o tem mislili: zanje je rož-
ni venec molitev, ki presega časovne in
narodne meje, molitev, ki je ni sestavil člo-
vek za pisalno mizo. Ta čudovita molitev
prihaja iz takšne globine in višine, ki pre-
sega običajne meje. Če zremo te podo-
be, uvidimo njihovo mnenje. Pravijo, da
je sama Božja Mati položila rožni venec v
roko Dominiku. Zato mu ni bilo treba te
prelepe molitve iznajti, ampak jo samo
posredovati naprej. Mislim, da so imeli
naši predniki prav, ko so tako mislili in tudi
tako upodabljali svoje prepričanje.

Kaj pravzaprav delamo ob tej molitvi?
Izgovarjamo besede, zapovrstjo dodaja-
mo besede, od katerih izhaja prva polovi-
ca po poročilu evangelista Luka od ange-
la: „Zdrava, milosti polna, Gospod je s
teboj. Blagoslovljena si med ženami!“ To
je seveda spet beseda preroka iz Stare
zaveze, namenjena sprva Izraelu, pa jo
angel nekako poveže skupaj in jo položi v
roke Mariji. K temu dodajamo besedo, ki

jo je ob Marijinem obiskanju izrekla Eliza-
beta, vsa prevzeta od Svetega Duha,
kakor pravi evangelist. To pomeni: v tej
molitvi izgovarjamo besede angela, bese-
de Svetega Duha, besede, ki jih nikakor
niso izumili ljudje, besede, v katerih je
zbrana celotna Izraelova zgodovina, zgo-
dovina Boga z ljudmi. Novo pri rožnem
vencu je dejansko samo to, da se pri teh
besedah zadržujemo, da jih ponavljamo,
kajti velike stvari s ponavljanjem nikoli ne
postanejo dolgočasne.

Samo nepomembne stvari potrebuje-
jo spremembe za popestritev in jih je tre-
ba hitro nadomestiti s čim drugim. Kar je
res veliko, postaja s ponavljanjem vedno
večje. Pri tem pa tudi mi sami postajamo
bogatejši in svobodnejši; v tej čudoviti
molitvi se umirimo, ko stopamo v to ve-
likost, ki nas sprejema vase. Ko se zadržu-
jemo v takšnem premišljevanju, zremo
skoz te besede kakor skoz okno na živ-
ljenje Jezusa Kristusa, ne le zremo, amp-
pak postajamo njegovi sodobniki. Jezus
postaja naš sodobnik; skupaj z njim hodi-
mo in on hodi z nami; njegova življenjska
pot postaja naša in naša pot postaja nje-
gova. Zato smemo zares reči: tega ni
iznašla pastoralna pametnost; ta molitev
je mogla vznikniti samo iz srca, ki se je v
globini dotaknilo Gospodove skrivnosti in
njegove ljubezni do svoje Matere. Molitev
rožnega venca je prišta od Marije same.
Morda so naše današnje pastoralne izna-
jdbе tako kratkotrajne zato, ker si mi sami
hočemo preveč izmisliti, pa nimamo več
tiste preprostosti srca, ki gre v globino in
pusti, da se ga dotakne tisto, kar je večje
kakor mi. Prav zato tudi nam ta molitev
govori, kaj spet potrebujemo: Vzemimo si
čas, potem bomo spet imeli čas, da bomo
znali v tihoti prisluhniti, ponavljati, se umi-
riti in ustaviti; tako bomo postali bogatejši
in trdnjši. Potem ne bo več potrebno, da
nas menjajoče se spremembe trgajo sem
ter ja.

Papež je najbolj domisel n božji mož,
zatrjuje kölnski kardinal Joachim Meisner.
Ob svoji 24. obletnici izvolitve na Petrov
sedež, 16. oktobra 2002, je papež razgla-
sil leto svetega rožnega venca, ki bo tra-
jalo do njegovega srebrnega papeškega
jubileja, do 16. oktobra 2003. Sveti oče
nam je podaril sijajno apostolsko pismo o
rožnem vencu, ob katerem takoj uvidimo,
da ga ni napisal teoretik za pisalno mizo,
ampak, - kakor papež sam pripominja -
človek, ki mu je rožni venec od otroštva

Ki si ga, Devica, od Svetega Duha spočela...

dalje najljubša molitev.

Papež svoj osebni odnos do te častljive molitve takole opisuje: „Že od mojih otroških in mladostnih let je ta molitev zavzemala odločilno mesto v mojem duhovnem življenju ... Rožni venec me je spremljal v trenutkih veselja in preizkušnje. Mnogo skrbi sem položil v to molitev in v njem vedno prejel okrepčilo in tolažbo. Pred štiriindvajsetimi leti, 29. oktobra 1978, točno dva tedna po svoji izvolitvi na Petrov sedež, sem tako rekoč odprl svoje srce, in dejal: 'Rožni venec je moja najljubša molitev. Je čudovita molitev, čudovita v svoji preprostosti in globini... Hkrati more naše srce vključiti v zaporedje skrivnosti rožnega venca vse dogodke, ki sestavljajo življenje posameznika, družine, naroda, Cerkve in človeštva; osebne izkušnje in doživetja bližnjega, posebej tistih ljudi, ki so nam najbližji, ki so nam pri srcu. Tako v preprosti molitvi rožnega venca utripa ritem človeškega življenja'“.

Zdaj je pred nami slovenski prevod apostolskega pisma Rožni venec device Marije. Papeževo apostolsko pismo ima poleg uvodnih pojasnil in sklepnih misli tri osrednja poglavja. V prvem nas spodbuja, naj gledamo na Kristusa skupaj z Marijo. V drugem pokaže, da so Kristusove skrivnosti hkrati skrivnosti njegove Matere. Rožni venec je „kratek povzetek vsega evangelija“. Prav zato dosedanjim trem delom rožnega venca dodaja še četrtega, ki vsebuje „skrivnosti luči“, tiste luči, ki je Kristus sam. Imenovati ga moremo „svetli del“ rožnega venca. V tem delu postavlja pred naše oči posebno pomembne dogodke iz Jezusovega javnega delovanja: njegov krst v Jordanu, njegovo razodetje na svatbi v Kani, njegovo oznanjevanje božjega kraljestva, njegovo spreminjenje na gori in postavitvev evharistije. Tretje poglavje apostolskega pisma ima naslov: „Zame je življenje Kristus“. V sklepnem delu papež goreče vabi vse vernike, naj rožni venec z zaupanjem jemljejo v roke: „Odkrijte rožni venec v luči Svetega pisma, v soglasju z obhajanjem bogoslužja in v okoliščinah vsakdanjega življenja.“

Če preidemo od Jezusovega otroštva in skritega življenja v Nazaretu k njegovega javnemu delovanju, nas premišljevanje vodi k tistim skrivnostim, ki jih moremo na poseben način imenovati „skrivnosti luči“ (mysteria lucis), ki je Kristus. V tej pomenški povezavi moremo govoriti tudi o razsvetljenju. Zakrament krsta se že od nek-

Ki si ga, Devica, v obiskovanju Elizabete nosila...

daj imenuje „razsvetljenje“ (gr. photismos, 1at. illuminatio). Kristjani smo „otroci luči“, zatrjuje apostol. Kristus je luč od luči: „Prava luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, je prihajala na svet“ (Jn 1,9). Kako ne bi ob tem milostnem obiskovanju zaslišali besed apostola Pavla, ki kliče: „Vzdrami se, kateri spiš, in vstani od mrtvih in razsvetlil te bo Kristus“ (Ef 5,14). - Ob tem je primereno spregovoriti še o poimenovanju novega dela rožnega venca. Apostolsko pismo večinoma uporablja izraz „svetle skrivnosti“ (ital. „misteri luminosi“, nem. „lichtreiche Geheimnisse“), le izjemoma „skrivnosti luči“ (lat. „mysteria lucis“, ital. „misteri della luce“, nem. „Geheimnisse des Lichtes“). Slovenski prevod dosledno upošteva omenjeno poimenovanje. Zdi se, da je izbira natančno premišljena: luč je kot svetilka izvir in oddajnik svetlobe. V fiziki je to povsem jasno. Ali se ne glasi prva beseda iz Stvarnikovih ust: „Bodi svetloba!“ (1 Mz 1,3)? Vrh tega obstaja tudi resna zadrega, ker v slovenščini za besedo „luč“ sploh nimamo pridevnika. (Kako naj sicer rečemo „svetlemu“ delu rožnega venca?) In končno: beseda „lux“, „luce“, „Licht“, „light“ pomeni prvotno „svetloba“ in šele nato „luč“. - Končno imamo Slovenci že od nekdaj uveljavljeno pravico, da rožnovenske skrivnosti

poimenujemo po naše (ne po svoje): medtem ko drugi narodi rečejo: „mysteria dolorosa“, „schmerzhaftes Geheimnis“, mi po naše rečemo: „žalostni del rožnega venca“ in ne „boleče ali trpeče skrivnosti“. Mislim, da je zdaj povsem logično in utemeljeno takole poimenovati štiri dele rožnega venca: veseli, svetli, žalostni in častitljivi del rožnega venca. Pričakovati je, da bodo umetniki besede našli ustrezne verzice za „svetli del“ in da jih bodo skladatelji uglasbili za ljudsko pobožnost. - Potrudimo se, da bo čim več ljudi našlo ta dragoceni zaklad!

Prihodnjič dalje

VATIKAN — Papež Janez Pavel II. je na srečanju s poglavarjem romunske pravoslavne Cerkve patriarhom Teoctistom v Vatikanu 12. oktobra 2002 predlagal, da bi rimskokatoliška in pravoslavna Cerkev ustanovili skupno institucijo, prek katere bi skušali izboljšati medsebojne odnose, obenem pa bi pripomogla k celjenju 1000-letnega verskega razkola med Cerkvama. Cerkvena poglavarja sta v skupni izjavi pozvala h „konkretnim“ načinom izboljšanja dialoga med obma Cerkvama ter h poskusu doseganja edinstva med Kristosovimi učenci. (*Ave Maria*)

JOŽEF CAFASSO

Duhovnik (1811 — 1860)

V Turinu, glavnem mestu italijanske pokrajine Piemont, so v 19. stoletju sijale tri svetle zvezde - tri izredne svetniške osebnosti: Jožef Cottolengo (1786-1842), ustanovitelj znamenite Male hiše božje Previdnosti, kjer se že nad 160 let iz dneva v dan dogajajo čudeži nesebične ljubezni do bližnjega; Janez Bosko (1815-1888), ustanovitelj salezijanske družbe, ki se posveča plemenitemu delu vzgoje mladine, in današnji godovnjak Jožef Cafasso, voditelj duhovnikov in prijatelj jetnikov. Med duhovniki, ki jih je vodil, je bil tudi don Bosko, ki je rad povedal: „Njemu se imam zahvaliti za vse. Bil mi je oče in svetovavec, vodnik in pomočnik.“ Don Bosko, ki je napisal prvi življenjepis Jožefa Cafassa, je tudi dejal: „Mislim, da je res težko najti med svetniki koga, ki bi v svoji osebi združeval toliko modrosti, izkušenj v človeških zadevah, velikodušnosti, duševne sile, treznosti, vneme za božjo čast in zveličanje duš, kakor nam izžareva iz duhovnika Cafassa.“

Bil je sin premožnih kmečkih staršev v kraju Castelnovo d'Asti pri Turinu, kjer se je rodil 15. januarja 1811. Zaradi njegove

majhne postave in grbavosti so ga sošolci nekaj časa zasmehovali, ko pa so spoznali njegovo izredno dobroto, so ga iskreno vzljubili. Leta 1833 je bil posvečen v duhovnika. Zdaj je uresničeval tisto, kar je govoril že kot bogoslovec: „Kdor postane duhovnik, se proda Gospodu, zato ga na tem svetu ne mika nič bolj kakor prizadevanje za večjo čast božjo in zveličanje duš.“ Iz teh besed je mogoče razumeti njegovo življenjsko geslo: „Postani svetnik, da prideš v nebesa in da pomagaš v nebesa tudi drugim.“

Po mašniškem posvečenju je odšel v Turin, da bi izpopolnil svoje bogoslovno znanje. Zavračal je mrzli janzenizem, ki je tedaj moril duhovno življenje marsikod po Evropi. Kot profesor moralke je oznanjal evangelijski nauk božjega usmiljenja in odpuščanja. V zavodu, kjer je deloval, si je prizadeval vzgojiti duhovnike, ki bodo imeli posluh za ljudi, med katerimi bodo kot Kristusovi poslanci delovali. Za najnevarnejšega sovražnika duhovnikov je imel to, kar je neposredno nasprotovalo duhu evangelija - duhu posvetnosti. Kot učitelj in duhovni voditelj je z velikim uspehom vzgojil cele

generacije sposobnih duhovnikov v Piemontu.

Svoje poučevanje je potrjeval z delovanjem. Vsak dan je prebil več ur v spovednici. Posebno skrb pa je posvečal jetnikom, zlasti na smrt obsojenim. Mnoge je spremljal na zadnji poti in zaradi tega so ga imenovali „duhovnik obešencev“. S svojo izredno dobroto in ljubeznijo, prijaznostjo in dobrohotnostjo je dosegel, da so vsi pred smrtjo prejeli zakramente. Ko jih je videl umirati, je govoril: „Da, res je, da so veliko grešili, ali pa ni Bog zelo cenil njihove pokore in skesanosti, s katero so sprejeli smrt kot spravo za svoje zločine? Prepričan sem, da za take ljudi ni več nobenih vic.“

Vse njegovo življenje je bilo priprava na smrt, ki je bila zanj prehod v večno slavo. Vsak dan je molil molitev, ki jo je bil sam sestavil: „Gospod, moj Bog, že zdaj sprejem vsako smrt tako, kakor bo tebi všeč, z vsem strahom, trpljenjem in bolečinami s popolno vdanostjo in pripravljenostjo.“

Jožef Cafasso je umrl za pljučnico 23. junija 1860 v Turinu v petdesetem letu svojega življenja. Za blaženega ga je razglasil papež Pij XI. leta 1925, med svetnike pa ga je prištel njegov naslednik Pij XII. leta 1947. Častijo ga kot zavetnika jetnikov in jetnišnic pač zaradi tega, ker se je odlikoval v skrbi za jetnike.

Silvester Čuk

Luč, ki v ognju vzhaja

VLADIMIR
KOS

Le kakšnih krasnih barv Te sij obdaja,
o, Sveti Duh!

Neviden v nas živiš —
nekoč si prišel Luč, ki v ognju vzhaja,
v poletju ognja vetra hladni Piš.

Vsi vemo, da si s sedmimi darovi
naš Gast
v razsežnostih srcá.
Ko Sveto pismo slika Te z naslovi,
Ti pojem: Sveta, božja Mavrica!

Zasvéti se, ko v nas temno dežuje,
šumi v ušesih val čez val strahu.
Naj raje v Tebi se srce raduje,
zajema v Tebi
živi tok miru.

Posebni Boglonaj

Boglonaj, Jezus, da si Obhajilo,
presveto Obhajilo dan za dnem!
A kaj naj nudimo Ti za darilo?
Srcé? Ti veš, kako je šop problemov...

In vendar — le srcé, čeprav ubogo,
umljivo Srcu govoriti zna.
Besed lahkó je malo ali mnogo,
a le srcé odloča kretnjo z darom.

Srcé je zmeraj glavni stan življenja.
Srcé je Tvoje, Jezus, vir dobrot,
čeprav smo Vanj nalivali trpljenja —
še bolj iskri se v ranjeni lepoti.

Boglonaj Jezus, iz srca rečeno!
Le božja hvala takšen Dar slavi.
Naj spet končam z Devico-Mamo-Ženo
in Njenim: „Kot želiš, naj vse zgodi se!“

Na Boga, Marijo in domovino ne pozabite!

CIRIL ZAJEC, SDB

Na letošnjem romanju v Lujan je pri popoldanski pobožnosti govoril romarjem salezijanec Ciril Zajec, župnik fare sv. Jožefa Delavca v Beogradu in brat domobranca Milana Zajca, ki se je rešil iz jame Kočevskega Roga.

Dragi moji rojaki, dragi bratje in sestre, dragi mladi prijatelji!

Čutim se kar malo vznemirjenega, ko stojim pred vami, ki ste prišli z vseh strani vaše nove domovine, jaz pa iz starega kraja, čeprav ne povsem iz krajev naših očetov. Prihajam namreč iz Beograda, prestolnice nekdanje Jugoslavije.

Vas, dragi moji rojaki, je usoda po vaših očetih privedla na ta košček zemeljske oble, da ste tukaj priče majhnega mučeniškega slovenskega naroda, kako je potrebno pošteno živeti in lastnimi rokami ustvarjati boljši svet.

Vaši predniki, očetje in matere so prišli v te za njih takrat neznane kraje pred dobrim pol stoletjem. Prišli so ustanoviti nov dom, ker v domovini zanje ni bilo prostora. Kot mačeha jih je izpljunila in tudi danes ni veliko boljša. Toda oni niso obupovali. Pogumno so sprejeli ta križ, ker so vedeli, da niso sami, z njimi je Marija, slovenskih src kraljica. Tudi njo so preganjali, saj so hoteli vzpostaviti Slovenijo brez Boga.

Šla je pred vami. Tu v Lujanu ste jo hitro odkrili, jo prepoznali in se je oklenili z vsem srcem in vso dušo. V njej ste našli moč in tolažbo. Našli ste njo, ki je vedno samo mati in nikoli mačeha, kot je postala domovina, ki je vaše očete oropala vsega, le pošte-nja in zvestobe do Marije jim ni mogla vzeti. To so znali presaditi tudi v vaša srca. In to ste znali ceniti in ohraniti do danes. Bodite še naprej zvesti slovenski besedi, ki vam bo pomagala ohraniti največje bogastvo, to je vero in ljubezen do Marije in Slovenije.

Tudi sam sem šel preko Kalvarije Vetrinjskega polja, Škofovih zavodov in končno sem pristal pod okriljem

Marije Pomočnice v salezijanski družbi, kjer letos praznujem 50 let svojega služenja Bogu in Cerkvi. Največji del svojega duhovništva - 40 let - sem posvetil bratom in sestram, razkropljenim po Srbiji in Črni Gori. Tudi sam sem sicer proč od ožje domovine, toda še vedno blizu - in ne kakor vi daleč v novem svetu, ki vas je sprejel kot izgnance, vam dal streho in kos trdega kruha, ki pa so ga vaši očetje znali spremeniti v kolač.

Z novo argentinsko domovino danes delite usodo dobrega in hudega.

Vesel sem, da se lahko na tem Mariji posebnem posvečenem mestu prisrčno zahvalim za njeno varstvo in spremstvo na moji duhovniški poti. Le malo je manjkalo, da nisem končal z ostalimi domobranci v Kočevskem Rogu, kjer je v hladnih jamah ostalo tudi mojih pet bratov. Brat Milan Zajec, ki sedaj živi v Združenih državah Amerike in ga mnogi poznate, je najbolj avtentična priča povojnih grozot na Slovenskem. Argentina ga je sprejela kakor tudi pokojnega brata Franceta in vas. Tudi v tem imenu se želim z vami zahvaliti Mariji za njeno varstvo in pomoč.

Hvala ti, lujanska Marija, za vso pomoč in tolažbo, ki si jo delila Slovencem v Argentini in drugod po sve-

tu v najtežjih časih naše zgodovine. Zlasti pa, da si ohranila vero v domovini, kjer so naše korenine. Bodi še naprej zvesta spremljevalka in varuhinja našega naroda. Naj bodo žrtve mladih slovenskih fantov in mož, naših mučencev, v blagoslov narodu in vsem rojakom po svetu.

Dragi moji rojaki! Vem, zakaj se vsako leto zbirate na tem mestu, ki je Mariji posebej posvečeno - na vaših slovenskih Brezjah. Tukaj je bila potočena marsikatera solza vaših mater in očetov. Toda ne samo potočena, ampak tudi posušena. Tukaj so se izlivala bolečine begunstva in krivice, ki so jim bile storjene - in to samo zato, ker so ljubili Boga, narod in domovino - svojo rodno grudo.

Tudi vi prihajate danes s posebnimi željami in prošnjami. Imate jih veliko. Prosite za blagoslov in pomoč svojim družinam. Dekle moli za svojega fanta, fant za svoje dekle. Na tisoče je želja in prošnja, ki se zlivajo pred noge lujanske Kraljice, matere ubogih in zapuščenih. Nosimo jih še naprej. Ne bomo razočarani! Tukaj je noč in dan odprta knjiga, v katero se zapisujejo naše bolečine in prošnje.

Marija! Tukaj smo izgnani Evini otroci. Sprejmi pod svoj plašč vse svoje razkropljene slovenske izgnane in izgubljene otroke.

Dragi moji argentinski rojaki. Kaj naj vam rečem ob našem slovesu?

Na Boga, Marijo in domovino ne pozabite. Tam se srečamo. Nič več kot tujci in begunci, temveč kot bratje in sestre, svobodni otroci nebeškega Očeta.

Božji in Marijin blagoslov naj vas spremlja. V NEBESIH SMO DOMA! Tam je naša prava domovina. Po nebesih hrepenimo in tako živimo, da jih dosežemo.

Hvala vam, dragi rojaki! Amen.

FATIMA — Leirijsko-fatimski škof Serafim de Sousa Ferreira e Silva je na praznik fatimske Matere Božje, 13. maja, moskovskega patriarha Alekseja II. in papeža Janeza Pavla II. povabil na ekumensko srečanje v Fatimo. To romarsko središče je za to povsem primerno zaradi svoje ekumenske odprtosti, pa tudi, ker je dolgo časa hranilo dragoceno ikono kazanske Marije, ki jo papež namerava vrniti ruski pravoslavni Cerkvi. (*Družina*)

Škof Alojz Uran nas pozdravlja

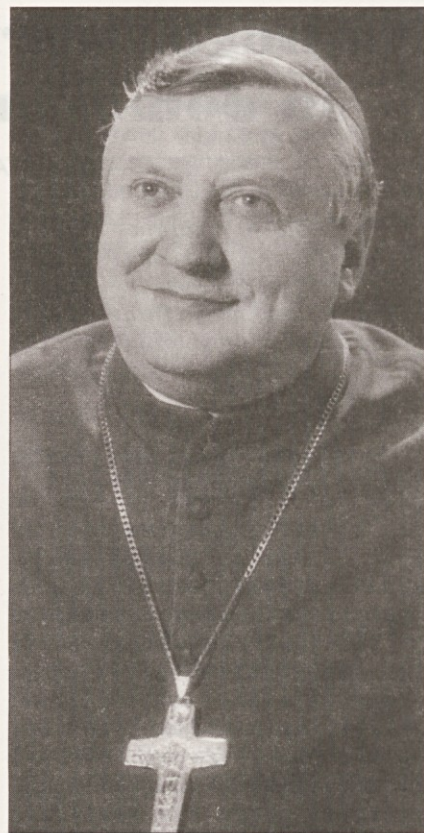
Spoštovano uredništvo mesečnika Duhovno življenje!

Čeprav ne poznam otroštva in mladosti vaše in naše revije, sem nad njeno zrelo dobo zelo navdušen. Če spoznamo kvaliteto drevesa po njegovih sadovih, potem lahko sklepamo, da Duhovno življenje raste iz zdravih korenin in se hrani z najboljšo hrano. Zato so njeni sadovi privlačni, pa tudi vsestransko nasitni. Oblikujejo našo duhovno podobo, plemenitijo krščanska in narodna čustva, usmerjajo pa tudi našo misel in zavest. Revija na preprost način informira in vzgaja, izmenjuje izkustva med rojaki v Argentini in po svetu ter jih povezuje z matično domovino. Od časov, ko je morala naskrivaj, skozi reže enoumja, prihajati v Slovenijo, do danes za vse predstavlja veliko bogastvo. Tudi v težkih in skoraj nemogočih razmerah se dá doseči veliko, če je sloga in povezanost v Bogu.

Odkar sem vas obiskal in se osebno srečal z vašim delom, mi

Duhovno življenje vsak mesec obuja spomine na čudovite dneve, ki sem jih preživel med vami. Tudi Božje stezice, priloga za otroke ima izreden pomen za ohranjanje dragocenih vrednot, ki smo jih prejeli od svojih prednikov in jih moramo posredovati naprej. Sveti oče Janez Pavel II. nam je ob prvem obisku v Sloveniji položil na srce: „Ni dovolj, sklicevati se na dediščino preteklosti, saj se mora vsaka krščanska generacija sama ponovno odločiti za krščanstvo.“

V tej službi je bila in mora biti tudi v prihodnosti Duhovno življenje. Ko se zahvaljujem vsem, ki so doslej „ustvarjali“ in plemenitili to revijo, tudi čestitam za 70-letno zelo uspešno poslanstvo. Obenem želim, da bi tudi v prihodnje po Božjih stezicah prihajali do vedno globljega Duhovnega življenja vsi, „ki hrepeno dočakat' dan, da koder sonce hodi, prepir iz sveta bo pregan.“

Vse rojake prisrčno pozdravljam.

Alojz Uran,
škof za Slovence po svetu

Večati statistiko ali prinašati življenje?

Krščanstvo je skrivnost smrti in vstajenja. Šele takrat, ko pšenično zrno umre, rodi nov sad. Brez padca v zemljo, v smrt, ni novega življenja. To velja za vse stvari tega sveta, ki imajo trajno veljavnost.

Mlad človek, ki hoče poceni in na hitro obogateti, neštetokrat doživi, da se znajde v velikih dolgovih. Človek, ki išče svoje veselje le tako, da čim več konsumira in uživa, se naenkrat znajde v zasvojenosti drog in alkohola in v osebni tragiki življenja. Še tako blesteče zvezde na nebu glasbe ali športa morajo boleče spoznati, da njihov sij naglo zbledi. Vrnejo pa se zopet, če so znali v tem času živeti z neuspehi in porazi.

Isto velja za zakonce in starše. Če

hoče partner svojega moža ali ženo spremeniti s silo, če ni pripravljen z njim potrpeti, zanj moliti, ga bo izgubil ali pa uničil. Če hočejo starši s silo in z denarjem vzgajati otroke in jih obdržati zase, bodo otroci prav gotovo šli daleč proč ali pa pri njih iskali le denar. Ne bodo pa radi prihajali domov na obisk.

Podobno velja za življenje v Cerkvi. Doživljamo, da število nedeljkov pada. Tudi tu mora pšenično zrno najprej umreti, in sicer tisto zrno, ko gre samo za pastoralo števil, oblasti ali priljubljenosti. Iz njega mora zrasti želja, približati lačnim ljudem Kristusa, ki je živi kruh in pomoč v vsaki stiski. Cilj pastoralne ni večati in lepšati statistiko, marveč ljudem prinašati življenje. Cerkev je s svojim zakramenti kraj zdravja, odrešenja moči in veselja.

Valentin Gotthardt

Potrditev papeževega obiska v Banjaluki

Vatikanski tiskovni predstavnik dr. Joaquin Navarro-Valls je 8. maja potrdil, da bo papež Janez Pavel II. 22. junija obiskal glavno mesto Republike srbske Banjaluko, kjer bo razglasil za blaženega katoliškega izobraženca Ivana Merza (1896-1928).

V življenju ter družini novega blaženega se lepo odlikavajo razmere v nekdanji avstroogrski monarhiji, saj je bil Ivanov oče Čeh, mati pa judovsko-madžarskega porekla. Ivan je študiral na Dunaju in v Parizu, kjer je doktoriral na Sorboni. Bil je pionir Katoliške akcije v Bosni in na Hrvaškem. Dunajski nadškof kardinal Christoph Schonborn ga je pred kratkim označil kot „svetal lik“, ki ga je mogoče primerjati z drugimi mladimi 19. in 20. stoletja, na primer s Fredericom Ozanamom ali Piergiorgiom Frassatijem. (Družina)

Sedemdeset let na braniku

Sedemdeset let ... Psalmist pravi, da „doba naših let je sedemdeset“ in „če smo krepki“ - in je taka božja volja - „sedemdeset“. Za svoje stvaritve pa si človek že od nekdaj želi, da bi trajale dlje kot on, celo da bi trajale večno.

Tako da smo ob 70. obletnici Duhovnega življenja pravzaprav šele v „normali“, čeprav pa je ta naš „slavljenec“ za „Ave Mario“ najstarejša slovenska revija v zgodovini slovenske publicistike. Vsekakor - praznik, zgodovinski praznik.

Včasih brskamo po starih številkah Duhovnega življenja. V letnikih, ki so se rojevali pred prihodom politične emigracije na bregove Srebrne reke, to je po letu 1947, je najti gradiva, da bi ob njem zgodovinar lahko preživel celotno svojo življenjsko dobo. Toda ni dvoma, da pa je revija postala še bolj zanimiva ob prihodu „novih“, ko je začela izpolnjevati še drugo svojo nalogo: ne samo še naprej prebujati duhovno življenje ampak tudi razglašati resnico o naši polpretekli tragični zgodovini, o komunistični revoluciji in našem upor proti njej, pa kritično spremljati razvoj dogodkov v matici.

Marsikdaj postavljati pikice ne 'i' ... Skratka: stati na braniku krščanstva in slovenstva.

Če se je kdaj govorilo o „slovenskem čudežu v Argentini“ - izraz se je rodil med ljudmi iz matice, ki so prihajali na obisk diaspore - je pri tem „čudežu“ prav Duhovno življenje imelo odločilno besedo. Res da je prebujalo predvsem duhovno življenje, pa vendar: kakor miza s štirimi nogami ne pade, če izgubi eno nogo, trinožna pa ne more obstati pokonci, če izgubi še eno, tako je med nami kmalu postalo jasno, da ne bomo „stali in obstali“, če ne bomo svojega življenja snovali na trinožju: na čim bolj široki osebnosti kulturi, na trdnem gospodarskem stanju posameznika in družine, predvsem pa na religiozni globini.

Brez te tretje komponente ne samo da ne bi bilo nobenega „čudeža“ - naša skupnost bi se že pred desetletji začela potapljati.

Zato je Duhovno življenje simbol s pogumom in požrtvovalnostjo urednikov in sodelavcev izpeljanega „pohoda skozi čas“, neke posebne epopeje, in ne dvomim, da je tudi še danes - in to tako za diasporo kakor za mati-

co - ena nujno potrebnih javnih tribun.

Uredniku, vsem sodelavcem - krepak stisk roke! Duhovnemu življenju, za katerega namreč prav nič ne vemo, kakšno funkcijo bo imelo tudi še v prihodnje, kajti čas in zgodovina se nista ustavila ... - pa daj Bog še mnogo krepkih, rodovitnih let!

Vsem sodelujočim in vsem bralcem revije - lep, prisrčen pozdrav!

Vaš daljni in vendar bližnji

Zorko Simčič

V Avstriji pripravljajo Florijanovo leto

Sv. Florijana, zavetnika proti požarom in zoper povodnji, so se ob njegovem godu 4. maja še posebej slovesno spomnili v Avstriji. Rimski častnik oziroma vojaški uradnik Florijan je namreč 4. maja 304 umrl mučeniške smrti zaradi neomajne zvestobe Kristusu v rimski provinci Noricum Ripense, ki nekako pokriva območje sedanje Gornje Avstrije, prihodnje leto pa bo od tega dogodka minilo 1700 let.

V Florijanovem letu 2004 se bosta tega svetnika, ki je edini po imenu znani mučenec iz zgodnjekrščanskega ob-

dobja v Avstriji, z raznimi slovesnostmi in prireditvami spomnili tako Cerkve kot država. Prva večja prireditev je že bil simpozij v Enns-Lorchu, na katerem so govorili o raznih vidikih češčenja priljubljenega svetnika ter aktualnosti njegovega „sporočila“ za današnji čas.

Prof. Ferdinand Reisinger iz starodavnega samostana sv. Florijana pri Linzu, v katerem hranijo nekaj svetnikovih relikvij, je ob imenu Florijan (Cvetko) opozoril, naj se v Florijanovem letu „razcveti tudi vera Avstrijcev“. Spotaknil se je ob smešenje podedbe tega svetnika v Avstriji, tako imenovano „Florijanovo načelo“, izraženo v spodtakljivi pesmi, naj svetnik obvaruje mojo hišo, sosedova in druge pa lahko zgorijo. Povedal je, da sv. Florijan ni zgolj priprošnjik proti

požaru, marveč zavetnik in zgled vsem tistim, ki delajo v javnosti, še posebej ljudem, ki pomagajo drugim v nesrečah in stiskah, skrbijo za javno blaginjo, zlasti politiko. Zato ima povzdignjenje sv. Florijana v drugega zavetnika Gornje Avstrije velik pomen, je pa tudi zavetnik mesta Dunaja.

Zelo obiskanega simpozija v Ennsu so se udeležili tudi številni obiskovalci iz Furlanije. (*Družina*)

VATIKAN — L'Osservatore Romano je ob spominu na napad na papeža Janeza Pavla II. pred dvaindvajsetimi leti, ko je nanj streljal Turek Ali Agča, zapisal, da atentat ni bil naključen. Papež je bil nekaterim v napoto, zato so ga hoteli odstraniti, kar pa se jim ni posrečilo. (*Družina*)

PRIPRAVLJENOST SLOVENSКИH ŠKOFOV NA DRUGO SVETOVNO VOJNO

JURE VOMBERGAR

V cerkvenopravnem pogledu je bila Slovenija, v času pred 2. svetovno vojno imenovana Dravska banovina, razdeljena na dve škofiji; ljubljansko je vodil dr. Gregorij Rožman, mariborsko pa dr. Ivan Jožef Tomažič. Zgodovinar France Martin Dolinar takole predstavi v tedniku Družina (ne)pripravljenost obeh škofov na prihajajočo 2. svetovno vojno: „*Zlu prihajajoče vojne sta se oba škofa zoperstavila zgolj s pozivi k intenzivnejši molitvi za mir, nista pa razmišljala o konkretnem ravnanju v primeru, če bo do vojne vendarle prišlo. Ta ju je namreč našla popolnoma nepripravljena.*“

Skušajmo analizirati omenjeni odstavek. Zgodovinar da vedeti, da ni dovolj, da se škofi zoperstavljajo vojnam s pozivi k intenzivnejši molitvi, ampak naj bodo pripravljeni na konkretno ravnanje. Žal Dolinar ne pove, v čem naj obstaja **konkretno ravnanje**

škofov, kadar vendarle pride do vojne. Pustimo ob strani nerodno trditev, da škofa o tem nista razmišljala. Kaj ve Dolinar o razmišljanju škofov? Moram priznati, da si ne morem predstavljati, kakšno naj bi bilo **konkretno** ravnanje škofov v času 2. svetovne vojne drugod po Evropi in kakšna njihova pripravljenost v razmerah trojne okupacije in istočasne komunistične revolucije, da bi mogel primerjati s slovenskima. **Podobne situacije, namreč, ni bilo nikjer drugod.**

Glede konkretnega ravnanja škofov bi se bilo treba najbrž obrniti v zgodovino, da bi videli, kako so ravnali nekdanji slovenski škofje. Prvi ljubljanski škof Žiga pl. Lamberg je bil imenovan za komisarja pri nabiranju križarske vojske proti Turkom, zbiral je križarje in denar za vojne namene. Njegov naslednik Krištof pl. Ravbar je osebno vodil vojsko ne le proti Turkom, ampak tudi proti upornim rudarjem, kme-

tom in 'divjim roparjem'. Nimam prave misli, da bi se France Martin Dolinar potegoval za takšna konkretna ravnanja.

Sporna je trditev, da je vojna našla oba škofa nepripravljena. Besedna zveza „popolnoma nepripravljena“ zveni kot očitek. Dolinar ne pove, kako se navadno škofje pripravljajo na prihajajoče vojne. Človek bi lahko mislil, da so za to predvideni kaki pripravljalni tečaji v Vatikanu, katerih naj bi se škofje udeleževali. Ker (po Dolinarju) naša dva škofa nista bila pripravljena, moremo sklepati, da se teh kurzov bodisi nista udeležila, da se nista dovolj intenzivno učila ali pa sta bila intelektualno nesposobna udeležiti naučenega snova. Morda pa obstajajo kaki napotki ali meni nepoznane papeške okrožnice, ki bi bile merodajne za škofe v primeru trojne okupacije in istočasne komunistične revolucije v neki deželi?

Zanima me, kako se danes slovenski škofje pripravljajo za eventualne prihodnje vojne ter na njihove posledice v slovenskem prostoru in kakšna konkretna ravnanja imajo predvidena. Bog daj, da jih vojna ne bi našla nepripravljene, kot je (po Dolinarju) našla Rožmana in Tomažiča in da jim tega ne bi potem skozi naslednjih 60 let neprestano očitali zgodovinarji.

Poživiti evropske krščanske korenine

Papež Janez Pavel II. je Evropejce pri sprejemu za člane Sveta evropskih škofovskih konferenc, ki so v Rimu na mednarodnem kongresu razpravljali o katehezi v današnjem času in razmerah, 8. maja povabil, naj „obnovijo skupne krščanske korenine Evrope“. Krščanska vera je namreč „najbogatejša dediščina, iz katere lahko črpajo evropski narodi, da bi dosegli pravi duhovni, gospodarski in družbeni napredek“.

Nova evangelizacija Evrope je nujen izziv za škofe, duhovnike in vse druge oznanjevalce vere. Ti morajo govoriti družinam, delavcem, učiteljem in profesorjem v času primernem jeziku, pri tem pa uporabljati tudi javna občila. (Družina)

Molili za žrtve sarsa

Tajvanski kardinal Paul Shan Kuohsi (Kaohsiung) je za agencijo Fides izjavil, naj katoličani molijo za okužene z virusom sarsa in naj bodo solidarni z bolniki in zdravniki; izogibajo pa naj se širjenju panike med ljudmi. Da bi se uspešneje borili proti akutnemu sindromu oteženega dihanja, je Cerkev na Tajvanu sprejela iste varnostne ukrepe kot Cerkev v Hongkongu. Vernikom so naročili, naj pri mašah nosijo zaščitne maske, se izogibajo telesnim dotikom ter prejemajo obhajilo na roko. Tako skušajo s svoje strani narediti vse, da bi zajezili širjenje bolezni oziroma ljudi obvarovati pred njo. Hkrati pa skušajo ljudi pomiriti, saj javna občila širijo strah pred okužbo.

Po vseh tajvanskih župnijah so v nedeljo, 11. maja, še posebej molili za

tiste, ki so zaradi bolezni umrli, pa tudi za obolele ter zdravnike, ki se bojujejo z boleznijo.

Na Tajvanu se je največ ljudi okužilo z virusom sarsa na severu države, kjer ljudje pogosteje potujejo in imajo več stikov s Kitajsko in Hongkongom. Sars pa je našel že prve žrtve tudi med študenti katoliške univerze Fu Jen v Tajpeju, kjer so dva slušatelja v bolnišnici osamili.

Doslej je po podatkih Svetovne zdravstvene organizacije zaradi okužbe s sarsom umrlo že več kot 500 ljudi, okuženih pa je več kot 7000. Bolezen je nevarnejša kot so sprva mislili. (Družina)

RIM-BRUSELJ — Predsednik Evropske komisije Romano Prodi je v pogovoru za radio Vatikan izjavil, da so krščanske korenine bistvenega pomena za preteklost in prihodnost Evrope. To dejstvo je treba upoštevati tudi pri pripravi evropske ustave. (Družina)

Kakor tudi mi odpuščamo

MILENA AHČIN

V Škofovih zavodih je bilo malo žensk. Menda sta bili samo dve učilnici, v vsaki okrog sto žensk vseh starosti. Kajpak je bilo to maja v prvem letu po „osvoboditvi“.

V tretjem nadstropju, prav nad vhodnimi vrati, so bile spalnice višjih oficirjev. Tudi oficirk, seveda. Te spalnice je bilo treba pospravljati in čistiti, tovariši si niso sami pometali, prali in čistili čevljev. Za to delo so poiskali vedno kakšno zapornico. Ko se je neka zapornica zamerila eni od oficirk, ker je bila menda preveč prijazna z nekaterimi, jo je poslala v samico v klet. Zdaj je iskala naslednjo žrtev. To pot je padla čast name. Ne morem se pritoževati, nič mi ni bilo hudega. Mehanično sem opravljala naročeno delo, z nikomer govorila, ničesar ogledovala. Stražar, ki so mi ga določili, je bil mojih let in ker so mu verjetno naročili biti z menoj uraden, je kar ves čas prepeval, da je tako vsem dokazoval, da z menoj ne govori.

Višji oficirji so imeli nekaj obleke iz zavezniških

skladišč. Ker se je bližala topla doba, so začeli nositi kar po vrsti rjave srajce. Tem se je lepo podal na žepu našit monogram zelene barve. Ko sem nekega dne ostala v sobi sama, stražar je prepeval pred vrati, je prišel v sobo višji oficir. V roki je držal novo rjavo srajco. Vsi smo ga poznali. Bil je eden najvišjih v štabu, Lojze Briški. Mirno je stal in čakal, da sem končala z delom. Še vedno me je mirno gledal. Se mi je kar zdelo, da hoče nekoga, ki bi mu našil monogram. Stopila sem k njemu in ga vprašujoče pogledala. „Naredi mi A.“ Dobro, bom. Pa še vedno ni nehal gledati na pol vprašujoče. Potem je zmajal z glavo in počasi spregovoril: „Punca, mi vsi, mi in vi, vsi smo v ogromnem kolesu in nas melje, pa ne moremo ven. Mi vsi, vi in mi...“ Nisem ga upala pogledati. Vzela sem srajco in odšla iz sobe. Takrat sem začutila, da je tudi on človek, da vidi v nas ljudi, da je on tako kot mi žrtev tistega kolesa, ki melje.

Kdo more presoditi trpljenje? S kakšnim merilom merimo bolečino? In kako naj ocenjujemo krivdo? Kdo more videti v notranjost tistega, ki dela hudo, da bi presodil, zakaj sovraži, kaj čuti ob tem? Če se zaveda, da je orodje hujše sile, brez dvoma tudi on trpi. Zelo ali malo, ne moremo meriti. Skuša svojo vest potlačiti ali ga gloda, ne moremo soditi. In s kakšno pravico sploh sodimo? In če ne obsojamo, tudi odpustiti nimamo kaj. Njegova lastna zavest krivde ga bo dovolj kaznovala, čim pozneje, tem huje. Sodnik je samo Eden.

Nič se ti ni zgodilo

MILENA AHČIN

Pred dravskim mostom se je stiska ljudi, ki so bežali čez Karavanke, do skrajnosti povečala, odrivali so se na polja in v breg ob cesti, dokler niso pridrveli na motornih kolesih vojaki — z rdečo zvezdo na kapah. Tlačili so nas v vrste, nam pobirali vse: iz rok, iz žepov, s prstov... Nismo imeli časa premišljevati, kaj nas čaka, ni bilo prostora, da bi se kam umaknili. Stlačili so nas v vse prazne prostore v vasi. Preseljevali so nas iz vasi do vasi in iskali, kam bi nas dali.

Neke noči — govorilo se je o St. Jakobu in o Bistrici, nihče nam ni dal nobene uradne besede, včasih smo dobili kakšno umazano vodo kot hrano — so nas naložili na tovrne avtomobile in nas peljali čez drn in strn nekam v gozd. Tam so nas postavili v vrste, morali smo stati. Vojaki so se spravili za neki nasip. Ugibali smo, kaj bo. Najbolj verjetno se nam je zdelo, da nas bodo postrelili. Čakanje se je vlekle v neskončnost. Z mammo sva se držali za roke in molili. Tudi drugi so polglasno molili in čakali isto usodo. Res se je v nekem trenutku zaslislalo povelje in potem se je iz tistega jarka zabliskalo iz vseh pušk. Stiskali smo se drug k drugemu in čakali. Nihče ni padel, nihče dal glasu od sebe. Strahotna tišina se je vlekle v nedogled. Gledali smo se, tipali, nismo razu-

meli, kaj se dogaja z nami. Tako smo stali do prve zore. Ko se je začelo neke na koncu gozda svetliti, so prišli zopet tovrnjaki, se ustavili blizu nas in morali smo zlezti nanje. Peljali so nas v neke barake.

To sem pripovedovala po dolгих letih svojim sodelavkam v tovarni. „No vidiš, nič se ti ni zgodilo!“ je bil komentar. Jaz pa še vedno doživljam tisto umiranje in moje noči so polne groze, tisoči noči...

Močnejši poudarek latinščini

Vatikan — Vatikan bo spet bolj pospeševal in gojil latinški jezik. Posebna komisija naj bi v bližnji prihodnosti razpravljala o mestu latinščine v izobraževanju bogoslovcev in sploh v življenju Cerkve. Komisijo naj bi ustanovili še v tem letu in naj bi delovala pri kongregaciji za vzgojo in izobraževanje. Slej ko prej je latinščina temeljni jezik za pomembne papeške in vatikanske dokumente. Številne kongregacije izdajajo svoje odloke — na primer za škofo — izključno v tradicionalnem jeziku Cerkve. Žal pa znanje latinščine pri duhovnikih vse bolj upada.

RIM — Sveti oče razume, da njegov obisk Moskve trenutno ni možen, je za italijanski časnik „La Repubblica“ po srečanju z njim 24. oktobra 2002 dejal nekdanji sovjetski predsednik Mihail Gorbačov. Gorbačov ga je že leta 1989 povabil na obisk v Moskvo, a do njega še vedno ni prišlo zaradi nasprotovanja Ruske pravoslavne Cerkve. (Družina)

Angel žalovanja

Anselm GRÜN

Pri žalovanju takoj mislimo na žalovanje za kakšnim umrlim. To je seveda tudi prava oblika žalovanja. Kdor preskoči žalovanje za dragim pokojnim, ta blokira svoji življenjski tok. Ne ve, zakaj se ne more prav veseliti, kaj mu leži na duši. Pogosto je to neizživeta žalost. V žalosti se zavestno ukvarjamo z izgubo, ki jo je smrt tega človeka povzročila v našem življenju.

Spominjamo se, kaj vse smo z njim doživeli, kaj nam je pomenil, kaj nam je podaril. Ne zapremo pa tudi svojih oči pred hudim, ki smo ga doživeli z njim, pred bolečinami, ki nam jih je povzročil, pred nepojasnjenim in neizgovorjenim. Mnogi se potem čutijo, da se v njihovi žalosti pojavi tudi jeza. Žalost razjasni naše razmerje in ga postavi na novo raven.

Če smo šli skozi žalost, potem lahko do pokojnega vzpostavimo novo razmerje, potem bo za nas postal notranji spremljevalec. Ni kar izginil. Včasih ga

srečamo v sanjah. Tu nam lahko pove besede, ki nam pomagajo naprej. Ali pa nas kratko malo spomni na to, da bi potrebovali nekaj od tega, kar je pomenil. Po žalosti odkrijemo, kdo je drugi resnično bil. Med njegovim življenjem smo vedno spoznali samo del njega. Drugi del je bil skrit za njegovo masko. Zdaj vemo, kaj je pravzaprav hotel izpovedati s svojim življenjem, kaj je bilo najgloblje hrepenenje njegovega srca, kakšno sporočilo je hotel dati s svojim življenjem.

Angel žalovanja pa te ne želi učiti samo prave žalosti za umrlim. Je veliko priložnosti, v katerih bi te rad uvedel v umetnost, da obdelaš preteklo in nepojasnjeno. Tu je žalost za neživetim življenjem. Doživljam veliko ljudi, ki imajo občutek, da so bili ogoljufani za svoje življenje. Nikoli niso smeli resnično živeti tega, kar bi bili radi živeli. Starši in učitelji so jih silili v smer, ki jim ni dobro dela. Ali pa z bolečino spoznajo, kakšno je res bilo njihovo otroštvo, da nikoli niso doživeli resnične varnosti. Takšna spoznanja zelo bolijo. Treba jih je objekovati. Sicer nas

bodo določala naprej in se skrivaj priti-hotapila v vse naše mišljenje in delovanje. Potem sploh ne opazimo, zakaj v določenih situacijah tako občutljivo reagiramo ali tako okamenimo. To je neizživeta žalost nad razočaranji, ki nam jih je pripravilo življenje.

Ne obstajajo pa samo razočaranja našega otroštva. Vedno znova doživljamo, kako se razbije kako razmerje, kako sedimo pred črepinjami svojega lastnega življenja. Spodletelo nam je. Vsi ideali, ki smo jih hoteli uresničiti, so se izkazali za iluzije. Sedaj sedimo tukaj, razočarani, deziluzionirani, brez poleta. Neki mož je nekoč po nekem razbitem razmerju dejal, da se počuti, ko da bi mu bili odrezali peruti.

Angel žalosti bi te rad obvaroval pred tem, da s poškodovanimi perutmi greš skozi življenje. On bi ti rad dal nove peruti, da se lahko dvigneš v višave. On bi ti rad dal novega poleta, da se spoprimeš z nalogami, ki so zdaj zate na vrsti. Toda angel žalosti te ne more obvarovati pred bolečino, ki jo za nas pomeni vsaka žalost. Z bolečino se moraš soočiti. Vendar smeš biti gotov, da nisi sam s svojo bolečino, da te v njej spremlja angel žalosti in da bo tvojo bolečino spremenil v novo živost. Morda ti bo angel žalosti poslal tudi ljudi, ki ti bodo stali ob strani v tvoji žalosti, ki te bodo razumeli, ki bodo s teboj čutili in ti odprli oči za to, kar se ti odpira sedaj kot nova možnost.

Česar se Janezek nauči...

ADALBERT L. BALLING

Dober zgled ni samo ena izmed možnosti vplivati na druge ljudi, ampak edina možnost. Albert Schweitzer

Neka mati je sedela s svojo 4-5 letno hčerkico v kupeju vlaka. Deklica se je vedla precej predrzno in objestno; neki gospe je iztrgala časopis iz rok, vlekla nekega gospoda za očala. Mati je sploh ni opomnila. Tudi potem ne, ko je mala stopila gospe na nogo. Ta je končno rekla otrokovi materi, naj deklico pokara. Tedaj se je mlada mati razburila: „Kaj vendar mislite?! Tega vendar ne morem narediti. Moj otrok je vzgojen antiavtoritativno! Treba ga je pustiti...”

Tedaj se je dvignil bradat mlad mož, eden tistih razvpitih „potepuških“ tipov, pljunil materi enostavno v obraz in zopet sedel - ne da bi rekel eno samo besedo. Mlada dama je ogorčena nad neotesanim vedenjem mladeniča vpila polna besa, kaj mu vendar pride na pamet, takšna neotesanost, pri priči ga bo prijavila, da, takoj bo poklicala sprevodnika in policaja in ga dala vreči ven...

Mladi mož se je smehljaj, niti najmanj ganjen od plohe besed mlade dame. Še vedno se je smehljaj, ko je ponovno začela zmerjati. Toda potem jo je sunkovito prekinil in odvrnil, ne brez ironije: „Kaj pa pravzaprav hočete? Zakaj tako kričite name? Tudi jaz sem bil vzgojen antiavtoritativno!”

Ta zgodba bi lahko bila izmišljena. Pa ni. Odigrala se je s približno temi besedami.

Ne vem, kaj je mlada mati odgovori-

la „capinu“. Morda je malo zardela. Upajmo!

Morda se je tiho naskrivaj pobrala - s svojo antiavtoritativno vzgojeno hčerkico. Morda pa je tudi še pozneje razmišljala o tem dogodku.

Jaz bi si tega želel.

Gospod, že vedno je bilo tako - in, če vse ne vara, bo tako ostalo -: učimo se samo iz lastnih izkustev in preko zgledov. Dober zgled staršev je važnejši kot vse drugo pri vzgoji otrok. Modernistične parole o vzgoji brez morale ostanejo neumna stvar, če starši svojim otrokom dovolj zgodaj ne vcepijo tudi potrebne sposobnosti, ki se je mora naučiti vsak človek, da bo pozneje lahko shaja z drugimi. Ali je bilo povsem narobe, kar so rekli naši stari starši: Česar se Janezek ne nauči, tega se Janez ne bo nikoli več naučil.

Ali smo res lahko srečni samo, če smo v dvoje?

Vedno lahko ljubimo. Ljubezen ni nekaj, kar se more uresničiti le s spolnimi odnosi. Ljubezen je tudi v prijateljstvu.

Nekateri moški in ženske se odrečejo poroki, a ne zato, ker bi zakon zavračali ali prezirali, temveč zaradi posebnega klica, s katerim v svetu pričujejo, da je na prvem mestu božja ljubezen, ki lahko napolni človekovo srce.

To so duhovniki, menihi, redovnice, a tudi možje in žene v znanosti, politiki — v službah, kjer se popolnoma posvetijo svojemu klicu.

Nekateri, ki bi se želeli poročiti, ostanejo sami. To je velika preizkušnja, a jo je mogoče premagati: tudi oni lahko poiščejo pot k sreči, čeprav jo je včasih težko najti. Vedno lahko rastemo, če smo odprti za druge. Vedno lahko ljubimo.

DVE OSEBI ISTEGA SPOLA SE LJUBITA. ALI JE TO DOPUSTNO?

Potrebno je ločevati med prijateljstvom in telesno povezanostjo. Jasno je, da sta lahko dve dekleti prijateljici ali dva fanta prijatelja. Imeti prijatelja ali prijateljico, prave prijatelje je zelo dragocen del človekovega življenja.

O homoseksualnosti govorimo, ko se zaljubita dve osebi istega spola. Ne bomo razpravljali o vzrokih homoseksualnosti, temveč želimo poudariti le nekaj misli:

- Smo v svetu, ki ne sprejema razlik, ker se jih boji. Nekateri trdijo, da je združitev dveh oseb istega spola dobra in da je homoseksualnost lahko dodatna možnost ob heteroseksualnosti (odnosih med moškim in žensko). To ni resnica. Resnica je, da je Bog ustvaril moža in ženo različna, da bi se v tej različenosti lahko izročila drug drugemu. Ta različenost vključuje tudi spolno različenost, da bi lahko iz te združitve nastalo novo življenje. Potrebno je, da prepoznamo resnico, se je oprimo in jo želimo spoznati z iskrenim srcem.

- Razen pri skupinah, ki želijo homoseksualnost razširiti z vsemi sredstvi ter jo vpeljati kot način življenja, je homoseksualnost običajno nekaj, česar sami ne izberemo. Spremljata jo sram in ponižanje, pomešana s strahom in vprašanji: ali sem normalen, kakšna prihodnost me čaka..., čutimo se krive, drugačne, zapiramo se v samoto, ki nas loči od življenja in ljudi. Zaskrbljenost pogosto povzroča negotovost. „Saj sam tako ali tako neozdravljiv, nimam prihodnosti, zame ni upanja“, si mislimo.

- Ne smemo zamenjevati dveh različnih situacij: aktivna homoseksualnost običajno nima nič opraviti s prehodno nagnjenostjo do istega spola v času adolescence (kar ni tako redko), ki je povezana s čustveno nezrelostjo, s pomanjkanjem ustreznega modela odraslega ali s prezaposlenostjo s samim seboj, ki je značilna za to življenjsko obdobje. Običajno se razreši povsem samo od sebe, četudi lahko pusti v spominu kakšno rano.

- Pri nekaterih obstaja stalno homoseksualno nagnjenje, to je prevladujoča, lahko tudi nasprotni spol izključujoča, privlačnost do nekoga, ki je istega spola in za katero se zdi, da nastopi nepričakovano in je zakoreninjena globoko v človeku. Lahko ostane zgolj kot nagnjenje, brez zunanjih posledic.

- Lahko pa preide v aktivno homoseksualnost, kar pomeni veliko spremembo, kajti s prvim dejanjem stopimo v zapleteno mrežo odnosov, kjer se mešajo občutki krivde in ugodja.

- Nismo odgovorni za svoja čustva in nagone, odgovorni smo za svoja dejanja. Šele storjeno dejanje, ki s seboj prinese utemeljeno krivdo, je nekaj slabega; kar pa ne pomeni, da je že sam človek slab. Kdo bo obsojal svojega bližnjega?

- Upanje obstaja, ker obstaja svoboda. Če ta resna težava obstaja, se z njo še ne moremo poistovetiti. Svojega najglobljšega bistva ne morem zmanjšati zgolj na nagnjenje, tudi ne na dejanja. Nagnjenje, ki prebiva v meni,

še nisem jaz sam.

- V vsakem človeku je sposobnost, da ljubi in se daruje, mnogo globlja kot vse usmerjenosti ali blokade: tudi ko obupam zaradi svoje drugačnosti ali ko hočem situacijo preveč poenostaviti, me Bog še vedno kliče, naj grem naprej. Vabi me, da se ponovno dvignem, da bi me rešil.

- Toda pogosto mi je težko odgovoriti zaradi namišljenih razlogov, zaradi prezira, ki ga čutim do sebe, zaradi strahu pred spremembo, zaradi pritiska drugih. Ko tako podcenjujem svojo voljo, že vnaprej sprejemem poraz. Toda Bog se ne pusti poraziti ničemu, tudi mojemu nasprotovanju ne.

Iz revije On živi

Slovenci romali v Fatimo

Letošnjega praznovanja 13. maja, praznika fatimske Matere Božje, v Fatimi se je udeležila tudi skupina 130 slovenskih romarjev pod vodstvom škofov dr. Franca Krambergerja in mons. Alojza Urana.

Slovesnosti so se začele 12. maja zvečer, ko je nepregledna množica romarjev (po ocenah domačih poznavalcev 800 tisoč) molila rožni venec in s prižganimi svečami pospremila milostni kip od kapele prikazovanj do daritvenega oltarja pred baziliko. V procesiji se je zvrstilo blizu 350 duhovnikov in 40 škofov, ki so skupaj obhajali evharistično daritev. Po njej se je vso noč nadaljevalo molitveno bedenje, mnogi pa so prenočili kar pod milim nebom. 13. maja zjutraj so se romarji udeležili evharistične procesije, uro pred sveto mašo je bila molitev rožnega venca in še ena veličastna procesija z milostnim kipom, ki so ga nosili vojaki vseh rodov portugalske vojske. S kardinalom Martinesom, prefektom kongregacije za zadeve svetnikov, so somaševali škofje in tokrat več kot 450 duhovnikov, božjega ljudstva pa je bilo okrog 850 tisoč. Ob začetku maše je kardinal blagoslovil kip blaženega Francka in blažene Hiacinte (razglašena 13. maja 2000), ki stoji na trgu v smeri kapele prikazovanj.

Slovenski romarji so popoldan imeli v kapeli svetih angelov péte litanije Matere Božje. V sredo, 14. maja, so zjutraj opravili pobožnost križevega pota in v kapeli na Kalvariji obhajali evharistično slavlje. Na zadnji romarski dan (15. maja) je bilo ob 7. uri v kapeli prikazovanj slovesno bogoslužje, ki ga je prenašal Radio Ognjišče.

RAZMIŠLJANJE OB 100-LETNICI ROJSTVA MONS. JANEZA HLADNIKA

JURE VOMBERGAR

Osebnosti in dušnopastirskega delovanja msgr. Janeza Hladnika se s hvaležnostjo spominjajo tako predvojni kot povojni slovenski naseljenci v Argentini. Največ podatkov o njem se more dobiti iz njegovega lastnega življenjepisa z naslovom *Od Triglava do Andov*. Med branjem se more razbrati, kako je božja Previdnost vodila Hladnika skozi življenje. Od otroških let naprej, skozi šolanje v Škofovih zavodih in semenišču, skozi osebne nadarjenosti, zanimanja, izpopolnjevanja, potovanja, poznanstva in srečanja si je nabiral znanja in izkušnje, ki jih je nato mogel uporabiti kot slovenski izseljenski duhovnik v Argentini.

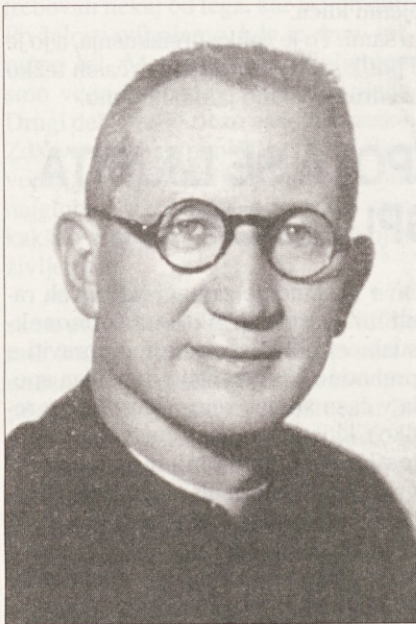
Janez Hladnik je bil kmečki sin, ponosen na svoje poreklo, na to, da je bil „hribovec“, Rovtar. Življenje pa ga je vodilo tudi v visoke družbene kroge, v katerih se je moral kretati po službeni oziroma stanovski dolžnosti, čeprav se je domače počutil le med svojimi preprostimi rojaki in oni so ga imeli za svojega.

V otroških letih je dobil okvaro na nogi, ki ga je po neumljivi usodi pripeljala v šole in nato do duhovništva, ga s ponovljenimi težavami spremljala skozi življenje (kot sam pravi: „*kot dobri angel varuh ga je opozarjala na pot, katero mu je Marija začrtala*“) in ga, človeško gledano, spravila v prerani grob v starosti dobrih 62 let.

V zgodnji mladosti mu je umrl oče. Mati je ostala sama s trinajstimi otroki in enim pod srcem. Vendar Hladnikova kmetija ni propadla in Janez je mogel nadaljevati študije. Kasneje komentira: „*Bog vedno nadomesti na neki način tiste, katerega odpokliče!*“

V gimnaziji v Škofovih zavodih in nato v semenišču je imel najboljše profesorje pa tudi njegovi sošolci so bili nato med najbolj uglednimi slovenskimi izobraženci tistega časa. Eden od njih je izjavil, da je bil med njimi Janez Hladnik najbolj vsestransko nadarjen.

Janez Hladnik je prejel solidno teološko znanje, celo na doktorat se je začel pripravljati. Izpopolnjeval se je v

časnikarstvu ter to spretnost skupaj s bogoslovnim znanjem kasneje posredoval svojim rojakom v reviji *Duhovno življenje* (DŽ) v preprostem in vsem razumljivem jeziku.

Imel je dar za tuje jezike, kar je sicer posebnost Slovencev. Govoril ali vsaj bral in razumel jih je okoli deset. Tako se lahko razume, da je rojakom, ki so prišli v Argentino, pripravil slovarja, slovensko-kasteljanskega in kasteljansko-slovenskega, katerega je večidel sam sestavil. Le kje je dobil čas za to?

Že od otroških let je ljubil naravo in rad potoval. Obredel je vso Slovenijo, med drugim Primorsko, Belo krajino in Prekmurje, kar mu je v Argentini omogočilo bolj neposreden stik z rojaki, kajti prav od tam je bila večina. Veselje do popotovanj, združeno z dušebrižniško skrbjo, ga je vodilo „*po Argentini sem in tja*“, kar je nato opisoval v DŽ v člankih s tem naslovom. Razvidna je njegova pisateljska in novinarska žilica. Za zgodovinarja, ki bo kdaj preučeval slovensko izseljenstvo v Argentini, bodo njegovi potopisi nenadomestljiv vir. Predvsem

pa je pomembna njegova duhovniška skrb za razseljene rojake. Bog ve, kaj je danes s potomci rojakov, ki jih je leto za letom obiskoval po provincah Entre Ríos, Córdoba, Chaco, Formosa, Tucumán, Neuquén, Río Negro! So ostali njegovi obiski v družinskem spominu?

Vsestranska zanimanja, lahкотnost navezave stikov z ljudmi, mu je omogočilo, da je poznal večino tedanjih slovenskih velikič; literate, politike in seveda duhovnike in škofo. Z mnogimi od teh se je kasneje srečal v Argentini in jim nudil pomoč ob prihodu in vživiljanju v nove razmere.

Janez Hladnik je intenzivno doživel oziroma bil na nek način vpleten v vse miselne in politične izzive tedanjega časa v Sloveniji. Kot gimnazijec je doživel Majniško deklaracijo, zlom Avstroogrške in nato dveletno italijansko okupacijo rojstnega kraja. Kot bogoslovec se je udeleževal zborovanj t.i.m. 'križarskega gibanja', ki je imelo velik vpliv na tedanje mlade katoliške razumnike. Gibanje se je zgledovalo najprej v protestantskih idejah, kasneje pa zavilo čisto v levo. Hladnik je že tedaj odklanjal oporečniško usmerjenost gibanja¹.

Kot mlad duhovnik je Hladnik imel velike težave s protikatoliškimi liberalci na svoji prvi duhovniški postaji v Metliki, posebno v času Živkovičevega režima, ki je (po njegovih besedah) „*hotel končati z vsem slovenskim in tudi vsem katoliškim*.“ Režim ga je celo obsodil na šest mesecev zapora, katerega se je za las rešil. Malokdo ve, da se je treba predvsem Hladnikovim prizadevanjem zahvaliti, da se je rešil velik del Bele krajine, da ni pripadla Hrvatski, takrat imenovani Savski banovini.

Kot kaplan v Metliki je Hladnik zvedel za potrebo duhovnika med slovenskimi izseljenci v Argentini. Ščasom je začel resno misliti, da bi se ponudil za to dušnopastirsko delo. Posvetoval se je z raznimi duhovniki, ki so ga podprli v tem namenu in se končno predstavil škofu Rožmanu s to idejo. Ta je menil, da ga pošilja božja Previdnost. Hladnik se je odločil. Pred odhodom je še srečal Jožeta Kastelica, tedanjega izseljenskega duhovnika v Argentini, ki se je prav tedaj mudil v Sloveniji. Ta je bil seveda zelo vesel njegove odločitve. Dal mu je vse potrebne nasvete in napotke.

Ko je prišel v Buenos Aires, ni bilo nikogar, ki bi ga pričakal. Tisti dan so v Argentini zamenjali uradno uro in znanci so prišli prepozno. Hladnik je tedaj živo občutil neboljjenost in osamljenost pri-

seljencev, zato je, ko so prihajali begunci iz Evrope, vedno prihajal v pristanišče, da jih sprejme.

V času Hladnikovega delovanja še ni bilo uradne cerkvene urejenosti dušnega pastirstva za izseljence. Duhovniki, ki so se namenili delovati v prid neke narodnostne skupine, so morali iskati preživetje v kaki domači župniji, le v prostem času so se lahko posvečali rojakom. Božja Previdnost je hotela, da je Hladnik dobil oporo v župniku Carbone-ju v buenosaireški župniji Sv. Roze.

O tem, kaj se je godilo v Sloveniji med drugo svetovno vojno, je bil Hladnik dobro obveščen. Več strani DŽ je vsakikrat posvetil tem dogodkom. Skraja se ni želel opredeliti in je objavljale novice iz različnih virov. Končno se je odločil. Zavedal se je, komu sme verjeti in komu ne. Msgr. Franc Gabrovšek v ZDA ga je redno obveščal in že dva meseca pred koncem vojne napovedal, da bo mnogo tisočev Slovencev moralo bežati. Ko se je to res zgodilo, mu je Gabrovšek svetoval, naj posreduje po vseh južnoameriških državah, kje da bi se dobila možnost vselitve za brezdomce. Hladnik je zapisal: „Čutil sem, da šele sedaj prihaja na mene vsa teža moje dolžnosti, s katero me je božja Previd-

nost poslala v Argentino.“ Z vso svojo voljo in iznajdljivostjo se je vrgel na delo. To je dolga zgodba, ki je bila že večkrat opisana. Na kratko, dosegel je, da je okoli 7500 Slovencev prišlo v Argentino med leti 1947-1949. Prof. dr. Alojzij Odar je ugotovil: „To je bil uspeh, ki bi ga bil vesel zunanji minister vsake države. Hladnik ga je dosegel sam, brez zaledja domače države, brez pomoči diplomatov, sam s svojo žilavostjo in vztrajnostjo.“

Med novimi slovenskimi vseljenci je bilo okrog šestdeset duhovnikov, tako da novim vseljencem Hladnik ni bil potreben. Prevzeli so tudi revijo *Duhovno življenje*. Predvojni naseljenci so se mu, iz strahu pred grožnjami rojakov-levičarjev in novega osebja jugoslovanskega poslaništva, v glavnem odtegnili, vedno manj jih je prihajalo k slovenskim mašam. Hladnik je zaprosil škofa Rožmana ob njegovem prvem obisku Argentine, naj ga razreši prvenstvene skrbi za slovenske priseljence.

V okraju San José de Pompeo v Lanusu, v bližini sedanje Slovenske vasi, kjer je imel sorodnike in znance, je Hladnik uvidel potrebo svojega nadaljnjega duhovniškega poslanstva. Kakor je v prejšnjih letih vse svoje življenje posvetil slovenskim priseljencem, tako je od zdaj

naprej vso njemu lastno energijo in zavzetost posvetil svoji argentinski fari v Lanusu. Sezidal in opremil je cerkev, postavil župnišče in šolo. Kakor je nekoč izdajal in skoraj sam pisal v revijo *Duhovno življenje*, je odslej pisal in izdajal farni list z naslovom *La voz de San José de Pompeo*.

Janez Hladnik je doživel kot malokateri slovenski javni delavec nehvaležnost tega sveta; morda zaradi svoje premočrtnosti, neprilagodljivosti, prevelikega zaupanja v dobronamernost ljudi in nenazadnje zaradi dosledne poštenosti. Imel je probleme že z oblastmi v starem kraju, med drugo svetovno vojno in zlasti ob njenem koncu z rojaki staronaseljenci, kmalu zatem pa še z novonaseljenci. Tudi kot duhovnik med domačini je doživljal nerazumevanja. Pa ni zameril, ni se kregal, ni polemiziral, čeprav ga je bolelo vse to nerazumevanje, sumničenje in obsojanje. Povedal pa je svoje kot duhovnik in zaveden Slovenec. Vedno je imel pred očmi le skrb za duše tistih, ki so mu bili zaupani. Zadoščenje za njegovo nesebično in požrtvovalno dušnopastirsko delovanje smo mu dolžni tako stari kot novi naseljenci.

Nepoznan avtor (najbrž duhovnik Jože Jurak), ki je zaključil Hladnikovo

Na dan pogreba mons. Janeza Hladnika leta 1965 pred cerkvijo Maria Reyna v Slovenski vasi v Lanusu (Foto Lojze Erjavec)

Po posredovanju in dobroti gospoda Janeza

SREČO URBANIJA

Proti koncu leta 1949 je našo družino obiskal duhovnik Janez Hladnik. Ko je v svojem prizadevanju, da pomaga novodošlim Slovincem, razstresenim po predmestjih Velikega Buenos Airesa, obiskoval brezdomce, ki smo prišli v to deželo dobesedno s trebuhom za kruhom, je tudi naša družina bila deležna njegove dobrote. Živeli smo tisti čas v Munru skupaj s še dvema družinama v najeti hiši. Bil sem smrka-vec, star dobrih devet let in se mi še malo ni sanjalo, da bo moja življenjska pot tekla vzporedno z njegovo, tja do njegove smrti.

Mama je vsa navdušena nagovarjala očeta, kako prav bi bilo, da bi se naselili na zemljišču, katerega je gospod Janez kupil in nato ponudil vsem Slovincem, ki so želeli priti do svoje strehe in celo v družbi drugih Slovencev, ki smo se tako ali tako med seboj poznali.

Kako sta starša zmogla, to je drugo vprašanje, toda zgodilo se je, da smo se za božične praznike že nahajali v spo-sojeni, še ne dograjeni stavbi, ki se je kot šesta hiša začela zidati v Slovenski vasi in je bila še brez strehe. Služila nam je za zatočišče in prenočišče, medtem ko smo za silo dozidali našo „domačijo“. Rekel sem „smo“, ker sem tudi jaz skušal pomagati ubogi mami, ki je gara-la noč in dan, podnevi bila za „peona“ zidarju, ponoči pa postorila druga družinska opravila. Ubogi oče se je ob svojem slabem zdravju tudi junaško pre-bijal skozi težave, saj mu je samo vožnja v službo vsak dan vzela pet ur časa.

Sicer pa, to je le ena izmed sto in sto zgodb, ki so jih doživljale naše družine v tistem času.

Kot sem že prej napisal, so se moji dnevi razvijali v bližini dobrega, vedno lahko nasmejanega gospoda Janeza, ki

je vedno imel dobro besedo za vsakega. Hodil sem v šolo že v Munru, po prihodu v Slovensko vas pa so začele že šolske počitnice. Zato sem takoj prišel prav gos-podu Janezu Hladniku pri ministriranju. Bilo nas je več približno iste starosti. Vse je imel enako rad, ni delal razlike. Po šolskih počitnicah sem začel hoditi tudi v slovensko šolo, ki je od časa do časa organizirala kak izlet. Tako se spomin-jam, da smo šli na izlet v Tigre na neki otok. Tja nas je vodil gospod Janez, ki je ta kraj poznal po tam živčih Slovincih, ki so prišli v Argentino v prejšnjem valu naseljevanja, večina od njih Primorci.

Skoraj vsi otroci iz vasi smo hoditi v tukajšnjo državno šolo blizu naselja, kakih 200 m od Slovenske vasi. Kar naenkrat se je znašlo v tej šoli mnogo takoiimenovanih „gringos“. Nekaterim se je to poznalo, posebno po govoric, pa tudi drugače. V glavnem smo se ime-li dobro in so nas domačini imeli še kar radi, včasih pa je prišlo kaj narobe, ka-jti mi tudi nismo bili brez napak. Prišlo je do kakega spora in so nas zmerjali, kakor jim je prišlo prav, največkrat s „polacos de mierda“. Včasih so nas kar po vrsti obrcali, ko smo prišli ven iz šole, ali pa tudi že v njej.

knjigo spominov *Od Triglava do Andov*, je takole ocenil njegovo delovanje: „*Slo-venska zgodovina ga bo uvrstila med velike može našega ljudstva kot so bili Baraga, Slomšek, Krek, Jeglič, da ome-nimo le nekatere. Iz svojega ljudstva je izšel, svojemu ljudstvu je služil, sredi svojega ljudstva je umrl in bil pokopan.*“ Prepričan sem, da bo nekoč tudi zgodo-vina Slovencev po svetu vključena v splošno zgodovino Slovencev in tedaj bodo tudi zdomski veliki Slovenci dobili v njej mesto, ki jim pripada in katero zaslužijo.

Biti zaveden Slovenec v zdomstvu je zelo naporna reč, dejstvo, ki je rojakom v matični Sloveniji prihranjeno in nera-zumljivo. Prihajajo med nas po skoraj 60 letih našega zdomstva in kritično preso-jajo naše znanje slovenskega jezika, pa recimo plesne korake in gibe plesalcev naših folklornih skupin. Večkrat me obi-de hudobna želja, da bi te kritikaste poslal za 60 let kam na Kamčatko, v Zimbabve ali Amaconijo in nato po 60 letih prišel (jaz najbrž ne, pa morda moji otroci ali vnuki) ocenjevat arhaičnost nji-hove slovenščine in narodne zavednosti tamkajšne slovenske skupnosti (če bi še

obstajala).

Tako kot so danes razmere v Argen-tini, se najbrž marsikdo vpraša, češ, kam smo prišli, ali celo, kam so nas pripelja-li... Pater Pij, sedaj proglašen svetnik, je svetoval Slovincem, ki so v begunskih taboriščih v Italiji in Avstriji čakali, da se jih kdo usmili, naj se odpravijo v Argen-tino. Janez Hladnik je bil prepričan, da mu je božja Previdnost namenila dolž-nost, omogočiti vselitev slovenskih begun-cev pred komunizmom, v Argentino. Svetniški škof Rožman je na obisku v Mendozi leta 1949 izjavil: „*Če je Bog slovenskim beguncem pomagal do rešitve in svobode, ima prav gotovo z njimi še posebne namene.*“

Mnogi zavzeti in požrtvovalni duhov-niki, med njimi Janez Hladnik, so duhov-no usmerjali našo slovensko skupnost v Argentini. Prepričan sem, da jih niso vodile kaprice ali zanesenjaštvo, ampak odločitve, premišljene in izmoljene v prošnji po razsvetljenju Sv. Duha in z zaupanjem v Boga Očeta, gospodarja zgodovine.

v nasprotovanju cerkvenemu učiteljstvu (papeškim okrožnicam in škofu Rožmanu) ter povzročilo hudo krizo v tedanjem slo-venškem katolištvu. Med drugo svetovno vojno je neposredno sodelovalo s komu-nistično revolucijo. Mi katoličani se mora-mo zavedati in je prav, da se kdaj to pove: brez odločilne in zavestne kolaboracije slovenskih oporečniških katoličanov komu-nistična revolucija prav gotovo ne bi zma-gala in se skoraj 50 let ohranila na oblasti. Žal je ta tendenca še danes močno prisot-na v Sloveniji: na demokratičnih volitvah večina katoličanov voli bivše komuniste. (Za primerjavo: po 2. svetovni vojni niso v Nemčiji nikoli dovolili, da bi mogli kandidi-rati in biti izvoljeni za predsednike države nekdanji nacisti). Slovenska sinoda se o prizadevanju številnih slovenskih katoliških razumnikov - žal tudi duhovnikov - za krivoversko ideološko kombiniranje Kristu-sovega evangelija z marksizmom-leniniz-mom in za opravičevanje pobojev več kot 20.000 katoliških Slovencev med vojno in po njej ni izrekla, še manj obsodila, ni jih pozvala na priznanje krivde in prošnjo za odpusčanje, kar bo gotovo imelo še težke posledice za duhovno zdravje našega na-roda.

¹ Kasneje se je to gibanje radikaliziralo

KOLIKO časa imam?

TOMAŽ OGRIS

Mladoletje se prebuja. „V mladih brezah gnezdiyo sanje“, piše pesnik Ivan Minatti. Podobno kot ob prestopu koledarskega leta se oziram v prihodnost in kujem načrte. Razmišljam o času, ki je minil, ali o onem, ki pride.

Navajeni smo, da merimo čas s preciznimi napravami, urami in koledarji. Odmerjeno nameščamo praznike, spominske dneve, obletnice, določamo trajanje in potekanje, delovni in prosti čas. Za merilo smo si izbrali nihhalno frekvenco cezijevega atoma. Skoraj moteči so naravni pojavi in biološki ritem življenja. Komaj še zaznamo sončni vzhod in zahod, lunine mene, prebujanje življenja, zorenje in minevanje.

O času govorimo, kot da bi bil imetje ali lastnina: Imam čas, nimam ga, moj/naš čas, najdem ga in si ga vzamem, kradem in izgubljam, čas dam ali ga komu posvetim, nekomu ali nečemu je namen-

jen. „Čas je denar!“ pravimo. Imetje pa je precej neenakomerno porazdeljeno. Nastaja videz, da ga imajo eni mnogo, drugi malo ali nič. V resnici je vsem enako dodeljen - ali tudi ne, saj ne vemo, kdaj nam bo dokončno potekel. Različno ga doživljamo: sekunde in minute se v določenih okoliščinah vlečejo in trajajo celo večnost. Dobimo občutek, da se je čas ustavil. Drugič potekajo dnevi, tedni, meseci in leta kot bi trenil. Čas teče, uhaja in ne vemo, kako bi ga zadržali.

Nemški pisatelj Heinrich Böll je zapisal: „Ko je Bog ustvaril čas, ga je naredil dovolj.“ Vendar sem ob prošnji za uslugo, vabilu na pomenek, obisk ali sestanek pogosto soočen z odgovorom, tako kakor tudi meni uidejo iz ust besede: „Nimam časa!“ Bolj odkrito in pošteno bi se reklo takole: „Zame reč ni dovolj pomembna, v tem času se bom raje posvetil drugi!“

Moderni časovni menedžment uči, kako uslužbenci lahko v še krajšem času še več storijo. Z jasnimi cilji, dobro organizacijo, odstranjevanjem ovir, načrtovanjem, z določanjem prednostnih nalog in časovnih enot ter z razporejanjem pomembnega in manj pomembnega naj se zviša storilnost pri delovnih postopkih. Zapravljanje, tratenje in ubijanje časa je

greh, brezdelje vprašljivo celo v „prostem času“, ki ga je treba izpolniti s težnjami in dejavnostmi modernega sveta. Kolikor toliko vesten član sodobne družbe ima občutek, da bi moral biti vsepovsod hkrati - če ne drugače, potem vsaj s pomočjo mobilnega telefona. Časovni

No, ne da bi komu kaj omenil, sem si sam pri sebi mislil: če bo šlo tako naprej, bo treba nekaj storiti. Osebnost mi je šlo na živce, ker sem imel v razredu dva ali tri sošolce, ki so se me privoščili, če jim je le bilo mogoče. Tako se je zgodilo, da je neki dan po izhodu iz šole prišlo do pretepa. Po pravici povedano, jaz se nisem samo branil, sem tudi pridno brcal in mlatil. Kako se je pretep končal, se ne spomnim. Spomnim se pa dobro njegovih posledic.

Drugi dan se napotim v šolo nič hudega sluteč. Ko pridem do vrat, mi vratarica ne pusti vstopiti. Rekla mi je, da moram priti s starši, ker sem baje prejšnji dan v pretepu mojemu sošolcu nalomil roko. To je bilo zame kot strela z jasnega. Nisem vedel kaj in kako. Napotil sem se proti domu preko travnika, na katerem je rastle visoka detelja in ob njem je bil jarek. Noge so mi obstale kot pribite, sedel sem v jarek in premišljeval. Bolj ko sem premišljal, bolj sem bil zbezan. Sklenil sem, da grem domov kot ponavadi, morda se mi doma kaj posveti, saj bo čas še do več-

ra. Ne vem, če je mama kaj slutila o mojem čudnem vedenju. Vem, da sem drugi dan spet šel proti šoli, kot ponavadi. Nekateri drugi sošolci so prejšnji dan tudi dobili ukor, toda ne tako hudega kot jaz. Meni je zagrozila vratarica, da bom izključen iz šole. Starši kaznovanih otrok so mami povedali, kaj se je zgodilo. Takoj se je napotila v šolo. Seveda mene ni našla tam. Bila je v skrbeh, kje se potepam in kaj bo s tega nastalo. Seveda jaz sem spet čepel in jokal v jarku in tuhtal, kako se rešiti iz te težke situacije, za katero mi je bilo zelo žal. Ko so šli drugi šolarji domov, sem tudi jaz na skrivaj krenil proti domu. Seveda, da sem mami delal hude skrbi, se niti zavedal nisem. V svojem tuhtanju v jarku sem sklenil, da doma vse po pravici povem. Ko doma stopim v hišo ves objokan, se je mama oddahnila. Po pravici me je zlasala in še kaj. Zvedela je že vse od sosedov.

Ne vem, kako je do tega prišlo, ali sta to odločila oče in mama ali sem morda jaz kaj znil, sklenili smo, da se napotimo do gospoda Hladnika in ga

prosimo za nasvet in pomoč. Ni mi ostalo v spominu, kakšno je bilo to snidenje. Takoj drugi dan je gospod Janez že posredoval zame. V liku skromnega in dobrega pastirja, je v pogovoru z ravnateljico prosil za ukinitve hudega ukora, medtem ko je mama meni žugala in me vlekla za ušesa. Uboga mama ni imela drugega izraza za resnično kesanje, ker ni znala besedice tukajšnega jezika.

Ravnateljica je končno le pristala na gospodovo prošnjo, posebno še, ker smo ji povedali, da smo pri starših že zaprosili za poravnavo. Prosil sem sošolčevo mamo, naj mi odpusti in mi prizanese. Nekaj časa me je čudno gledala, potem pa je zamahnila z roko, v kateri je držala lonček, mislil sem, da bo po meni, pa je bil zamah znak oproščanja in se odpravila v hlev molzt kravo.

Lahko bi še napisal mnogo lepih spominov na gospoda Janeza Hladnika ob stoletnici njegovega rojstva, svojih, pa tudi obče znanih dogodivščin. Hvala Bogu za tako dobrega dušnega pastirja! Ob spominu nanj tako dobro dene človeku...

RAZVOJNA HIPOTEZA JE ZMOTNA

ALOJZIJ GERŽINIČ

V članku *Zahodnjaštvo* v majski številki DŽ je drugi del (Razvojnostna hipoteza, str. 114) izšel prekratek in z mení tujo trditvijo, da je razvojna hipoteza *vprašljiva*.

Ker gre za izjemno važno, zlasti za življenjsko silo katolicizma močno vplivno zadevo, sem dolžan o njej več povedati.

I. O nji sem spregovoril že v januar-ski in februar-ski številki DŽ leta 1990 („Razvojna teorija — evolucionizem“). Od tod navedem nekatere temeljne misli:

Odkod uveljavljanje in uspeh teh spekulacij (Darwinovih), katere je znanost dokončno prikazala kot največjo prevaro?

Tako je torej pozitivistična zahteva mehanicistične znanstvene čistosti pri preučevanju živih bitij in življenjskih pojavov te ljudi zavedla v najbolj neznanstveno domišljijo, za katero ni dokazov in jih ne more biti.

Dognano je, da v naši dobi vsak napad na vero temelji na evoluciji.

Razvojna hipoteza je prodrla tudi v teologijo in v Cerkev. Splošno razširjeno mnenje, da je evolucionizem znanstveno dejstvo, je omajalo vero v 11 poglavij 1. Mojzesove knjige o stvarjenju.

„Nova teologija“ se je bohotno razrasla. Močan veter „svobode“ je zavel po Cerkvi.

II. Angleški znanstvenik Peter Wil-ders je v april-ski številki 1. 2002 revije *Charistian Order* (str. 272-279) priobčil vznemirljiv članek „The Cancer Within“ (Rak znotraj. — Razvojnostna dogma v Kristusovem telesu). V njem spopolnjuje leto prej objavljeno poročilo o silovitem razširjanju razvoj-nostne hipoteze skozi poldrugo sto-letje. Kaj vse je to povzročilo!

V vzgoji: Šolski sistem uči *natura-lizem* — temelj vsega je narava. Začetek vsakterega naravnega pojava ima znanstveno razlago. Stvarnik je nepotreben. Posledica: večina študentov ne veruje v Boga, odpadci iz Cerkve so bili in so množični. Tudi tisti verniki, ki ostajajo v Cerkvi, sprejemajo natura-listično razlago življenja. V zadnjih rodovih je večji del cerkvene hiera-rhije podprl big bang teorijo, kjer je Bog potreben kvečjemu kot stvarnik začetnega prahu in plinov.

Člani Cerkve imajo materializem za veliko zlo, dovoljujejo pa, da se krepe njega korenine. Vse šole porajajo materializem, ko uče naturalizem.

Dominikanec Fr. Lagrange na jeru-zalemski Biblični šoli je „odkril“, da je med Adamom in Abrahamom preteklo stotisoče let, medtem ko je po Sv. pis-mu med njima prešlo ok. 2000 let.

Za prve pojave življenja na zemlji so učenjaki razvojnostne hipoteze po-gruntali 600 milijonov let.

Za neštete in mnoge druge strašne zmote in zavajanja, skotena po razvo-jnostni hipotezi, je nujno potrebno izvajati zdravila.

Kot *teološko zdravilo* deluje pra-vilno razumevanje in uporaba Cerkve-nega učenja. IV. Lateranski koncil (l. 1215) uči o ustvarjanju *ex nihilo* (iz nič): „Bog (...), stvarnik vseh vidnih in nevidnih stvari, duhovnih in tvarnih, je s svojo lastno vsemogočno močjo v hipu od začetka časa ustvaril vse stvari iz nič, tako duhovne kot tvarne, an-gele in zemska bitja, in končno člove-ka (...).“ To je potrdil I. Vatikanski kon-cil (1869-1870): „Ako kdo ne izpove, da so svet in vse stvari na njem, duho-vna in tvarne, z vsem svojim bitjem bile narejene po Bogu iz nič, bodi izo-bčen.“

Bog je deloval, ustvarjal izključno sam (6 dni). Šele na sedmi dan — po končanem ustvarjanju — je vključil naravne fizične zakone, prav tako us-tvarjene po Njem. Zgodovina se ni pričela pred sedmim dnevom, pred ustvaritvijo človeka. Znanost ne more vedeti nič o skrivnosti ustvarjanja.

Potrebno je vneto branje odsta-vkov s to vsebino, kateri je razvojna hipoteza stoprocentno protislovna.

Vzporedno je potrebno posluževa-ti se sodil tradicionalne teologije us-tvarjanja, preučevati spise cerkvenih očetov, zlasti Avgušтина, Tomaža Akvinskega, Bonaventure.

Znanstvena zdravila. Kot že vemo, je francoski znanstvenik Guy Berthelot z eksperimenti in računi dokazal, da stratografski principi ne služijo za tvorbo geološke časovne skale. Prav to — stratografski princi-

vrtiljak se suče s toliko naglico, da se komu zavrti v glavi ali zlomi srce: Stres te stre. Zagnanost, nenadomestljivost, važnost me zasnaja; večji del tega, kar počenjam, se mi zdi blazno pomembno. Imam in ustvarjam občutek, da brez mene ne gre. Neke „obveznosti“ pa ni-sem mogel sprejeti, ker je prišlo še kaj pomembnejšega vmes. Zgodilo se ni prav nič. Tam, kjer bi moral tudi biti, me niti pogrešali niso. Ko sem imel zapisanih v koledarju vrsto neodložljivih terminov, sem se čez noč znašel zaradi nenadne bolezni v bolnišnici. Na lepem sem imel čas in postal bogatejši za spoznanje, da

se hitro spremeni merilo za vrednote. Ne-viden povzdignjeni prst je pomenljivo in razumljivo zažugal ...

Pri odločanju, ali imam za nekaj čas ali ga nimam, dajem prednost pridobitve-nemu stremljenju in družbenemu ugledu. Druge vrednote so prisotne bolj v lepo-rečju in ne zdržijo vselej preizkušnje. Iz dijaških let mi je ostalo v spominu šolsko berilo, črtica „Koliko zemlje potrebu-je človek?“, napisal jo je ruski neposlušnež krščanskega kova Lev Tols-toj: Pogoltni kmet si je želel kupiti za malo denarja veliko zemlje. Z Baškircem se je pogodil, da dobi za tisoč rubljev

rodovitne zemlje, polj in travnikov, koli-kor jih zmore obhoditi v času od zore do mraka. Pahom je hitel ter tekkel do one-moglosti in si pridobil veliko posest. Ko je dospel do cilja, se je njegov čas nena-doma iztekel. Sedaj mu je zadostovalo zemljišče, ki ni bilo večje, kakor je bil dolg in širok - to je bil njegov grob.

Preudarnost, umirjenost in po-trpljenje naj pomagajo najti čas za part-nerstvo, družino, otroke, prijateljstvo, skupnost in ne nazadnje tudi zase ter za lastno duhovnost. - Čas namreč tudi lahko podarimo, sebi in drugim!

Iz Nedelje

pi, vneseni v geologijo, pa naj bi bili temelj evolucionizma, razvojnostne „filozofije“. Ta temelj je z Berthelotovimi eksperimenti dokazano neobstoječ, ga ni. Razvojnostna hipoteza je znanstveno zavrnjena.

Sprejeti je treba veljavnost Berthelotovih poskusov in upoštevati velikanski prodor, ki so ga povzročili v geološki znanosti. Zavreči je razlaganje Geneze, kot so jo podajali geologi 19. in 20. stoletja.

Študirati in izvajati je tradicionalno katoliško teologijo, kot je strnjena na omenjenih cerkvenih koncilih.

III. Nekaj o evolucionizmu v družbi z drugimi neprijatelji katoliške vere in filozofije.

Življenje krščanstva prestaja v novem veku hude napade; razcep je doživelo s pravoslavljem že prej. V 16. stoletju je velik del odpadel v protestantsko opuščanje nekaterih bistvenih zahtev in vrednot. Podobno pot je ubiral racionalizem 18. stoletja. Naslednje stoletje je porajalo vedno hujše spopade med vladajočimi stanovi in revolucionarnimi zahtevami z geslom: svoboda!, pod katerim je brezboštvo razvilo silovite oblike in organizacije, predvsem v marksizmu, v komunizmu. Katolicizem je po eni strani rasel v dejavnosti navznoter in navzven, po drugi pa so ga deloma okuževali nasprotniki; med njimi so bili najbolj nevarni prostozidarji — znan je celo njihov vdor v Vatikan -, in učitelji *razvojnostne hipoteze*, vplivajoče z navidezno znanstveno resnostjo pa bogastvom domišljske iznajdljivosti.

Tako je katolicizem sicer z zanosom velikih papežev krepko začel 20. stoletje, potem pa po dveh svetovnih vojskah marsikje životaril, zapadal v protestantizem, podlegal naturalizmu, materializmu, verovanju v znanstveno razvojnost, ki se je v navidezno znanstveno pravico vgnezdila po šolah (tudi verskih) in univerzah.

Današnje krščanstvo je zapadlo na splošno v novo poganstvo, v čemer se zelo dobro počutijo občila, gledališča, kino, televizija. Pri tem je duhovščina, zlasti višja, večkrat slepa. Slišati je tega ali onega: Cerkev uživa novo pomlad.

Vse to terja, da se vsakdo posveti nujni, sveti nalogi posvetiti se, doseči to, kar so dosegli prvi kristjani. Glede tega smo Slovenci obogatili s številnimi mučenci. Prosimo njihovo pomoč!

Vprašujete- odgovarjamo

„ADVENTISTI SEDMEGA DNEVA“

„Adventisti sedmega dneva“ so krščanska sekta, katerih pristaši pričakujejo skorajšnji drugi Kristusov prihod. Poznani so tudi kot „sabatisti“, ker zagovarjajo nauk, da je sobota in ne nedelja Bogu posebej posvečen dan.

Malo zgodovine

Za ustanovitelja adventistov se smatra William Miller (+1849), sin revnih, a zelo vernih staršev iz ZDA. V mladosti je rad prebiral knjige evropskih razsvetljenčev kot Volterja in Huma, ni pa kazal nobenega zanimanja za verska vprašanja. Ko je bil star 35 let, je imel neko notranje razsvetljenje, pod čigar vplivom je začel pridno prebirati Sveto pismo, zlasti še preroka Danijela in Skrivno razodetje. Ob tem branju se je prepričal, da je človeštvo prav blizu konca sveta. Izračunal je celo datum, ko bi se moral vrniti Kristus na svet. To naj bi bilo leta 1843. Dve leti prej se je prvič pojavil v javnosti. Poslušale so ga velike množice ljudi in kmalu se mu je pridružilo še 200 drugih pridigarjev. Nekaj let pozneje je objavil svojo prvo knjigo o skorajšnjem povratku Kristusovem na svet. Skoro istočasno je ustanovil tudi revijo „Znamenje časov“. Toda Bautisti, v katerih službi je bil, so ga izključili iz svoje cerkve. Ko je prišlo leto 1843, se njegova prerokba ni izpolnila, zato je datum Kristusovega prihoda preložil na naslednje leto. Toda tudi tedaj Kristus ni prišel na svet. Mnogo pristašev ga je zato zapustilo. Miller je ponižno priznal, da se je zmotil in nikdar več ni hotel napovedovati

z določenim datumom Kristusovega prihoda na svet.

Adventistično gibanje je rešila pred dokončnim polomom neka ženska, Helena White (+1915). Ko je imela 9 let, je bila težko ranjena na glavi in od tedaj je začela imeti privide in prikazni. V eni prikazni da je bila naprošena, naj sprejme nalogo iz nebes, da postane „prerokinja“. Ko je imela 17 let, je nenadoma začutila, kako je prišla nanjo božja moč. Spoznala je, da se je oktobra 1844 zgodilo nekaj zelo važnega v odrešenjski zgodovini človeštva. Zagotovila je, da se Miller ni zmotil, ko je prerokoval drugi Kristusov prihod za leto 1844. Kristus da je res prišel, a ne na ta svet, ampak da je tedaj slovesno vstopil v „nebeško svetišče“, da ga očisti in začne sodbo mrtvih. Po končani tej sodbi, da bo prišel na zemljo soditi tudi žive. Miller da se je zmotil, ker je mislil, da Danijel govori o zemeljskem svetišču, ko je v resnici govoril o nebeškem.

White je pripisovala veliko važnost sobotnemu počitku, odtod tudi ime „Adventisti sedmega dne“. Učila je, da ni bil Bog tisti, ki da je prestavil dan počitka od sobote na nedeljo, temveč da je to storilo papeštvo. Zanj je bil sobotni počitek eno najbolj važnih naročil, ki jih je prejela od Boga, zato je z vso vnemo začela o tem pridigati, pri čemer jo je podpiral njen mož Jakob.

Leta 1863 je White dokončno organizirala svojo sekto, ko je uvedla vanjo osrednjo oblast v obliki „Generalne konference“. Sama je nato skozi 50 let z vso odločnostjo vladala sekto. Za svoje odloke se je preprosto sklicevala na božja razodetja. Ko je sama zbolela in hkrati z njo tudi njen mož, je iznašla poseben način hranjenja, s katerim naj bi se ljudje zdravili. V tej dieti je bilo posebej prepovedano uživati čaj, kavo, alkoholne pijače in svinjsko meso. Kdor bi se pregrešil proti temu, bi bil izključen iz sekte, kajti v Svetem pismu da je rečeno, da „nič nečistega ne bo vstopilo v nebeško kraljestvo“. Leta 1866 je White ustanovila prvi „Inštitut za zdravstveno reformo“, kateremu je pozneje sledila cela vrsta bolnic in drugih hiš za zdravljenje.

White trdi, da je imela v svojem življenju nešteto prikazni in Božja razodetja. Napisala je 9 knjig teh razodetij. Njeno najbolje delo nosi naslov: „Spopad stoletij“. Njeni pristaši so ji zato

nadeli ime „prerokinja“. Kdor hoče biti sprejet v njeno sekto, mora Heleno White priznati za prerokinjo. Svet jo ima za bolno vizijonarko, a istočasno tudi za genialno organizatorko.

Nauk adventistov

Nauk adventistov je v marsičem podoben splošnemu krščanskemu nauku, v nekaterih točkah se pa seveda od njega tudi močno oddalji. Oglejmo si torej najvažnejše točke njihovega nauka.

- Adventisti priznajo Kristusa in verujejo tudi v enega Boga v treh osebah. V mnogih drugih rečeh je pa adventistična vera veliko bližja protestantski veri kot katoliški. Velik poudarek dajejo Kristusovemu drugemu prihodu, ki da bo na zemlji ustanovil svoje tisočletno kraljestvo, po katerem pride vesoljna sodba. Zanikajo nesmrtnost duše in tudi eksistenco pekla. Za adventiste je Sveto pismo Božja beseda, a jo razlagajo dobesedno, zaradi česar prihajajo pogosto do zaključkov, ki so v popolnem nasprotju z ugotovitvami moderne znanosti.

- Za adventiste je glavna zapoved praznovanje sobote. Na ta dan morajo veliko časa posvetiti branju Svetega pisma, krščanski bratski ljubezni in pa telesnemu počitku. Krst podeljujejo samo odraslim in sicer s potapljanjem. Ostala njihova liturgija je zelo preprosta. Nimajo nobene uradne knjige molitev, kajti molitev naj se vrši spontano. Glavno sobotno liturgično opravilo obstaja v branju in razlagi Svetega pisma. Štirikrat na leto obhajajo „sveto večerjo“ z nekvašenim kruhom in z grozdniim moštom. Pred sveto večerjo si medsebojno prosijo odpuščenja in si umivajo noge.

- Njihova morala je stroga, a legalistična. Veliko važnost polagajo na razlikovanje med čistim in nečistim, kot to predpisuje Mojzsova postava. Kot že rečeno, priporočajo svojim pristašem vegetarijansko hrano. Njihovi verniki morajo plačevati desetino. Kdor je ne bi hotel plačevati, bi bil izključen. Veliko imajo tudi prostovoljnih sodelavcev. Njihova značilnost so bolnice in dispanzerji. Njihova največja duhovna skrb je zvestoba evangeliju. V prvih časih je bila adventistična sekta zelo nasprotna katoliški Cerkvi, danes je to že precej drugače. Med Cerkvijo in adventisti je že možen dialog.

Ko govorjenje ne pomaga

DR. HUBERT POŽARNIK

Vsi smo že doživeli — govorimo in govorimo, razlagamo, utemeljujemo, dokazujemo, pojasnjujemo — in nič ne dosežemo. Kako se lahko „otresemo“ napak, ki otežujejo naše sporazumevanje?

Komuniciranje, to je izražanje oziroma sporočanje misli, čustev in stališč, je orodje, ki naj omogoča, pogloblja in izboljšuje sporazumevanje med ljudmi, a nas včasih pusti na cedilu. Še več. Marsikdaj z „razčiščenjem“ problem samo zapletemo, tako da je na koncu vse le še slabše.

Kako je to mogoče? Ali drugi ljudje nalašč nočejo razumeti, kaj jim pripovedujemo? Ne. Strokovnjaki opozarjajo, da preveč naivno verjamemo v to, da medsebojni nesporazumi in problemi preprosto izginejo, če drug drugemu odkrito povemo, kaj nam leži na srcu ali kar nam pride na misel. Napaka, ki jo delamo, je, da pogovore premalo načrtujemo. Skratka - premalo razmišljamo o tem, kako voditi govor, da bo od njega tudi zares kaj koristi.

Ene same, vedno in povsod uporabne in učinkovite strategije reševanja konfliktov ni. Obstaja pa vrsta pravil, s katerimi si lahko pomagamo v našem posebnem primeru. In eno prvih takih pravil se glasi: Otresimo se nekaterih zelo razširjenih, a napačnih mnenj.

Napačni in pravilni pogledi

Pozorno preberite naslednje napačne (N) in pravilne (P) poglede na komu-

Jih je veliko na svetu?

Čeprav številčno niso posebej močni, je pa njihova verska propaganda zelo močna. Imajo v svojih rokah razmeroma veliko množičnih občil, po katerih širijo svojo vero po svetu. Svoje knjige in brošure izdajajo zelo skrbno in žrtvujejo za to ogromne vsote denarja. Imajo tudi veliko radio-oddajnih postaj in televizijskih kanalov. Zato jih v neki meri moremo imeti za zgled misijonskega zagona. Helena White je svojim pristašem neprestano govorila o njihovi dvojni dolžnosti: živeti nad vse resno svoje versko-moralno življenje, istočasno pa vse storiti, da bo svet postal krščanski.

nicanje. Skušajte se znebiti napačnih.

N: Ljudje radi slišijo vso resnico.

P: Ljudje se pogosto bojijo resnice, posebno, če je zanje neprijetna ali boleča.

N: Ljudje radi ugotavljajo, kdo ima prav.

P: Ljudem je običajno veliko do tega, da imajo prav.

N: Ljudje spremenijo svoje mnenje, če jih seznanimo z dejstvi.

P: Ljudje pogosto razlagajo dejstva tako, da na koncu podpirajo njihove nazorre, poglede in bojzani.

N: Ljudje imajo razum. Zato so sposobni spoznati svojo zmoto.

P: Ljudje se pogosto odzivajo čustveno in branijo svoja stališča.

N: Prepri razkrije, kdo ima prav.

P: Prepri pogosto razkrije le, kdo bolj nepopustljivo vztraja pri svojem.

N: Resnica odpravi vse razlike v pogledih.

P: Resnica je pogosto le eno orožje, s katerim skuša človek „premagati“ drugega človeka.

N: Pomembno je ugotoviti, kdo ima prav.

P: Resnica in dejstva sama ne zadostujejo za dobre odnose med ljudmi.

N: Vse nesporazume je mogoče razčistiti.

P: Da, če je problem v resnici posledica nesporazuma. Ne, če je problem posledica temeljnih razhajanj v življenjskih pogledih, vrednotah ali čustveni usmerjenosti.

N: Razlog, da se ljudje ne razumejo, je slabo medsebojno poznanje.

P: Ljudje se pogosto ne razumejo, ker drug drugega preveč dobro poznajo.

N: Pomanjkljivo komuniciranje je glavni vzrok medčloveških problemov.

P: Pomanjkljivo komuniciranje je pogosto posledica problemov, ne pa njihov vzrok.

N: Vse je mogoče spremeniti pri sebi.

P: Marsikaj je mogoče spremeniti, če

L.K.

V PRIMEŽU

REVOLUCIJE

(8)

IVAN LAVRIH

POD NEMCI

Ko je bilo septembra 1943 konec fašistične Italije, so vso Slovenijo zasedli Nemci. Tudi ti so v glavnem vzdrževali le pomembne prometne točke, ceste in železnice, drugod pa so se potepali partizani. Pod vodstvom generala Leona Rupnika so se organizirali slovenski domobranci, ki so skušali, kolikor jim je bila dana možnost, zavarovati in braniti svoje domove in življenja. Organizacijo, razvoj in njihovo delo bodo popisali zgodovinarji.

Jaz sem v tistih letih, od decembra 1943 do maja 1945 ves čas živel v Ljubljani na Florjanski ulici pri Zagorčevi mami, ki je imela manjšo gostilno in eno prazno sobo. Kot duhovnik sem pomagal pri Sv. Jakobu, v stolnici ali kjer je bila potreba.

Cisto po naključju sem se po nedeljski maši srečal z nekim nemškim majorjem, Bernhardom. Mož je bil Bavarec, po poklicu profesor zgodovine na gimnaziji in odličen katoličan. V nemško vojsko je bil seveda mobiliziran. Bil je vedno v civilni obleki (zato je lahko hodil v cerkev k maši) in je vodil v Ljubljani na Mirju pisarno za „nemški vlakovni promet na Jadranskem področju“. Torej zelo odgovorno mesto. Bil je zelo proti Hitlerju in je obsojal njegovo delo. V naših pogovorih sem mu razložil žalostni verski položaj Slovencev na Gorenjskem, kjer so Nemci izselili skoraj vse slovenske duhovnike in sem ga prosil, če

bi mi lahko kaj pomagal v tej zadevi. Brez pomišljanja mi je napisal posebno dovoljenje, „da se smem svobodno gibati po vseh področjih, koder so Nemci, da lahko povsod opravljam svoje poklicno delo kot duhovnik, da lahko uporabljam kot prevozno sredstvo svoje kolo, in če bom kdaj v stiski, mi morajo vse nemške enote iti na roko“. Nič kaj boljšega mi ni mogel dati. Torej sem šel s tem dovoljenjem k škofu Rožmanu in mu povedal, da grem lahko na Gorenjsko ali kamor koli, če je treba. Škof je čisto na kratko rekel: „To je pa brezjanska Marija preskrbela.“ Oba sva obljubila, da o tem ne bova nič govorila.

Tako me je prosil, naj grem že prihodnjo nedeljo v Škofjo Loko. Tam seveda stalnega duhovnika ni bilo, ampak je iz Kranja prihajal nemški duhovnik Heinrich Beuke.

Jaz sem enostavno šel v zakristijo in se oblekel za mašo, ki naj bi bila ob 10. uri dopoldne. Bil sem že opravljen, ko je prišel Beuke v zakristijo. Kar pri vratih je obstal in strmel vame. Le kdo bi si drznil tu maševati brez njegovega dovoljenja. Vprašal me je, kaj tu počnem. Mirno sem mu odgovoril, da sem duhovnik ljubljanske škofije, da Gorenjska spada pod ljubljansko škofijo, zato imam pravico tu maševati. Prav hudo se je razjezil in takoj poslal nekega možaka po Gestapo (policijo). Kar naenkrat so bili v zakristiji. Jaz sem jim samo pokazal moje dovoljenje in so rekli gospodu Beukeju, da je vse v redu, da lahko mašujem. Gospod Beuke

pa je divjal, da nimam dovoljenja celovskega škofa itd., jaz pa sem odšel k oltarju. Cerkev je bila polna do zadnjega kotička. Nekako so izvedeli, da bo slovenska maša. Tudi četa gorenjskih domobrancev je bila navzoča v cerkvi. Kako lepo so ljudje slovensko prepevali, cerkev se je kar tresla. Spomnim se tudi, kaj sem pridigal. Povedal sem jim, da je Slovenija na križevem potu, tretji padec pod križem.

Še mnogo trpljenja bo prišlo, toda za vsako kalvarijo pride dan vstajenja. Ljudje so jokali, morda od žalosti in trpljenja ali pa od veselja, da so spet slišali slovensko besedo.

Beuke je odšel. Seveda je vso zadevo javil na škofijski ordinariat v Celovcu, generalnemu vikarju Kadrasu in zaradi tega sem imel pozneje velike težave na Koroškem.

Isto nedeljo zvečer se je še nekaj zgodilo. Domobranci so nekje blizu Škofje Loke ujeli mladega fanta, partizanskega kurirja. Fante je bil prisilno mobiliziran in je dejansko komaj čakal, kako bo šel proč od partizanov. Bil sem med domobranci, ko so ga zasliševali. Natančno jim je povedal vsaj 20 „javk“ po celi Gorenjski (javka se je imenoval poseben tajni kraj, kjer so se kurirji srečevali, oddajali drug drugemu pošto in naročila ali pa pustili poročila na dogovorjenem kraju). Tako so domobranci čisto natančno izvedeli za vso partizansko obveščevalno mrežo po vsej Gorenjski. Poleg tega je fante povedal, da imajo Nemci s partizani posebno nenapadljivo pogodbo in nam omenil več krajev, kjer Nemci (Wehrmacht) puščajo hrano za partizane. Vsekakor zelo zanimiv večer.

S svojim „potnim dovoljenjem“ sem seveda šel večkrat na Gorenjsko in v Štajersko, vendar za dovoljenje ni vedel nihče drugi kot škof, nemški major in jaz. Vsi Nemci le niso bili za Hitlerja. Dobro se spomnim večera, ko je kot strela z neba udarila novica, da je bil atentat na Hitlerja in da je Hitler mrtev. Kar celo noč smo praznovali z Bernhardom. Zjutraj ob štirih pa je iz radovednosti odprl radio, ki nam je povedal, da je Hitler še živ. Nikdar ne bom pozabil, kako me je major prosil, naj vendar nikomur ne povem, kaj smo počeli tisto noč.

Dejstva, da sem ostal pri življenju, komunisti niso mogli prenesti. Dobro so vedeli, da vem preveč, da sem videl preveč, kaj so počeli, zato so začeli v Slovenskem vestniku strahotno kampanjo proti meni: da sem morilec, navaden zločinec, izdajalec in podobno. Vse to pi-

ne zahtevamo nemogočega.

N: Kjer je volja, je tudi pot.

P: Nikamor ne bomo prišli, če ne bomo upoštevali volje drugih.

N: Vedno je treba vse zahtevati, da dobimo vsaj nekaj.

P: Kdor zahteva preveč, pogosto ostane praznih rok.

N: Kaj drugi mislijo, je njihov problem.

P: Kar drugi mislijo, je naš problem.

N: Partnerjevega vedenja ni mogoče napovedati.

P: Mnoge probleme je mogoče predvideti, napovedati in preprečiti.

N: Druge je treba voditi.

P: Prepričajmo se, ali drugi želijo, da jih vodimo.

N: Probleme je treba čimprej rešiti.

P: Rešimo tisto, kar je ta trenutek mogoče rešiti.

sanje naj bi bila le predigra, da bodo imeli izgovor, ko me bodo kje ujeli in ubili. V nekem časopisu so celo o meni pisali, da sem nekoč prišel z vaškimi stražarji v Šentvid in da sem z gorečim polenom izžgal oči Mihovemu Tonetu od Sv. Roka, ki je bil moj sosed in od otroških let moj velik prijatelj. Seveda je bila vse le nesramna laž. Tone je pri neki nesreči res izgubil vid, polil se je z neko tekočino. Toneta nisem med vojno nikdar videl. Vendar so mnogi verjeli, kakor so tudi verjeli, da sem jaz ubil stražarja v kočevskih gozdovih, kot sem že omenil. Ta dva primera jasno kažeta, kako so komunisti najprej z najzlobnejšimi lažmi umazali človeka, da so potem imeli izgovor za umor. Obrekuj, laži, uničuj dobro ime, nekaj bo že ostalo.

KONEC NEMŠKEGA REICHA

Na pomlad meseca aprila 1945 se

je približeval konec „večnega“ nemškega Reicha. Politični predstavniki Slovenije, Narodni odbor, so to videli in so sklicali na Taboru v Ljubljani tajni shod 3. maja zvečer. Poleg Narodnega odbora je bilo navzočih tudi več drugih predstavnikov narodnega življenja, političnih, gospodarskih in tudi cerkvenih.

Tudi škof Rožman in prelat Lojze Odar sta bila navzoča. Vseh je bilo sedemdeset. Dr. Basaj je najprej imel slavnostni govor in označil zgodovinsko pomembnost tega dneva. Bitenc je predlagal Franceta Kremžarja za prvega predsednika svobodne slovenske države v okviru demokratične federativne Jugoslavije. Nato so slovesno prebrali ustanovno listino nove slovenske države s šestimi ali sedmimi točkami (dokumenta nimam pri roki). Razglasili so tudi prvi slovenski parlament.

Vse to se je zgodilo v taki tajnosti, da niti Nemci niti komunisti niso ničesar

slutili.

Z vsemi temi novicami so hiteli v Jugoslovansko tiskarno in še isto noč natiskali izdajo „Slovenca“ in na prvi strani je bilo napisano z velikimi črkami „Svobodna slovenska država“.

4. maja zjutraj je prišel časopis na ljubljanske ceste. Ljudje so se kar trgali zanj. Vse to smo opazovali skozi okno v uredništvu Slovenskega doma. Kakšno uro nato so se kar naenkrat ustavili pred tiskarno tovarnjaki Gestapa na Kopitarjevi ulici. Mi smo naravnost zdivjali ven skozi vrata na tovarno dvigalo in se odpeljali v pritličje tiskarne, na Poljanski nasip in potem kamor je kdo mogel. Gestapo je vdrl v tiskarno, kjer so aretirali vse urednike in pomočnike (med njimi je bil tudi Karel Mauser) Slovenca. Nemški major je naravnost divjal, vse aretirane naredil talce in jim grozil s smrtjo. Seveda je vse bilo malo prepozno, saj so tedaj bili tudi Gestapovci že obsojeni na smrt, ker je bilo konec vojne. Nikdar pa ne bom pozabil preplašenih obrazov mladih Nemcev, ki so skakali iz kamionov. Bili so sami „otroci“, morda 16 ali 17 let stari. Nemci so pobrali vse „kar leze inu gre“ za svojo končno ofenzivo in zmago.

Sobota, 5. maja, je bila sobota zmagoslavja, prvi dan „Svobodne slovenske države“.

Datum 3. maja je zanimiv tudi zaradi tega, ker so komunisti oklicali svojo „svobodo“ šele 5. maja v Ajdovščini. Torej jih je Narodni odbor prehitel skoraj za dva dneva.

Zmagoslavje pa je bilo prav kratko. Na Jalti in v Potsdamu je bilo vse drugače odločeno. Jugoslavija bo komunistična. Tako so „veliki“ odločili, tako je „stric Jože“ zahteval od Churchilla in Roosevelta in oba sta se mu lepo poklonila in dovolila, da so milijoni nedolžnih žrtev prišli pod komunistično suženjstvo. Čeprav se nam danes vse to zdi do kraja neumno, da smo mi takrat še vedno zaupali Angležem in Amerikancem, še vedno pričakovali, da bodo nekje od Jadrana prišli naši osvoboditelji in pogrnali komuniste s slovenskega ozemlja. Nismo seveda vedeli za skrite igre zaveznikov in smo postali le drobiž pri njihovih političnih nesramnih računih. Kdo bi se brigal za človekove pravice, svobodo narodov, samoodločbo narodov. Zavezniki so bili siti vojne in Churchill je rekel: „Nič naj te ne skrbi, kako bo v Jugoslaviji, saj ti ne boš tam živel.“ Res ne, toda Slovenci bomo.

Prihodnjič dalje

Pogreb jelendolskih žrtev na ribniškem pokopališču v Hrovači. V Jelendolu pri Grčaricah so domobranci 4. oktobra 1944 izkopali 119 trupel pobitih ujetnikov, ki so jih tam oktobra 1943 pobili partizani.

Salezijanec CIRIL ZAJEC zlatomašnik

Na letošnjem romanju v Lujanu smo se slovenski romarji nenapovedano srečali z zlatomašnikom Cirilom Zajcem iz Beograda, ki je po 15 letih spet obiskal sorodnike in znance v Argentini. Dopoldne je somaševal z delegatom mons. Juretom Rodetom in mons. Mirkom Gogalom, popoldne pa pridigal pri sklepni romarski pobožnosti. Štirideset let svojega duhovniškega apostolata je preživel v pravoslavni Srbiji in Crni Gori in še zdaj župnikuje v predmestju Beograda. Našega gosta in jubilaranta smo prosili, da bi povedal bralcem „Duhovnega življenja“ iz svoje poti do duhovništva, pa tudi o doživetjih in delu v vinogradu Gospodovem.

Rodil se je 5. septembra 1927 v vasi in župniji Veliki Gaber pri Št. Vidu pri Stični. Jubilant se rad pošali, da je deseti brat, ker se je rodil deseti od enajstih bratov in dveh sester. Oče je bil premožen kmet in dolgoletni župan v Velikem Gabru in Primskovem. V osnovno šolo je hodil v rojstni vasi pet let. Leta 1940 je šel v Ljubljano na Rakovnik k salezijancem v zavod, kjer je bil njegov vzgojitelj g. Janko Mernik, veroučitelj pa prof. Alojzij Luskar, oba dobra znanca nekdanjih beguncev iz taborišč v Avstriji. V gimnazijo je hodil na II. državno. Leta 1943 je postal član dijaške KA.

Da bi se med vojno izognil delu pri TOTH-u, kamor je bil klican meseca aprila 1945, je po nasvetu bratov domobrancev zapustil zavod na Rakovniku in šel domov, v Veliki Gaber. V začetku maja tistega leta je bil doma, ko so domobranci in drugi protikomunisti začeli z umikom proti Avstriji, da tam pridejo do „zahodnih zaveznikov“. Tudi v Velikem Gabru že ni bilo več domobrancev ne tistih civilov, ki so se odločili za umik pred partizani, ko sta 17-letni Ciril in tri leta mlajši Karel v nedeljskem jutru 6. maja pobrala svoje nahrbtnike in se odpravila peš na pot proti Koroški. Od velike Zajčeve družine so ostali doma le oče, mati in dve hčeri.

Ko sta se bližala Ljubljani, sta videla, da je že obkoljena od partizanov, in slišala močno streljanje. Misliła sta, da ne bosta mogla iti naprej. Pa sta le odkrila pot skozi Golovec in srečno prišla skozi Moste do Šentvida. Na meji že ni bilo nobenega Nemca in sta brez ovir pešala naprej

proti Kranju. Prišla sta do gradu Brdo in zavila vanj, ki je bil prazen. Nobenega drugega človeka ni bilo v njem. Od celodnevne hoje utrujena sta plegla kar po golih tleh in zaspala. Zgodaj sta se zbudila, vstala in nadaljevala pot. V Kranju sta dohitela reko beguncev, ki se je vila proti Tržiču in naprej do Ljubelja. Pred predorom sta z drugimi begunci čakala dva ali tri dni, dokler ni Rupnikov bataljon naredil proste poti čez dravski most, ki so jo zaprli partizani. Ko sta končno prišla na vetrinjsko polje, sta tam zagledala tri brate, ki niso bili domobranci, in ostala pri njih.

Nekega večera jih je obiskal brat Jože, domobranec, in rekel Cirilu: „Mi gremo jutri v Italijo, pojdi z menoj, da boš tam nadaljeval študij!“ Ciril je rad pristal in odgovoril: „Grem!“ Drugo jutro se je res javil v četi domobrancev, tako kot mu je naročil brat. Takoj so mu zamenjali civilno obleko za domobrantsko uniformo in transport se je povečal za enega domobrancia več.

Na Podrožci, kamor so jih Angleži pripeljali s tovornjaki, jih je čakal vlak in potem že vemo, da se vlak ni ustavil v Udinah, kot je bilo rečeno, temveč v Kranju. Tam je bil sprejem naščuvane drhali in partizanov strašen: prostaško zmerjanje, divje pretepanje, ropanje ur in drugih dragocenosti. Vrnjence so partizani odgnali s postaje v izpraznjeno nemško taborišče,

kjer so jih začeli zasliševati, jih klasificirali in ločili civile od domobrancev. Mladoletnega Cirila, ki je že prej odvrget vojaško kapo in pas, so poslali med civile. Tam so priporniki dobivali malo čorbe, ki ni zaslužila tega imena, a Ciril kmalu še te ne bi dobil, ker se je znašel brez me-nažke in brez žlice. V nekem grmu je končno le odkril prazno konzervo in nato še konec žlice, ki ji je manjkala ročaj. Tisti konec žlice je privezal na kos lesa in tako prišel do jedilnega pribora, ki ga je spremljal ves čas zapora.

Po dveh tednih so civiliste neke noči odgnali v Škofove zavode in kakih 150 natrpali v veliko dvorano. Po ponovnem zaslišanju so Cirila odpeljali iz dvorane na zbiralni prostor za domobrante. Od tam so jih partizani vsako noč odvažali s kamioni, ki so se potem vračali z njihovo obleko. Predno je Ciril prišel na vrsto, ga je neki partizan poklical in odpeljal nazaj v dvorano med civile, kjer je bil prej.

Ko je bil po treh mesecih amnestiran, je imel na sebi še vedno domobrantske hlače in bluzo. Na poti domov je na cesti, na tramvaju in na vlaku srečaval ljudi, ki so ga gledali s sočutjem. Nobeden ga ni zmerjal. Od rakovniške postaje do Ivančine Gorice je šel z vlakom, od tam naprej do doma pa je zaradi razdrte proge 8 km prehodil peš. Povsod je srečaval partizane, a njega ni nobeden ustavil. V tistem koncu domače vasi, ki se imenuje Pod Gaber, je gostilna „Pri Hladetu“, kjer so partizani med vojno in po njej mučili in morili svoje žrtve. Dvesto metrov pred to gostilno je Ciril zavil s ceste na stezo, zato je prišel domov živ. Če bi šel po cesti mimo tiste gostilne, ga ne bi bilo domov, kot toliko drugih amnestirancev, ki so bili umorjeni na poti.

Doma je zagledal očeta, ki je sedel sam pred hišo, mame in sester ni bilo. V presenečenju mu reče oče: „Si prišel?“ „Sem,“ mu odgovori Ciril. In oče nadaljuje: „Drugih pa ne bo. Samo Milan se je rešil iz jame.“ Poznal je že usodo svojih sinov domobrancev iz Milanovih ust, ki se je skrival v gozdu zraven sosednje vasi. Ciril se je moral javiti v roku 48 ur na milici v Trebnjem. Tam ga je sprejel partizan z imenom Tiger, ki je bil njihov sosed. Ko ga zagleda, pozabi na sosedstvo in reče: „Če bi bil jaz v Kranju, ko ste prišli, bi te tam ustrelil!“

Ciril je brata Milana večkrat obiskal v skrivališču in se zadržal pri njem po več ur. Čez nekaj časa se je Ciril odločil,

da gre v Ljubljano na Rakovnik in da nadaljuje z gimnazijskim študijem. Salezijanci so ga takoj sprejeli v zavod, ni pa se mogel vpisati na gimnazijo, ker je bil „ta bel“. Čez dva razreda, ki sta mu še manjkala, je moral privatno položiti izpite.

Leta 1946 je vstopil v Škrljevem pri Št. Rupertu k salezijancem v noviciat. Čez tri leta je začel s študijem teologije, toda ne v Ljubljani, temveč v Zagrebu. Tam se je čutil bolj varnega in je imel mir. L. 1953 je v glavnem doštudiral, zato ga je škof Vovk v ljubljanski stolnici posvetil v duhovnika. Po novi maši je eno leto še nadaljeval s teologijo, potem pa je bil klican za dve leti v Vršac (Banat) k vojakom. Tam so ga hoteli na vsak način „spreobrniti“. Kot drugi vojaki, je moral tudi on poslušati marksistično „znanost“ in „dokaze“ za zaostalost tistih, ki verujejo v Boga. Ko je bil Ciril nekoč vprašan za mnenje o stvarjenju sveta, je odgovoril, da se svet ni naredil sam, da je za stvarjenjem neka višja sila, kateremu verni pravimo Bog. Odgovor je razkačil predavatelja, da je divje reagiral in grozil. Noben drug vojak si ni upal odpreti ust in podpreti Cirila. Na koncu ure se mu je približal samo neki musliman, rekoč: „Ti si mi drag kao brat!“ Ker si je upal javno izpovedati svojo vero v Boga. Komaj posvečenega duhovnika so skušali „omehčati“ še drugače. Tako, kot so delali z drugimi duhovniki in bogoslovci, ki so služili vojaški rok: z zapelevanjem, z nastavljanjem za to stireniranih deklet. A Ciril se ni dal ujeti v to past.

Po opravljeni vojaški službi je bil nastavljen za kaplana nekaj let v Sloveniji (Goriče, Trstenik, Kodeljevo, Moste), leta

1960 so ga predstojniki poslali za dve leti v Niš, nato pa do l. 1971 za župnika v župniji Kristusa Kralja v Beogradu. Od tam je šel na Rakovnik, kjer je v treh letih temeljito obnovil rakovniško cerkev. Potem je sam zaprosil, da ga pošljejo spet na „jug“, kamor je res šel in postal župnik v Nikšiću v Črni gori. Tam je sezidal lepo, moderno cerkvico sv. Cirila in Metoda, hkrati pa upravljал tudi župniji v Podgorici in Titogradu. Neki belgijski duhovnik mu je omogočil, da je šel v Belgijo nabirat denar za to cerkev po belgijskih župnijah. Po dvanajstih letih so ga predstojniki prestavili za župnika na Ig pri Ljubljani. Po treh letih si je spet želel vrniti v Srbijo. Leta 1989 so ga poslali v predmestje Beograda, kjer je kmalu začel delati načrte za gradnjo nove cerkve. Dobro je vedel, da mu občina ne bo dala dovoljenja za zidavo, zato je začel kar „na črno“. Ko je bila v grobem dograjena, je prišla občinska kontrola in zahtevala gradbeno dovoljenje. Tega ni imel, zato je komisija odredila, da se cerkev poruši. On se je temu upiral in pošiljal pisma na urad, komisija pa je vztrajala pri svoji zahtevi in mu vsakokrat krajšala rok. Živčna vojna je trajala tri mesece, nazadnje so mu dali samo tri dni časa, da cerkev podre. G. Ciril jim je odpisal: „Katoličani ne rušimo svojih cerkva! Porušite jo vi!“ Po tistem pa „vse tiho je bilo“. Nihče ni več grozil, nihče ni prišel podirati in napetost je počasi popuščala. Za nekaj časa je g. Ciril ustavil zidavo, polagoma je pa začel z ometom na fino, z barvanjem in drugimi deli do konca. V Srbiji so se razmere medtem v marsičem spremenile. Na dan dela, 1.

maja 1991, je bila ta cerkev sv. Jožefa Delavca v predmestju Beograda končno slovesno posvečena.

Kadar g. Ciril po Srbiji in Črni gori pokopava katoliške vernike, pri vsakem pogrebu zapoje Slomškovo pesem V nebesih sem doma, pa če je pokojnik Slovenec, Hrvat, Madžar ali Albanec. Ob poslušanju te pesmi mnogim pridejo solze v oči. Ko sorodnikom izrazi sožalje, jim govori o nebesih, da se bodo tam spet srečali in da bo on najbolj srečen, če se bo tam srečal z vsemi. V nebesih ljudi ne bodo delile ne vere ne narodnosti, vsi bomo samo otroci enega nebeškega Očeta. Ljudje se delimo samo na zemlji, ker to delamo ljudje, Bog pa nas hoče združene, da smo ena Cerkev, ena vera, da smo bratje in sestre med seboj. Od udeležencev na teh pogrebi je 90% pravoslavcev.

V času zadnje srbske vojne zaradi Kosova leta 1999 so intervirali tudi Amerikanci in bombardirali Beograd. Takrat je srbsko sovražstvo, ne samo do Amerikancev, ampak tudi do drugih zahodnjakov prišlo do viška. Tudi g. Ciril je doživljal izbruhe njihove sovražnosti. Od pristašev „etničnega čiščenja“ je dobil v nabiralniku grozilno pismo, v katerem so mu sporočili, da mora v osmih dneh zapustiti ne samo Beograd, ampak tudi Srbijo. Iz nekega lokala, kamor je g. Ciril hodil kupovat pivo, ga je gospodar spodil ven in mu ni hotel prodati piva. Na cesti mu še kak pravoslavni pop ni hotel odzdraviti. V Dom ostarelih, kamor je hodil spovedovat in obhajati stare ljudi, ga nekoč bolničarska sestra ni pustila vstopiti. Ko mu je ukazala, da mora ven, se ji je zoperstavil rekoč: „Grem ven, samo če me vržete!“ In tako je ta sestra tudi storila. Pripeljala je dva moška, da sta g. Cirila s silo odgnala iz drugega nadstropja na cesto. Še dolgo potem je imel črne podplutbe na rokah, s tako silo sta ga držala in vlekla. K sreči so se pa zdaj ti odnosi Srbov do zasovraženih tujcev začeli boljšati.

V Beogradu se je spoznal in obiskoval z mons. Santos Abril y Castelló, apostolskim nuncijem v Jugoslaviji, ki je bil zatem do nedavnega nuncij v Argentini, zdaj je pa novi apostolski nuncij v Republiki Sloveniji. V Beogradu je bil on zelo cenjen kot sposoben diplomat. V času, ko so Amerikanci bombardirali glavno mesto Jugoslavije, se ta nuncij ni umaknil iz Beograda, kot je storila večina drugih diplomatov, temveč je ostal na svojem mestu. Srbi so ga zato odlikovali v znak hvaležnosti in priznanja.

Stiki med pravoslavni in katoličani

Zlatomašnik Ciril Zajec somašuje v luhanski baziliki z monsinjorjema dr. Juretom Rodekom in dr. Mirkom Gogalom. (Foto: Marko Vombergar),

so obstajali vedno, tudi v desetletjih komunizma, ker so bili zatirani eni in drugi. Po padcu komunizma pa je pravoslavna vera začela dobivati moč in postajati spet državna vera. Za katoličane je to nevarno, saj jih imajo za neko sekto in se jih radi izogibajo. Toda sedanji beograjski nadškof Stanislav Hočevar skuša na vse načine prebiti ta led in odpraviti medsebojno nezaupanje. Sadovi njegovega tihega dela so že vidni. Konec aprila je prvič v zgodovini srbski patriarh stopil v katoliško cerkev in bil prisoten pri maši, ki so jo darovali katoliški škofje, člani Škofovske konference Srbije in Črne gore. Patriarh Pavle je ob koncu maše v cerkvi tudi kratko spregovoril. Ta dogodek daje upanje, da se bližamo prijaznejšim odnosom med obema Cerkvama.

Gospod zlatomašnik je - oziroma bo - obhajal zlato mašo na treh župnijah. Preteklega 1. maja je bila prva zlatomašna slovesnost, združena z žeganjem, v cerkvi sv. Jožefa Delavca v predmestju Beograda, kjer je župnik zadnjih 13 let. Udeležili so se je metropolit in beograjski nadškof Stanislav Hočevar, ki je imel homilijo, papeški nuncij Evgenij Sbarbaro, 30 duhovnikov, zbranih iz vseh treh katoliških škofij Beograda, pa tudi dva srbska pravoslavna duhovnika. Srbskega popa, ki deluje na istem teritoriju kot on, je predstavil zlatomašnim gostom kot svojega župnika, sebe pa kot njegovega župnika. To jasno pokaže, v kakšnem vzdušju delujeta. Enkrat povabi eden, drugi drugi. Kadar imajo pravoslavci svoje žeganje („slavo“), je pa g. Ciril njihov gost.

Slovesno zlato mašo bo imel 6. julija v domači župniji v Velikem Gabru, kjer je imel tudi svojo prvo novo mašo. Ponovil jo bo nato tudi v salezijanski cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku, kjer je začel svoj duhovniški poklic kot gojenec in kamor zdaj kot slovenski salezijanec spada. Mariji Pomočnici se bo šel zahvaliti, da ga je ona vodila in spremljala skozi vse nevarnosti v življenju.

G. Ciril je ob svojem zlateg jubileju mašništva iz srca hvaležen Bogu prvič zato, da so mu starši po toliko otrokih dali življenje, in drugič za dar duhovniškega in redovniškega poklica. Rad pove, da ga je Bog na poseben način varoval in vodil po Mariji in po umorjenih bratih domobran- cih, mučencih.

Dobrim željam njegovih sorodnikov in številnih prijateljev, ki so že ali še bodo delili z njim veselje lepega življenjskega jubileja, naša revija pridružuje tudi svoje čestitke.

Priredil Stane Snoj

Duhovno življenje je objavilo

PRED 70 LETI (1933)

JUNIJ

Dušni pastir Josip Kastelic vabi rojake naj v **velikonočnem času** opravi- jo sv. spoved in prejmejo sveto Rešnje Telo. „V slovenskem jeziku je opravilo doslej spoved nekaj nad dvesto naših ljudi. Ravno toliko morda v španskem. Kje pa so drugi katoliški Slovenci v Buenos Airesu? Dolgoletne zmede življenja so nekaterim gotovo že iztrgale tudi vero iz srca. Da ti čakajo in odlašajo, je razumljivo. Vabim jih, da pridejo vsaj poslušat razlaganje božje besede v žup- no cerkev na Avalos. Iz poslušanja bo prišla nemara tudi vera.“

„500 izvodov *Mojega verskega življenja* ponatisnemo zaenkrat iz vsake številke *Slovenskega tednika* na po- sebnih letakih, ki jih dobi brezplačno na razpolago vsak obiskovalec slovenske božje službe na Paternalu in vsak, kdor se pravočasno oglasi zanje pri *Sloven- ski katoliški misiji* na Avalos 250. Kdor bi jih želel redno dobivati po pošti bodi- si v Buenos Airesu, bodisi v provinco, je potrebno, da nam sporoči svojo željo in svoj naslov in hkrati poravna poš- nino, ki znaša do konca leta en peso za vsakih pet izvodov na isti naslov.“

„Ogromne **procesije svetega Rešnjega Telesa** pri stolni cerkvi v Buenos Airesu se je letos hvalevredno prvič uradno udeležila tudi znatna sku- pina slovenskih mož in žena.“

PRED 60 LETI (1943)

JUNIJ

IZ UREDNIŠTVA IN UPRAVE

„Nekateri ne dobivajo v redu *Du- hovnega življenja*. Kdor ga ne dobi do petega v mesecu, naj mi to javi, da se vložijo pritožba. Mnogi pa izgube revijo, ker jim jo otroci s ceste odnesejo. Zato seveda morajo sami primerno zagotoviti

red v dostavi. Nove naročnike tudi lah- ko pridobite. Saj je še mnogo rojakov, ki nimajo v hiši nobenega slovenskega čitanja. Koliko koristnega zvedo starši za vzgojo otrok; novic od doma in od tukaj in razne stvari, vse samo za 2 \$ na leto. Le pošljite nam imena in naslove tistih, kateri bi imeli voljo, da se pridržijo krogu bralcev naše revije, ki že deseto leto vrši svojo lepo nalogo.“

ROJAKOM V ČAKU

Izseljenski duhovnik Janez Hladnik vsako leto obišče rojake širom po Ar- gentini. Že prej napove svoj obisk. „Spo- ročam, da sem se namenil obiskati ro- jake v Čaku in Tucumanu meseca juli- ja. Mnogi rojaki so v Čaku poročeni le civilno. Preskrbel si bom vsa potrebna pooblastila, da se bodo vsi tisti lahko poročili tudi cerkveno. Prosim vse pri- zadete, če bi bili tako ljubeznivi, da bi mi sporočili svoja imena.“

OB SEDMI OBLETNICI

Prekmurski rojaki se zbirajo vsako drugo in četrto nedeljo v mesecu k slo- venski maši v kapeli na Avellannedi, uli- ca Manuel Estévez 630, sedem kvader od Puente Barracas proti Dock Sudu, blizu La Blanca. 13. junija so prihitali k službi božji, med katero je g. Hladnik blagoslovil nov križ, delo rojaka Gelta, umetnika v rezbarstvu. „Križ, blagoslov- ljen ob sedmi obletnici, je priča, da se avehanedski rojaki nikdar nočejo sramovati svete vere, temveč jo hočejo vedno in pred komurkoli tudi javno izpovedovati in visoko držati znamenje naše vere, sveti križ.“ Sedem let je tega, kar je g. Janez Hladnik prišel mednje s predlogom, da bi se zbirali pri sloven- ski maši. „Trije možje: Žlebič, Ivanič in Utroša so takoj šli na delo. Zbrali so denar za harmonij, priglasili so se pev- ci, potrudil se je g. Ciril Jekše. Od tedaj naprej je skupnost med Prekmurci nad vse lepo zrastle. Nabavili smo si krasno zastavo s podobo brezjanske Marije Po- magaj. Pevski zbor je narastel in ga se- daj spretno vodi g. Ciril Kren.“

DEKLIŠKA ČAJANKA

Družabni večer s čajanko v pomoč okupirani Jugoslaviji, ki jo je organiziral slovenski dekliški krožek 13. junija v prostorih *Slovenskega doma* na ulici San Blas 1951, je zbral čez 300 oseb. „Pridne gospodinje, matere in dekleta so poskrbele za polno mizo vsakovrstnih peciv po domačem slovenskem okusu, da so bili gostje očarani.“ Na srečanju so govorili predsednik Jugoslovanske narodne obrane (JNO) g. Mikuličič, tajnik arhitekt Viktor Sulčič in pa odpravnik poslov jugoslovanskega poslaništva dr. Dominiković, „ki je izrekel nadvse priznalne besede slovenskim mladencem in ženam, ki tako zgledno predstavljajo jugoslovansko kolonijo v Argentini.“ Čajanka je zbrala 500 \$ v pomoč Jugoslaviji.

OBISK SLOVENSKEGA MISIJONARJA

Ludvik Pernišek, salezijanski duhovnik, misijonar v Junin de los Andes, je po dolgih letih obiskal rojake v Buenos Airesu. Na Avellanedi je 20. junija maševal in doživel po 13 letih spet slovensko petje pri maši. Popoldne je imel molitve in nagovor na Paternalu. Bil je tudi na prireditvi *Slovenskega doma*.

TELOVSKA PROCESIJA

Na Paternalu pri sv. Neži je bila 27. junija procesija sv. Rešnjega Telesa s svetogorsko zastavo. Dušni pastir Janez Hladnik je vabil vernike s temi besedami: „Ne le člani bratovščine, temveč tudi drugi rojaki prihitite, da bomo dali čast Zveličarju. Nikar ne bodite tako brezbrizni in malomarni, da bi ne imeli za Gospoda nobenega časa in nobene misli. Dokažite svojo resnično vero, izpričajmo našo ljubezen do Gospoda, da nas bo On mogel med svoje prišteti, kadar bo prišla ura večnosti.“

VIDOVDAN

„Spomin na ta žalni dogodek - poraz Srbov na Kosovem polju pred 554 leti — je dramil skozi stoletja narod iz mrtvila, ga vzpodbujal na boj in slednjič je bil prav vidovdanski spomin, duh navdušenega boja za 'Krst časni i slobodu zlatnu', ki je najprej dvignil Srbijo iz stoletnega turškega robstva in pozneje Jugoslavijo spojil iz razdeljenih narodov slovanske krvi,“ razlaga dušni pastir Janez Hladnik.

Spomin Vidovega dne so obhajali rojaki 27. junija z molitvijo za žrtve oku-

pacije v Jugoslaviji. Pri sv. Rozi se je zbralo lepo število vernikov pri maši, med katero je pel avežanedski zbor.

PRED 50 LETI (1953)

JUNIJ

V bolnico se je moral zateči na **operacijo Janez Hladnik**. V mladosti si je poškodoval nogo, ki mu je potem v življenju večkrat delala težave. V zadnjem času ga je ovirala v njegovem požrtvovalnem delu v fari sv. Jožefa v Lanusu. Operacija je uspela. Zdravstveno stanje pa mu ni dovolilo, da bi mogel opraviti za 4. junij predvideno blagoslovitev novega župnišča.

Na sestanku plenuma **Južnoameriške Baragove zveze** (JBZ) je bil na mesto umrlega predsednika prelata dr. Alojzija Odarja izvoljen Anton Orehar.

7: Slovenska Telova procesija v Buenos Airesu je tudi to leto privabila veliko število rojakov, gotovo nad 1000. Bila je, kot vedno doslej, v prostorih Don Boscovega zavoda v Ramos Mejiji. Mašo je daroval salezijanski duhovnik Janko Mernik, ki deluje v omenjenem zavodu in zbira slovensko mladino v tankajšnjih prostorih (*Mladinski dom*). Procesijo je vodil glavni dušni pastir med Slovenci v Argentini, Anton Orehar. Štiri evangelije so odpeli bogoslovci Jože Šuštar, Janez Petek CM, Janko Mernik SDB in Jože Jurak. Po procesiji so imeli rojaki priložnost videti film **Sveti Janez Bosco**. Kronist v DŽ pripominja: „*Slovenci so se nato razpršili po bližnjih naseljih in se medsebojno obiskali. Pri takih dnevih naši živo začutijo, da je tujina pač slab nadomestek za nasilno izgubljeno domovino, zato se iščejo eden drugega in si skušajo v prijetni domačnosti in obujanju spominov priklicati pred oči podobo naše lepe Slovenije*“.

14: Vsako leto se Slovenci prve dni junija spominjamo protikomunističnih žrtev, ki so dali življenje zlasti ob masovnem pokolu po izročitvi domobrancev koncem maja leta 1945. „*Kot je Srbom po skoraj 500 letih spomin na Kosovo polje še vedno svet in pomemben, tako bodo morali vetrinjski dogodki, ki so končali v Teharjih, okrog Št. Vida, v Kočevju in še sam Bog ve kje, ostati nam preživelim v večnem spominu*“. Slovenci v Velikem Buenos Ai-

resu so se jih spomnili pri mašah, popoldne pa je DS pripravilo **spominsko proslavo** v počastitev spomina vseh padlih slovenskih protikomunističnih borcev, junakov in mučencev. Spored je sestavil pesnik Igor (Adolf Škrjanec), izvajali so ga člani igalskih družin, pel pa je SPZ Gallus. Glavni govornik je bil domobranski častnik Emil Cof. Režiral in oder opremil je Marjan Willenpart.

20: Ob prvem mesecu smrti dr. Alojzija Odarja je opravil **slovesno mašo zadušnico** za blagopokojnim glavnim slovenski dušni pastir Anton Orehar.

20: Druge duhovne vaje za **slovenske žene in matere** je ta dan in naslednji vodil dr. Filip Žakelj.

21: Na petem rednem letnem **občnem zboru SDO** so bile izvoljene za predsednico Katica Kovač, za odbornice pa Pavla Hribovšek, Vera Kokalj, Sonja Čop, Lenčka Zupan, Pavči Maček, Francka Krajnik, Francka Strah, Olga Prijatelj, Mara Bidovec in Tinca Glavan. Duhovni vodja je dušni pastir Anton Orehar.

21: Janez Hladnik že deluje v svojem novem župnišču. Povabil je svoje rojake, staro in novonaseljene, na otvoritev. Po maši je bila **blagoslovitev novega poslopja**. Lanuški slovenski pevski zbor je priredil veseloigro **Dva para se ženita**. Zatem je sledila družabna zabava v zgodnje večerne ure.

28: Drugi socialni dan so priredili člani *Družabne pravde* v cerkveni dvorani v Ciudadeli, predmestju Buenos Airesa (prvi je bil prejšnje leto ob priliki katoliškega shoda). Začel se je s sv. mašo, ki jo je daroval dr. Ivan Ahčin, predsednik Stalnega odbora za prirejanje socialnih dni. Po maši je začel zborovanje in pojasnil namen le-tega, ki je izražen v geslu: **Za našo gospodarsko osamosvojitve**. Prvi referent je bil on sam. Prikazal je namen izražen v geslu kot najbolj nujno gospodarsko in socialno nalogo Slovencev v tujini. Sledil je referat Maksa Jana: **Kakšne so bile možnosti gospodarske osamosvojitve v domovini**. Rudolf Smersú je v svojem koreferatu prikazal, **kakšne so danes možnosti gospodarske osamosvojitve med slovenskimi izseljenci v tujini**. Janko Žebré je prečital pozdravna pisma, nakar je sledil referat Avgusta Horvata: **Delo - podlaga naše gospodarske osamosvojitve**. Nato je Viktor

NE ODLAŠAJMO BREZ POTREBE

DR. HUBERT POŽARNIK

Veliko ljudi ima grdo navado prelaga-ti na jutri, na naslednji teden ali mesec in celo leto, kar bi lahko — in morali — stori-ti danes. Posledice so številne. Prvič os-tanejo stvari neopravljene in problemi nereseni. Drugič nam povzroča odlaga-nje duševni nemir, slabo vest, nezado-voljstvo s seboj, nerazpoloženje in tesno-bo. tretjič postanejo neresene zadeve vedno težje rešljive; bodisi samo v naših očeh bodisi zato, ker so se problemi za-radi odlaganja v resnici povečali. Z odl-ganjem lahko prizadenemo ljudi in izgu-bimo njihovo zaupanje ali naklonjenost.

Z nepotrebnim odlašanjem smo tudi sami prikrajšani za tisto, kar si želimo.

Strokovnjaki ugotavljajo, da ljudje po-sebno pogosto prelagajo na poznejši čas naslednje zadeve: pogovor z zakoncem o problemih, povezanih z zakonom, po-govor z nadrejenim o povišanju plače, napredovanju ali izboljšanju delovnih raz-mer, obisk zdravnika, opustitev kajenja in uživanja alkoholnih pijač, poduk otrok o spolnosti in pisanje pisem ter obiske. V celoti naj bi bil vsak tretji odrasel človek izraziteje nagnjen k odlašanju.

Ne zatiskajmo si oči

Poleg tega opisujejo strokovnjaki ra-zlične načine in strategije, h katerim se zatekajo kronični odlašalci. Nekateri skušajo spraviti težave s sveta tako, da si pred njimi zatiskajo oči in ušesa. Njiho-

vo nasprotje so tisti, ki se neskončno radi pogovarjajo o svojih problemih ali pa o njih veliko berejo — ker pridobivajo čas, skratka zato, da se jim problemov ni tre-ba lotiti. Tretji radi negujejo prazno upan-je, da se bodo stvari nekako rešile same od sebe ali pa jih bo rešil kdo drug. Značilno za četrto skupino odlašalcev je, da skušajo opravičiti svojo cagavost s šte-vilnimi za lase privlečenimi izgovori, na primer, da trenutno niso pri volji, da ta hip nimajo časa za rešitev zadeve ali se sla-bo počutijo. Pri nekaterih se potem v res-nici razvije nekakšen beg v delo ali bole-zen. Peta skupina odlašalcev se pod pritiskom razmer in drugih ljudi sicer spopa-de s problemom, značilno zanje pa je, da jim upadeta, včasih tik pred njegovo razrešitvijo, vztrajnost in pogum. Tako ostane na koncu problem kljub vsemu neresen. Poznamo tudi take ljudi, ki si ne upajo imeti želja in načrtov, kajti kdor jih nima, temu se ni treba ničesar lotiti. Sez-nam pa še dolgo ni izčrpan. Nekateri se izmikajo soočenju s problemom in nje-govemu reševanju, ker se bojijo odkriti, da so sami krivi zanj. Spet drugi se niso vo-ljni spremeniti, tretjim so nereseni proble-mi dobrodošli, ker lahko zanje nepretrgo-ma obtožujejo druge, četrte je preprosto strah razočaranja, ker ob neresenih za-devah lahko ohranijo upanje, da je resni-ca taka, kot jo želijo.

In zakaj so nekateri ljudje še posebej nagnjeni k odlašanju? Dejstvo je, da so že nekateri dojenčki in malčki bolj plašni

kot drugi. Vendar je cagavost v življenju le redko posledica podedovanih ali pri-rojenih dejavnikov. Bolj kot drugo je odloči-lna vzgoja. Posebno pretrdo ali preveč popustljivo, razvajajoče ravnanje z otrokom dela iz njega odlašalca. Prvo zato, ker vcepi otroku strah pred samo-stojnim ravnanjem, drugo pa, ker ne krepi njegove odločnosti in življenjske odpor-nosti.

Izogibajmo se odlašanju

Strokovnjaki svetujejo tistim, ki so nagnjeni k odlašanju, naslednje:

1. Večkrat se vprašajmo: „Kaj se mi lahko zgodi v najhujšem primeru, če zadeve ne bom več prelagal/a?“ Odgo-vor nas bo presenetil. V večini primerov se ne bo zgodilo nič groznega. Z drugimi besedami: ko pogledamo svojemu strahu v oči, navadno ugotovimo, da ni razloga za njegovo nadaljnje pestovanje.

2. Izogibajmo se odlašanja: „enkrat“, „kdaj drugič“, „mogoče“, ali „bom še videl/a“. To pomeni, da v prihodnje in brez potrebe ne smemo več misliti v nejasnih časovnih okvirih in pogojnikih, marveč moramo zgostiti čas na „danes“ oziroma „tu in sedaj“.

3. Zavore začnimo odpravljati s pisan-jem dveh ali treh pisem, ki smo jih že dalj časa nameravali napisati znancem ali znankam, a doslej „nismo imeli dovolj časa“. Hitro bomo čutili zadovoljstvo, ker smo premagali odlašanje. To nas bo spod-budilo, da bomo kot drugo nalogo opravili nekaj še neopravljenih telefonskih pogo-vorov, šli potem na obisk, izlet ali prired-itev, ki smo jih že dalj časa načrtovali — in tako dalje, od lažjega k težjemu.

4. Naredimo natančen načrt (dan, če je treba, tudi uro), kdaj se bomo česa lo-tili in kako. Problemi so včasih v resnici zapleteni in zgodi se, da nekaj govori v prid take in nekaj v prid drugačne rešitve. Toda zaradi tega ne smemo odprniti. Zade-vo premislimo, zberimo pogum, tvegajmo in prevzemimo odgovornost za svojo od-ločitev. Boljše si je priti o zadevah na jas-no, kot jih neresene potiskati pred seboj.

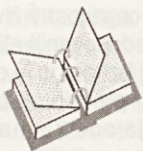
5. Če smo sprejeli kakšno važno od-ločitev, seznanimo z njo svoje bližnje. V mnogih primerih nam bodo pametno svetovali in nas spodbujali — ali pa nam bo vsaj nerodno pred njimi, če obljube ne bomo izpolnili.

6. Skušajmo dati svojemu življenju več poleta. Pogum, domišljija in samoza-vest so nujni pogoj za srečno in uspešno življenje.

Češnovar prebral referat zaradi bolezní odsotnega Jožeta Mavriča st. o isti tema-tiki. Sledil je koreferat Boža Finka: **Gospodarske položaj in močnosti gospodarske osamosvojitve med našimi izobraženci.** Tajnik Jože Šemé je nato prebral resolucijo, ki jo je pripra-vil **Stalni odbor**, v katerem se osnuje **Gospodarski svet**, sestavljen iz enake-ga števila delodajalcev in delojemalcev, čigar naloga bo proučevanje in reševanje socialnih in gospodarskih vprašanj slo-venskih naseljencev ter dajanje pobud in pomoči pri organiziranju gospodarske pisarne, nabave in prodajne zadruga in zlasti pri ustanovitvi slovenskega denar-nega zavoda v Buenos Airesu. Na social-

nem dnevu je bil izvoljen pripravljalni odbor, ki bo izvedel vse potrebno za osnovanje **Gospodarskega sveta**. Od de-lodajalcev so bili izvoljeni: Janko Aršek, Lojze Erjavac, Anton Godec, Andrej Krošelj, Jože Mavrič, Maks Osojnik, Mar-jan Willenpart in Rudolf Žitnik; od delo-jemalcev pa: Ivan Ašič, Viktor Češnovar, inž. Bojan Devetak, Maks Jan, Janez Kralj, Avgust Malovrh, inž. Albin Moze-tič in Janko Žebre.

29: Srebrno mašo je daroval Stanislav Škrbé, rojen leta 1903 v Žužemberku, pred vojno znan kot kate-het na Lediní v Ljubljani, v Argentini pa kot spovednik tako pri Argentinčih kot Slovencih.

iz naše kronike

METKA MIZERIT

• V nedeljo, 6. aprila, je odsek Zveze slovenskih mater in žena **San Justo** pripravil vsakoletno kosilo združeno s srečelovom. Prireditelj je vodila predsednica Zveze Nežka Kržišnik. Navzoči so si lahko ogledali razstavo mladih umetnic Karle Škvarča in Cecilije Grbec.

VELIKI TEDEN V BUENOS AIRESU

Na **cvetno nedeljo** so naši duhovniki po vseh slovenskih središčih pri sveti maši blagoslovljali oljke in butarice. V procesiji smo počastili Kristusa, kar nas spominja na Njegov slovesni vohod v Jeruzalem.

Na **Pristavi v Castelarju** je mladina v večernih urah uprizorila pasijon. Prostor so spremenili v prizorišče postaj Kristusovega trpljenja, tako da so ga gledalci lahko spremljali od vrta Getzemani do Kalvarije.

Na **veliki četrtek** je bila v slovenski cerkvi Marije Pomagaj večerna sv. maša, ki jo je daroval delegat slovenskih dušnih pastirjev dr. Jure Rode za vse žive in rajne duhovnike v Argentini. Po sveti maši so prenesli sv. Rešnje telo v tabernakelj. Sledile so ure češčenja Najsvetejšega zakramenta. Najprej so molile žene, nato možje in končno mladina. Obrede je spremljalo ljudsko petje.

Na **veliki petek** smo se zopet zbrali k bogoslužju; vodil ga je župnik Franci Cukjati. Najprej je bilo branje božje besede, dve berili in evangelij,

trpljenje našega Gospoda Jezusa Kristusa. Mešani pevski zbor iz San Justa, pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar, je pel slovenski pasijon in spremljal vse obrede z lepimi postnimi pesmimi. V drugem delu je bilo češčenje sv. križa. Množica ljudi, starejših, mladih in otrok se je približala k oltarju za poljub križa. Nato je bilo sv. obhajilo. Za sklep smo molili križev pot.

Na **veliko soboto** dopoldne so slovenski duhovniki po krajih, kjer živijo Slovenci, blagoslovili velikonočna jedila. Zvečer smo se zbrali v slovenski cerkvi k vstajenskim obredom. Najprej je bilo slavlje luči, nato bogoslužje božje besede, blagoslov krstne vode in slovesna sv. maša, ki jo je daroval dr. Jure Rode za vse žive in rajne Slovence v Argentini. Pri obredih velike sobote je pel pevski zbor iz San Martina pod vodstvom gospe Lučke Kastelic. Na orglah jih je spremljala gospa Anka Savelli Gaser. Vse tri dni je bila priložnost za spoved.

Na **velikonočno nedeljo** so bile po vseh slovenskih središčih slovesne sveče maše.

V Našem domu v San Justu so imeli po sv. maši akademijo in skupen velikonočni zajtrk.

• V petek, 25. aprila, je bilo izredno srečanje **Medorganizacijskega sveta in mladinskih** organizacij. Govorili so o problemih, ki se pojavljajo tudi v slovenski skupnosti in so vpliv družbe in časa, v katerem živimo.

• V četrtek, 1. maja, je bil v Slo-

venski vasi **mladinski športni turnir**. Dekleta so se pomerila v odbojki, fantje pa v nogometu.

• **43. obletnica Slovenskega doma v Carapachayu** je bila v nedeljo, 4. maja. Slavlje se je vršilo pod geslom: „Slovenska zemlja, kristal iz božje roke vzeti.“ Že v jutranjih urah so se rojaki začeli zbirati v domu. Ob desetih je predsednik doma Franci Žnidar pozdravil vse navzoče; nato so dvignili argentinsko in slovensko zastavo ob petju obeh himen. Sv. mašo je daroval delegat dušnih pastirjev dr. Jure Rode. Ljudsko petje je spremljalo versko bogoslužje. Po sv. maši so vsem gostom postregli s pristno slovensko medico. Hitro in spretno so člani doma spremenili dvorano v jedilnico. Mladi so postregli gostom z okusnim kosilom, ki so ga pripravile skrbne gospodinje. Po kosilu so se gostje, predstavniki bratskih domov in domači pomaknili na dvorišče, kjer so v prijateljskem pogovoru počakali na kulturni program, ki se je začel ob petih. Najprej je predsednik doma Franci Žnidar pozdravil vse navzoče. V programu so nam pokazali nekaj velikih mož slovenske kulture. Nastopili so šolski otroci in mladi, ki so predstavili igro Berte Golob z naslovom: „Slomškova pot v nebo.“ Režirala je Ani Klemen, ki je tudi prebrala kratek sestavek o knjigi „Blaže in Nežica v nedeljski šoli.“ Sledil je pozdravni govor predsednika Zedinjene Slovenije g. Lojzeta Rezlja.

Jakob Aljaž je bil mož, ki si je veliko prizadeval za Slovensko planinstvo. Na platnu smo videli čudovite slike Triglavskega narodnega parka. Sledil je pozdravni govor gospe Jane Strgar, svetovalka na veleposlaništvu Republike Slovenije. Poročala je o delu veleposlaništva in želela domu uspešno delovno leto in

Nesrečni odvečni kilogrami

Dolgi zimski večeri, običajno ob televizorju, kar zapeljujejo k uživanju te ali one slaščice, čokolade, bonbončkov ali različnih slastnih čipsov. Rezultat pa so, žal, čezmerni kilogrami. Kako se jih znebiti? Pa je to sploh potrebno? Menim, da je odgovor le eden: absolutno da. Vemo, da čezmerna telesna teža pomeni

hudo povišano verjetnost obolenja za raznimi boleznimi in zgodnejšo smrt. Pa tudi estetski, modni izzivi (ko mislimo na bližajoče se poletje in kopanje) odvečnim kilogramom niso naklonjeni.

Poznamo različne shujševalne diete in prav njihovo veliko število govori o tem, da nobena ni res uspešna. Nekatere sicer povzročijo hiter padec telesne teže, toda po znanem jo-jo učinku začne ta takoj, ko dieto končamo, zopet naraščati. Zato velja spoznati, da bomo trajno skušali le, če bomo manj jedli. To seveda pomeni, da

moramo spremeniti prehranjevalne navade, da moramo spremeniti način življenja.

Oglejmo si najprej hrano. Največ energije dajejo maščobe in teh pri nas zaužijemo mnogo preveč. Živalske maščobe (svinjsko mast, zaseko, mastno meso) moramo popolnoma pozabiti in tudi z oljem velja biti varčen. Žlička olivnega olja in morda še kakšnega kvalitetnega rastlinskega je dovolj. So-dobne posode za kuho, prevlečene s snovmi, ki preprečujejo prijemanje hrane,

še mnogo veselih obletnic. Odlomek iz Cankarjevega Kurenta je prebrala Sonja Kolenc. V kratkem in lepem filmu smo videli čudovite kelihe, ki si jih je zamislil mojster Jože Plečnik. Tudi Franc Marolt je bil umetnik; študiral in obnovil je slovenske narodne ples. Folklorna skupina Maribor nam je pod vodstvom Ani Resnik zaplesala ples ljubljanskega okolja. Nato smo poslušali še glasbo Slavka Avsenika. Zaključne besede je povedal Janez Žnidar, ki je, s primernim besedilom, povezoval program. Tiste, ki so jih srbele pete, je povabil na ples, saj so prišli „Štirje fantje, ki špilajo.“ Drugi pa smo se vrnili na svoje domove z obljubo, da se bomo prihodnje leto zopet srečali.

• **Občni zbor v Slomškovem domu** je bil v nedeljo, 4. maja; vodil ga je predsednik Marjan Jože Loboda. Najprej so odborniki podali poročila, nato pa so bile volitve. Novi odbor sestavljajo sledeči člani: predsednik cont. Gregor Hribar, podpredsednica prof. Neda Vesel Dolenc, tajnica Marjana Lenarčič Dobovšek, blagajnik cont. Miha Bokalič, gospodar inž. Miha Podržaj; ostale odseke vodijo: kulturnega Marko Selan, obveščanje prof. Neda Vesel Dolenc, dušno pastirstvo g. Franci Cukjati, odsek mladinskih organizacij cont. Edi Cestnik, slovensko šolo Helena Rode, odsek ZSZM Pavla Kovač Škraba, nadzorni odbor: Herman Zupan in dr. Boris Štrfček. Novi predsednik cont. Gregor Hribar se je zahvalil za zaupanje in poudaril, da moramo gojiti zavest pripadnosti slovenski skupnosti in domu.

• **Zveza slovenskih mater in žena** je imela svoj redni sestanek v četrtek, 8. maja, v Slovenski hiši. Po redni seji, ki jo je vodila predsednica ga. Pavlina Dobovšek, je govorila gos-

pa Irena Fajdiga in sicer o molitvi rožnega venca.

• V soboto, 10. maja, je bil **dan duhovnosti** za dijake srednješolskega tečaja. Udeležilo se jih je 165. Uvodni nagovor je imel g. Janez Cerar. G. Franci Cukjati je povedal program, po katerem je potekal dan duhovnosti. Dijaki so se razdelili po skupinah, se razgovarjali in pripravili vprašanja, ki so jih stavili predavateljici. Govorila jim je gospa María E. Perea de Martínez o problemih, ki težijo mladino v današnjih časih ter odgovarjala na vprašanja, ki so jih dijaki stavili. S sv. mašo, ki jo je daroval g. Franci Cukjati, so zaključili dan duhovnosti. Imeli so tudi priložnost za sv. spoved. Na dnevu duhovnosti so jih spremljale: ravnateljica tečaja prof. Neda Vesel Dolenc, prof. Mirjam Oblak in tajnica ga. Alenka Godec. Sodelovali so tudi bivši dijaki tečaja.

• V nedeljo, 11. maja, **slovenski romali v Luján**. Prišli so rojaki iz vseh okrajev Velikega Buenos Airesa, pa tudi iz notranjosti dežele, iz Rosaria in Bariloche. Lepo nedeljsko jutro je bilo, ko smo se zbrali v baziliki lujanske Matere božje k sv. maši. Daroval jo je delegat dušnih pastirjev dr. Jure Rode. Somaševala sta dr. Mirko Gogola in g. Ciril Zajc, salezijanec zlatomašnik, ki je bil v Argentini na obisku pri sorodnikih. Slovesnost bogoslužnega opravila je povečalo mogočno ljudsko petje. Po koncu sv. maše smo romarji odšli h kosilu, ki smo ga po stari romarski navadi prinesli s seboj.

Popoldanska pobožnost se je začela ob 13.45. Romarje je nagovoril duhovnik Ciril Zajc. Spomnil se je žalostnih dogodkov bega in pobojev po vojni in nas spodbujal, naj bomo zvesti Mariji Pomočnici, ki ni še nikogar zapustila, kdor se je k njej zatekel v težavah. Nato smo šli v

procesiji po trgu pred baziliko. Najprej križ, potem so fantje nosili argentinsko, slovensko in papeško zastavo. Sledila sta oba domobranska prapora in številni otroci naših slovenskih šol, ki so jih spremljale skrbne učiteljice. Sledil je kip lujanske Marije in lepo število otrok oblečenih v narodne noše. Fantje so nosili podobo brezjanske Marije Pomagaj, sledili so ministrantje in duhovščina ter bandera svetogorske Kraljice. Za temi se je uvrstila množica romarjev, tako da je procesija obkrožila ves trg. Ko smo se vrnili v baziliko so bile pete litanije Matere božje, posvetitev Brezmadežni in blagoslov. Poslovlili smo se s pesmijo Marija skoz življenje.

• V soboto, 17. maja, je bila v Našem domu v San Justu prireditve Balantičeve šole. Slavili so **80-letnico gospodične Angelce Klanšek**, ki že 52 let poučuje v Balantičevi šoli. Najprej je bila sv. maša, ki jo je daroval župnik g. Toni Bidovec, somaševal pa je g. Franci Cukjati. Zahvalili smo se Bogu za lepo obletnico gospodične Angelce in za vse prejete milosti. Po sv. maši je sledila akademija. Program je povezovala Ivana Tekavec. Nastopili so učenci Balantičeve šole pod vodstvom svojih učiteljic in se zahvalili gđ. Angelci za ves njen trud in delo, ki ga je opravila skozi pol stoletja. Nastopili so pa tudi bivši učenci, danes že mamice in očetje. Potem so nas vse pogostili z bogatim prigrizkom; tudi torta in svečke so prišle na vrsto. Vsi so pokazali ljubezen do učiteljice, ki v Balantičevi šoli vzgaja že tretji rod v zavedne Slovence in dobre osebe.

Isti dan so praznovali v Našem domu tudi **80-letnico gospe Ivanke Puhek**, ki je dolga leta požrtvovalno stala ob strani učiteljstvu Balantičeve šole in njenim učencem.

omogočajo, da je takšno kuhanje uspešno. Vse uporabljeno meso naj bo pusto, prav brez maščob. Čimveč naj bo sadja in zelenjave, po najnovejših spoznanjih celo po petkrat na dan! Mleko je lahko posneto, mlečni izdelki le iz posnetega mleka (sir, jogurt, skuta). Smetane in surovega masla raje ne uporabljajmo. Tudi sladkor nikakor ni potrebno hranilo, mirno ga nadomestimo z umetnim sladilom ali opustimo. Slaščice se pa sploh izogibajmo, prav tako bonbonov, čokolade, različnih oreškov. Črni kruh je primernejši od bele-

ga, priljubljeno prežganje raje pozabimo. Tudi po teh načelih sestavljena prehrana bo lahko okusna. Soli uporabljamo čim manj, začimbe naj ne bodo premočne, raje domače kot uvožene.

Tudi pri poskusu hujšanja velja, da je treba vsak dan spiti precej tekočine. Dva litra je za odraslega kar pravilna količina. Zelo primerna je mineralna voda, nesladkan čaj in sok. Mleko je hranilo, zato ga ne uživamo kot tekočino. Alkoholne pijače ne sodijo v načrt hujšanja. Pivo celo redi, žgane pijače odklanjamo, vino mor-

da rdeče, ne sladko, kozarček ob kosilu in drugega ob večerji. Več pa ne.

Tudi na gibanje ne smemo pozabiti. Sodoben način življenja je vse bolj lažoden, cele dneve presedimo in poležavamo, gibamo se bore malo. Vsaj dve uri na dan posvetimo telesni dejavnosti. Ta naj bo kajpak letom in zdravju primerna.

Kot vidimo, lahko kar precej naredimo za svoje telo, za zdravje ter videz. Potrudimo se — mnogo bolje se bomo počutili.

Prim. Kurt Kancler, dr. med. spec.

malo za šalo...

V nedeljo se je doktorju pokvaril televizor. Razočaran je poklical TV-mehanika in ga prosil, naj pride v najkrajšem možnem času. Mehanik mu je odgovoril, da ima rojstni dan in veliko ljudi na obisku.

„In zato ne morete priti?“ se jezi doktor. „Če bi mene poklicali, bi prišel kljub praznovanju rojstnega dne!“

„No dobro“, reče mehanik, „pridem!“ Ko se je mehanik končno prikazal, je odprl TV, odvil nekaj vijakov in rekel:

„Če še v treh dneh ne bo delal, ga pri-
peljite na servis.“

Kapucini. — „Neverjetno! Kapucini pometajo z brado.“

„Kaj? Ni mogoče!“

„Seveda je: ne bodo se obrili, ko grejo pometati!“

Gorenjec vstopi v matični urad in pove. „Rad bi prijavil, da je moja žena rodila otroka. Koliko stane prijava?“

„Nič.“

„No, potem vam pa povem, da so trojčki!“

Zaimki. Učiteljica: „Luka, povej mi dva

zaimka.“

Luka: „Kdo, jaz?“

Učiteljica: „Odlično, sedi!“

Policista sredi vročega indijanskega poletja patrolirata po mestu. Vročina kar puhti z asfalta in eden od policistov reče:

„Prav želim si, da bi sedajle zapadlo vsaj pol metra snega!“

„Si nor!“ reče drugi. „Kdo ga bo pa kidal v taki vročini?“

Uslužbenca ministrstva za notranje zadeve se pogovarjata. Eden pravi:

„Moje delo je tako tajno, da niti sam ne vem, kaj delam.“

Prijatelja Gorenjca v pogovoru:

„Če bi imel dve hiši, ali bi mi dal eno?“

„Veš da bi ti jo dal!“

„Če bi imel dva avtomobila, ali bi mi dal enega?“

„Tudi avto bi ti dal!“

„In če bi imel dve srajci, ali bi mi dal eno?“

„Ne, to pa ne.“

„Zakaj pa ne?“

„Ker dve srajci imam.“

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- V rokah imamo oblast, je rekel. In me lopnil s pestjo po glavi.
- Slovenija je tako ozvočena, da se sliši samo glas kontinuitete.
- Kaj nam bodo obljubljali, kadar bomo v Evropi?
- Pokomunist je komunist s potrdilom partijskega sekretarja, da je demokrat.
- Slovenski politiki se ne obračajo po vetru, saj pri nas piha veter samo z ene strani.
- Kadar bomo Slovenci v Evropi, bomo hodili v Slovenijo na počitnice.
- Komunizem je napredna ideologija, ki so jo skazili komunisti.
- Slovenska barka plava v mirnih, enosmernih vodah.
- Enoumje je, če vsi mislijo in ukrepajo enako. V pluralizmu mislijo vsi drugače, delajo pa enako.
- V rokah nepoštenega sodnika je vsak zakon krivičen.
- Slovenija se je demokratizirala: prej si lahko dosegel uspeh kot član partije, danes pa kot prijatelj oblasti.

KJE JE KAJ

Spomini na tragične dogodke —

Lojze Kukovica 129

Državljanstva zavest —

Nadškof Franc Rode 130

Kristjan je nositelj luči 130

Papež je povedal 131

Nameni Apostolata molitve za junij 132

Mati Terezija iz Kalkute —

Metka Mizerit 133

Rožni venec Device Marije —

Apostolsko pismo Janeza Pavla II. 134

Jožef Cafasso — Silvester Čuk 136

Luč, ki v ognju vzhaja — Vladimir Kos 136

Posebni Boglonaj — Vladimir Kos 136

Na Boga, Marijo in domovino

ne pozabite — Ciril Zajec, SDB 137

Škof Alojz Uran nas pozdravlja 138

Sedemdeset let na braniku —

Zorko Simčič 139

V Avstriji pripravljajo Florijanovo leto 139

Pripravljenost slovenskih škofov

na drugo svetovno vojno —

Jure Vombergar 140

Poživiti evropske krščanske korenine 140

Molili za žrtve sarsa 140

Kakor tudi mi odpustčamo —

Milena Ahčin 141

Nič se ti ni zgodilo — Milena Ahčin ... 141

Kratke novice 131, 135, 137, 139, 140 141

Angel žalovanja — Anselm Grün 142

Česar se Janezek nauči... —

Adalbert L. Balling 142

Ali smo res lahko srečni samo,

če smo v dvoje? 143

Dve osebi istega spola se ljubita.

Ali je to dopustno? 143

Slovenci romali v Lurd 143

Razmišljanje ob 100-letnici rojstva mons.

Janeza Hladnika — Jure Vombergar 144

Po posredovanju in dobroti gospoda

Janeza -Srečo Urbanija 146

Koliko časa imam? — Tomaž Ogris 147

Razvojna hipoteza je zmotna 148

Vprašujete-odgovarjamo — LK 149

Ko govorjenje ne pomaga —

Dr. Hubert Požarnik 150

V primežu revolucije — Ivan Lavrih 151

Salezijanec Ciril Zajec zlatomašnik 153

Duhovno življenje je objavilo 155

Ne odlašajmo brez potrebe —

Dr. Hubert Požarnik 157

Iz naše kronike — Metka Mizerit 158

Nesrečni odvečni kilogrami —

Kurt Kancler 158

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVija

Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo.

Direktor: mons. dr. Jure Rode - Urednik: arh. Jure Vombergar - Tehnični urednik: Stane Snoj - Članica uredniškega odbora: Metka Mizerit - Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel.: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - Oblikovanje in tisk: Talleres Graficos VILKO S.R.L. - E.E. UU. 425 - C1101AAI Buenos Aires, Argentina - Tel.: +54-11-4362-7215 - E-mail: vilko@ciudad.com.ar

POVERJENIKI

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA. KANADA: Rado Krevs, 75 Trowell Ave. Toronto M6M - 1L5 Canada. ITALIJA: TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia. GORICA, Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA

Naročnina v Argentini za leto 2003: \$ 55.- in izdatki za pošto; drugod US\$ 55.- Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina.

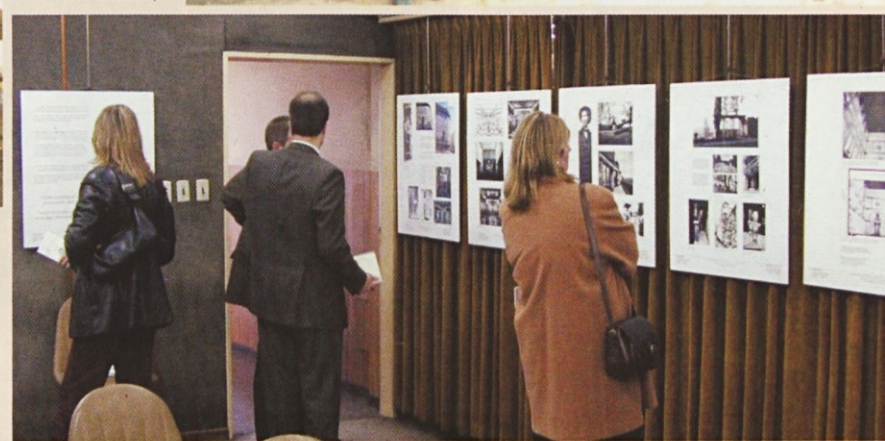

Od zgoraj in od leve:

1. Sanhuški
Naš dom na
velikonočni
praznik — 2.
Voditeljica Balan-
tičeve šole, gđc.
Angelca Klanšek,
na jubilejni sloves-
nosti, ki so ji
pripravili hvaležni
rojaki iz San Justa.
(Foto: Marko Vomberger) — 3.
Učiteljice
Jurčičeve šole iz
Carapachaya;
sedijo, od leve:
Andrejka Papež
Córdoba, Marta
Korošec Delbene
in Ani Klemen;

stojijo, od leve: Anka Pleško García, Sonja Kolenc, Ani
Senovršnik Resnik in Helena Fink Žnidar. — 4. Jurčičeva
šola z učiteljicami. — 5. Plečnikova razstava v Slovenski
hiši, katero je obiskalo veliko rojakov iz Buenos Airesa in
okolice. (Foto: Marko Vomberger) — 6. Gospa Kristina
Marolt Jelenčeva iz Miramara v družbi petnajstih vnukov, ki
so se zbrali na slovesnosti njene 80-letnice. — 7. Letošnji
„abiturienti“, Rast 32, s profesorji v Slovenski hiši. (Foto:
Marko Vomberger)

Od zgoraj in od leve:

1. Delegat dr. Jure Rode pri uvodnih besedah pred kosilom na žegnanju. (Foto: Marko Vomberger)
2. Med nastopom moškega zbora pod vodstvom Anke Savelli Gaser na žegnanju pri Mariji Pomagaj v Slovenski hiši.
3. in 4. Na praznovanju velike noči v sanhuškem Našem domu. (Foto: Marko Vomberger)
5. in 6. Naši „Argentinci“ iz Slovenije, ki so romali na Brezje na isto nedeljo kot smo mi romali v Lujan. (Foto: Janez Jereb)
7. Tombolska prireditev na Slovenski pristavi v Castelarju. (Foto: Marko Vomberger)

La Vida Espiritual

Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovena. Director: Mons. dr. Jorge Rode
 Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 90-877
 Armado e impresión: Talleres Gráficos VII KO S.R.L. Estados Unidos 425 - C1101AAL Buenos Aires - Argentina